

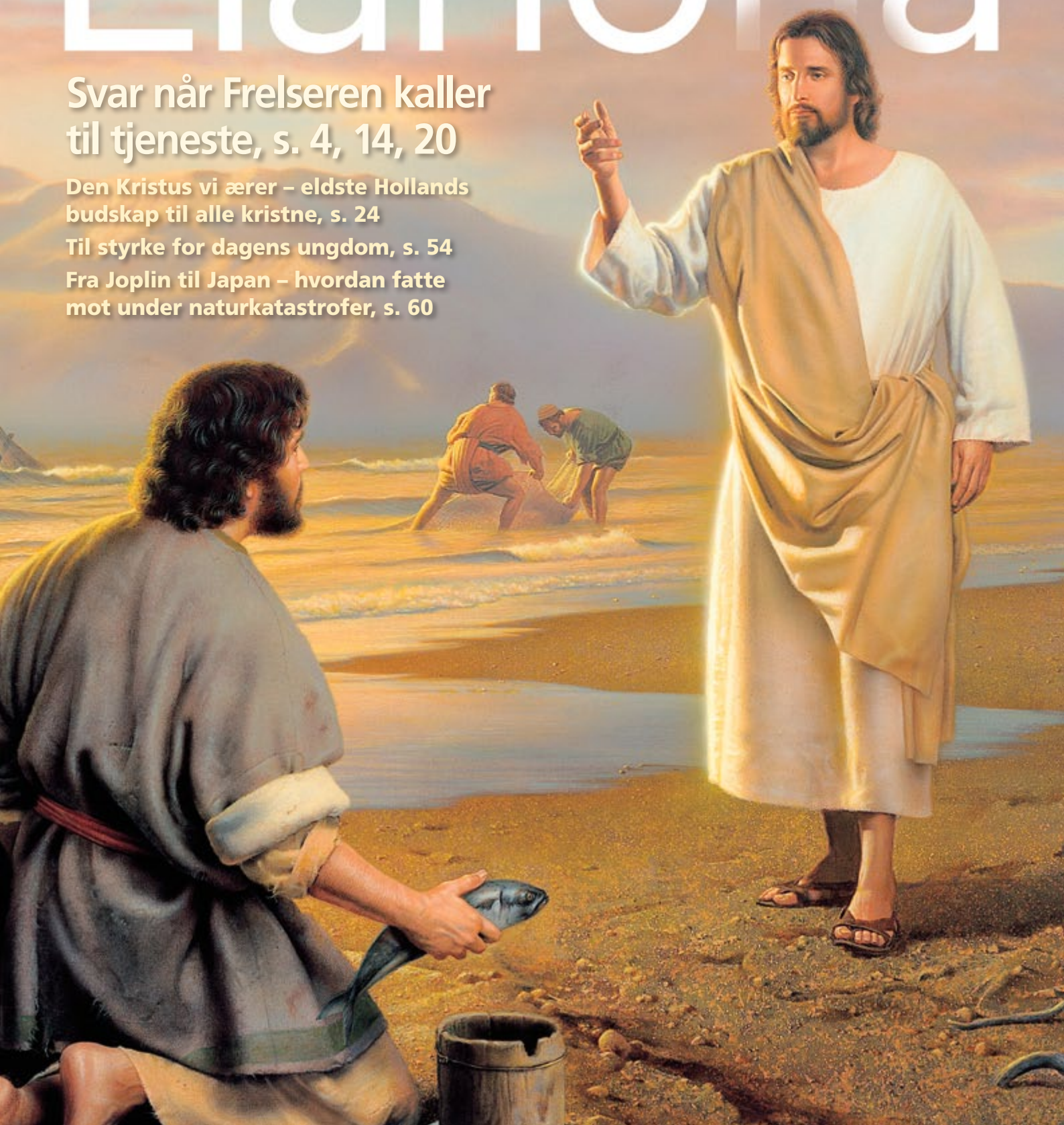
Liahona

**Svar når Frelseren kaller
til tjeneste, s. 4, 14, 20**

**Den Kristus vi ærer – eldste Hollands
budskap til alle kristne, s. 24**

Til styrke for dagens ungdom, s. 54

**Fra Joplin til Japan – hvordan fatte
mot under naturkatastrofer, s. 60**

Fem som var kloke,
av Rose Datoc Dall

Ti jomfruer gikk for å møte brudgommen. "Fem av dem var uforstandige og fem kloke." De kloke tok "med seg olje i kannene sammen med lampene sine". De uforstandige tok sine lamper, men "ikke olje med seg". Da ropet "Brudgommen kommer" lød, gikk de uforstandige jomfruene avsted for å kjøpe olje. Så "kom brudgommen. Og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupsfesten. Og døren ble stengt." (Se Matteus 25:1-13.)

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Frelseren kaller til tjeneste**
Av president Thomas S. Monson
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Gå til handling i nødens stund**

HOVEDARTIKLER

- 14 Thomas S. Monson: Reager når plikten kaller**
By Heidi S. Swinton
Erfaringer fra president Thomas S. Monsons liv inspirerer oss til å følge hans eksempel.
- 20 En dag i tjeneste**
Av Kathryn H. Olson
Medlemmer over hele verden bidro i sitt lokalmiljø med en dag i tjeneste.

- 24 Stå sammen for Kristi sak**
Av eldste Jeffrey R. Holland
En anmodning om at kristne må stå sammen i overbevisning, barmhjertighet og forståelse.

- 34 Finn tro ved jordens ender**
Av Michael R. Morris
Konvertitter i Ushuaia, Argentina, tar fatt på et nytt liv når de tar imot evangeliet.

- 78 Svar på spørsmål om vår tro**
Av Michael Otterson
Fem ting å tenke på når du besvarer andres spørsmål.

OMSLAGSSIDEN
Menneskefiskere, av Simon Dewey

AVDELINGER

- 8 Notatbok for aprilkonferansen**
- 10 Hva vi tror på: Nadverden – til minne om Frelseren**
- 12 Evangeliets klassikere: Lær din plikt**
Av eldste Joseph B. Wirthlin
- 19 Tjeneste i Kirken: Tjen den ene**
Av Al VanLeeuwen
- 30 Våre hjem, våre familier: Naturkatastrofer – vi trenger ikke være redde**
Av eldste Stanley G. Ellis
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 77 Ideer til familiens hjemmeaften**

42

42 Bevar troen i en verden i forvirring

Av biskop Gérald Caussé
Fem prinsipper som hjelper oss å bevare vår tro og våre vitnesbyrd sterke.

*Se om du kan finne liaho-naen som er gjemt i dette nummeret.
 Tips: i en fale*

54

46 Spørsmål og svar

Jeg har blitt henfallen til pornografi. Det ødelegger mitt liv. Hva kan jeg gjøre for å komme ut av avhengigheten?

48 Hvordan kan jeg vite at jeg er tilgitt?

Av eldste Tad R. Callister
Hvorfor føler jeg fortsatt skyld hvis jeg er blitt tilgitt?

51 Vår verden

52 Et offer, men en glede

Av Edward M. Akosah
Kunne det å tjene Herren være viktigere enn pengene jeg tjente?

53 Jeg ser meg selv i templet

Av Adriane Franca Leao
Jeg visste at jeg ønsket å bli gift i templet, men jeg måtte først ta de riktige valg.

54 Til styrke for ungdom: Et ankerfeste i dag

Av David L. Beck og Elaine S. Dalton
Hvordan kan den nye Til styrke for ungdom hjelpe deg? Les hva Unge menns og Unge kvinners presidenter på generalplan sier.

58 Min mors eksempel

Av Erin Barker
Selv om min mor var syk, kunne hun fremdeles lære meg noe om kjærlighet og tjeneste.

68

59 Et spesielt vitne: Kvinner er viktige i Kirken!

Av eldste Quentin L. Cook

60 Bønner, takkekort og naturkatastrofer

Av Marissa Widdison
Selv om Honoka og Maggie bor tusenvis av kilometer fra hverandre, lærte begge at Gud våker over oss i vanskelige tider.

62 En glimrende idé

63 Vår side

64 Bring Primær hjem: Jeg velger å fylle mitt liv med det som innbyr Ånden

66 Følg profeten: Lær å tjene andre

Av Heidi S. Swinton

68 Leute's hjem

Av Adam C. Olson
Uansett hvor vi bor, kan vi gjøre vårt hjem til et hellig sted for vår familie.

70 For små barn

81 Papirfigurer som forestiller personer i Mormons bok

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaksjonsmedarbeidere: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy

Produksjon: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 7

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til leilighetsvis, ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

August 2012 Vol. 76 No. 8. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mer på Internett Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

“Finn tro ved jordens ender” (side 34) beskriver omvendelsen til flere medlemmer i Argentinas sydligste by. Se flere bilder av dem på liahona.lds.org.

FOR UNGDOM

Ungdom gir tips om hvordan man kan overvinne avhengighet av pornografi (se side 46). En annen nyttig kilde er Kirkens arbeidsbok om hvordan man kvitter seg med avhengighet, som er tilgjengelig på flere språk på recoveryworkbook.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Avhengighet, 46

Besøkende lærerinner, 7

Den hellige ånd, 19, 30, 34, 42, 48, 64

Eksempel, 14, 58, 63, 66

Ekteskap, 53

Enhet, 20, 24

Familie, 30, 54, 58, 59, 63

Forberedelse, 30

Forsoningen, 48

Håp, 38

Jesu Kristus, 10, 24, 48

Kall i Kirken, 4, 19

Kristendommen, 24

Kvinner, 59

Lydighet, 52

Medfølelse, 7, 19, 24, 58

Medier, 46

Misjonærarbeid, 34, 52, 78

Mormons bok, 34, 40

Motgang, 30, 51, 60

Nadverden, 10

Naturkatastrofer, 30, 60

Normer, 54

Offer, 52

Omvendelse, 34

Omvendelse, 46, 48

Pakter, 10

Personlig fremgang, 51

Plikt, 4, 12, 14, 51, 73

Plikt overfor Gud, 51

Pornografi, 46

Slekthistorie, 38

Stevnemøter, 53

Tempelarbeid, 53

Tilgivelse, 48

Til styrke for ungdom, 54

Tjeneste, 4, 7, 14, 20, 58, 66, 70

Tro, 42, 48

Tro på Gud-programmet, 63

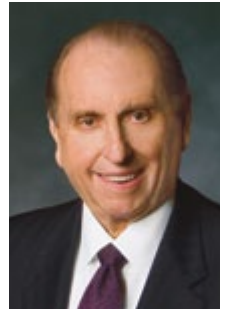
Velsignelser, 54

Vennskap, 64

Vitnesbyrd, 34, 42, 51

Åpenbaring, 38, 40, 41

Av president
Thomas S. Monson

FRELSENEREN kaller til tjeneste

Alle som har lært matematikk, vet hva en fellesnevner er. Siste-dagers-hellige har en fellesnevner som binder oss sammen. Denne fellesnevneren er det kall hver enkelt av oss mottar om å utføre oppdrag i Guds rike her på jorden.

Gjør du deg noen gang skyldig i å knurre når du blir kalt? Eller er du takknemlig for hver anledning til å tjene dine brødre og søstre, idet du vet at vår himmelske Fader vil velsigne dem han kaller?

Jeg håper at vi ikke vil gå glipp av det virkelige formålet med våre kjære anledninger til å tjene. Dette formålet, dette evige mål, er det som Herren taler om og som finnes i Den kostelige perle: "For se, dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv."¹

Må vi alltid huske at medlemskap i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ikke er en kappe for velvære, men

snarere en kappe for ansvar. I tillegg til å frelse oss selv, er det vår plikt å lede andre til Guds celestiale rike.

Når vi villig vandrer på tjenestens sti for Gud, vil vi aldri befinne oss i den situasjon som Shakespeares kardinal Wolsey befant seg i. Blottet for sin makt etter et liv i tjeneste for sin konge, klaget han bedrøvet:

*Hadde jeg kun tjent min Gud med halvparten av
den nidkjærhet
jeg tjente kongen med, hadde han ei nå på mine
gamle dager
støtt meg naken ut i fienders vold.²*

Hva slags tjeneste krever himmelen? "Herren krever hjertet og et villig sinn, og den som er villig og lydig, skal ete det gode i Sions land i disse siste dager."³

Jeg tar en pause når jeg tenker på det president John Taylor (1808–87) sa: "Hvis dere ikke foredler deres kall, vil Gud holde dere ansvarlig for dem dere kunne ha frelst om dere hadde gjort deres plikt."⁴

Jesu liv står fram som et skinnende søkelys av godhet da han virket blant menneskene. "Jeg er en som tjener blant dere,"⁵ erklærte Jesus da han styrket den vanføres lemmer, ga syn til den blinde, hørsel til den døve og liv til den døde legeme.

Med lignelsen om den barmhjertige samaritan belærte Mesteren oss om å elske vår neste som oss selv.⁶ Med sitt svar til den rike unge mannen lærte han oss å skille oss av med selviskhet.⁷ Ved å mette de 5 000 lærte han oss å se

andres behov.⁸ Og med bergprekenen lærte han oss at vi først skulle søke Guds rike.⁹

I den nye verden erklærte den oppstandne Herre: “Dere vet hva dere må gjøre i min kirke, for de gjerninger som dere har sett meg gjøre, de skal dere også gjøre, for det som dere har sett meg gjøre, det skal dere også gjøre.”¹⁰

Vi velsigner andre når vi tjener i skyggen av “Jesus fra Nasaret ... som gikk omkring og gjorde vel”.¹¹ Må Gud velsigne oss så vi finner glede i å tjene vår Fader i himmelen når vi tjener hans barn på jorden. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. William Shakespeare, *King Henry the Eighth*, 3. akt, scene 2, linje 456–58.
3. Lære og pakter 64:34.
4. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – John Taylor* (2002), 164.
5. Lukas 22:27.
6. Se Lukas 10:30–37; se også Matteus 22:39.
7. Se Matteus 19:16–24; Markus 10:17–25; Lukas 18:18–25.
8. Se Matteus 14:15–21; Markus 6:31–44; Lukas 9:10–17; Johannes 6:5–13.
9. Se Matteus 6:33.
10. 3 Nephi 27:21.
11. Apostlenes gjerninger 10:38.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

“[Herren] vil ikke tillate oss å mislykkes såfremt vi gjør vår del. Han vil styrke oss endog utover våre egne talenter og evner... Dette er noe av det fineste et menneske kan oppleve.” (Ezra Taft Benson, i *Undervisning, intet større kall* [1999], 20.) Overvei å fortelle om en gang du eller en du kjenner har følt at Herren har styrket hans eller hennes talenter og evner. Oppfordre familien til å fortelle om noen av sine positive erfaringer når de har reagert på “Frelserens kall til tjeneste”.

Tjeneste i templet

Av Benjamin A.

Da jeg fylte 17, begynte jeg for alvor å tenke på fremtiden, og jeg ba til min himmelske Fader og spurte hva jeg kunne gjøre for å forberede meg til å reise på misjon og motta Det melkisedekske prestedømme. Jeg følte at jeg burde reise til templet oftere, for det er Herrens hus og ville være det stedet der jeg kunne føle meg nærmest min himmelske Fader.

Derfor satte jeg meg som mål å utføre 1000 dåp i løpet av et år. Jeg følte virkelig at dette målet var nødvendig, og jeg fastet for å få vite om det var dette jeg burde gjøre. Vår himmelske Fader besvarte meg, og jeg begynte å dra til Tampico Mexico tempel hver lørdag.

Da jeg hadde utført 500 dåp, satte jeg som mål å gjøre slektshistorisk forskning på mine forfedre, og jeg likte dette arbeidet i den grad at jeg ikke kunne sove fordi jeg lette etter navn. Jeg fant 50 navn og åtte generasjoner av min slekt og hjalp til med å gjøre tempelarbeid for dem alle.

Til slutt hadde jeg utført 1300 dåp, og jeg fullførte Seminar, mottok Det melkisedekske prestedømme og er nå heltidsmisjonær, noe som var ett av mine største mål i livet.

Jeg kan gjøre noe for andre

Enhver av oss kan gjøre noe for å hjelpe andre. President Monson har sagt at vi skulle være glad i alle og lære å se hvordan vi kan hjelpe dem.

Se på gutten som sitter ved treet. Kan du se andre rundt ham som han kan hjelpe?

Når du spiser middag sammen med familien, kan du foreslå at hvert familiemedlem forteller en ting han eller hun har gjort for å hjelpe noen den dagen. Skriv i dagboken din hver dag om dine egne erfaringer med tjeneste.

Studer dette lesestoffet ydmykt, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Gå til handling i nødens stund

Et av formålene for besøkende lærerinner er å bidra til å styrke familier og hjem. Søstrene vi besøker skulle kunne si: "Hvis jeg har problemer, vet jeg at mine besøkende lærerinner vil hjelpe meg uten å vente på å bli spurt." For å kunne tjene er det vårt ansvar å være oppmerksomme på behovene som søstrene vi besøker har. Når vi søker inspirasjon, vil vi vite hvordan vi skal håndtere de åndelige og timelige behovene til hver enkelt søster vi har fått ansvar for å besøke. Når vi så benytter vår tid, våre ferdigheter og talenter, og når vi ber i tro og gir åndelig og følelsesmessig støtte, kan vi yte barmhjertighetstjeneste i forbindelse med sykdom, død og andre spesielle omstendigheter.¹

Ved hjelp av rapporter fra besøkende lærerinner identifiserer Hjelpeforeningens presidentskap personer som har spesielle behov på grunn av fysisk eller psykisk sykdom, nødssituasjoner, fødsler, dødsfall, funksjonshemninger, ensomhet eller andre utfordringer. Hjelpeforeningens president rapporterer deretter det hun vet til biskopen. Under hans ledelse koordinerer hun hjelpen.²

Som besøkende lærerinner kan vi ha "stor grunn ... til å glede oss", for "dette er den velsignelse som er gitt oss, at vi har fått være redskaper i Guds hånd til å utføre dette store verk" (Alma 26:1, 3).

Fra Skriftene

Matteus 22:37–40; Lukas 10:29–37;
Alma 26:1–4; Lære og pakter 82:18–19

NOTER

1. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 9.5.1; 9.6.2.
2. Se *Håndbok 2*, 9.6.2.
3. Henry B. Eyring, i *Døtre i mitt rike – Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 110.

Hva kan jeg gjøre?

1. Bruker jeg mine gaver og talenter til å hjelpe andre?
2. Vet søstrene som jeg har ansvar for, at jeg er villig til å hjelpe dem når de trenger det?

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

I Kirkens tidligste tid var medlemsantallet lite og samlet. Medlemmene kunne handle raskt når noen var i nød. I dag er det mer enn 14 millioner medlemmer som er spredt utover verden. Besøkende lærerinnens virksomhet er Herrens plan for å hjelpe alle hans barn.

"Det eneste system som kunne formidle hjelp og trøst overalt i en så stor kirke i en så mangfoldig verden, ville måtte skje gjennom individuelle tjenere nær de trengende," sa president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap.

"... Enhver biskop og enhver grenspresident har en Hjelpeforenings-president å stole på," fortsatte han. "Hun har besøkende lærerinner som kjenner til alle søstres prøvelser og behov. Hun kan gjennom dem vite hvordan enkeltpersoner og familier har det. Hun kan dekke behov og hjelpe biskopen i hans kall for å tjene den enkelte og familier."³

Notatbok for aprilkonferansen

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt, ... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i april 2012, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige numre) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler og andre ledere i Kirken.

HISTORIER FRA KONFERANSEN

Bygg varige fundamenter

Som ung mann jobbet jeg for en entreprenør som bygget sokler og fundamenter til nye boliger. I sommervarmen var det hardt arbeid å berede grunnen for den formen vi helte sementen til sokkelen i. Det var ingen maskiner. Vi brukte hakke og spade. Å bygge varige fundamenter til bygninger var hardt arbeid på den tiden.

Det krevde også tålmodighet. Etter at vi hadde støpt sokkelen, ventet vi på at den skulle herdes. Selv om vi gjerne skulle ha holdt arbeidet gående, ventet vi også etter å ha støpt fundamentet før vi fjernet forskalingene.

Og enda mer imponerende for en uerfaren bygningsmann var det som syntes å være en langtekkelig og tidkrevende prosess med å sette armeringsjern omhyggelig inn i

formene for å gi det ferdige fundamentet styrke.

På en lignende måte må grunnen være nøye forberedt for at vårt fundament av tro skal tåle de stormer som kommer i ethvert liv. Dette solide grunnlaget for et fundament av tro er personlig integritet.

Når vi konsekvent velger det rette hver gang vi står overfor et valg, dannes den faste grunnen under vår tro. Det kan begynne i barndommen, ettersom enhver sjel er født med den gave som gis alle fritt, Kristi ånd. Med denne ånden kan vi vite når vi har gjort det som er rett for Gud, og når vi har gjort noe galt i hans øyne.

Disse valgene, hundrevis de fleste dager, bereder den faste grunn som vårt byggverk av tro blir bygget på. Metallrammen som vår

tro helles oppi, er Jesu Kristi evangelium, med alle sine pakter, ordinanser og prinsipper.

En av nøklene til en varig tro er en korrekt vurdering av hvilken herdetid som trengs.

Denne herdingen kommer ikke automatisk med tidens gang, men den tar tid. Å bli eldre gjør ikke jobben alene. Det er å iherdig tjene Gud og andre av hjerte og sjel som omdanner et vitnesbyrd om sannheten til uknuselig åndelig styrke.

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, “Fjell å bestige”, *Liahona*, mai 2012, 24.

Spørsmål til ettertanke

- Kan du huske en gang da din personlige integritet ble satt på prøve? Hvordan reagerte du?
- Hvordan blir ditt åndelige fundament styrket når du tjener Gud og andre?

Vurder å skrive dine tanker i dagboken din eller snakke med andre om dem.

Ytterligere ressurser om dette emnet: “Faith” i Study by Topic på LDS.org; Richard G. Scott, “Den forandringskraft som ligger i tro og karakter”, *Liahona*, nov. 2010, 43-46.

SETT INN DET SOM MANGLER

PREKEN PÅ TRE ORD

PLEIER DU Å:

1. Bære nag?
2. Fare med sladder?
3. Utestenge andre?
4. Misunne andre?
5. Ønske å forårsake skade?

**SLUTT
MED
DET!**

ISTEDEN:

1. Vær vennlig.
2. Tilgi.
3. Snakk rolig.
4. La Guds kjærlighet fylle ditt hjerte.
5. Gjør godt mot andre.

Tilpasset fra Dieter F. Uchtdorf, "De barmhjertige skal finne barmhjertighet", *Liahona*, mai 2012, 75, 76.

1. "Vi kan bli befridd fra ondskap og ugudelighet ved å vende oss til læren i _____"

(L. Tom Perry, "Makt til befrielse", *Liahona*, mai 2012, 97).

2. "Vi blir ikke mindre når noen andre blir _____"

(Jeffrey R. Holland, "Arbeiderne i vingården", *Liahona*, mai 2012, 31).

3. "De sannheter og den lære vi har fått, har kommet og vil fortsette å komme ved guddommelig _____"

(D. Todd Christofferson, "Kristi lære", *Liahona*, mai 2012, 86).

4. "Dette liv er trening for evig opphøyelse, og denne prosessen innebærer _____"

(Ronald A. Rasband, "Spesielle lærdommer", *Liahona*, mai 2012, 80).

Svar: 1. de hellige skrifter; 2. forøket; 3. åpenbaring; 4. prøvelser og vanskeligheter.

Et profetisk løfte

"Den hellige ånd har bekreftet sannheten på denne konferansen. Ytterligere bekreftelse kan

komme hvis dere søker det mens dere lytter og når dere senere studerer budskapene til de Herrens bemyndigede tjenere."

President Henry B. Eyring, første rådgiver i Det første presidentskap, "Fjell å bestige", *Liahona*, mai 2012, 26.

For å lese, se på eller lytte til taler fra general-konferansen, gå inn på conference.lds.org.

Nadverden

TIL MINNE OM FRELSEREN

Nadverden er en hellig prestedømsordinans som forrettes hver søndag. Jesus Kristus innstiftet denne ordinansen da han var på jorden, og gjenga den i vår tid gjennom profeten Joseph Smith. “Nadverdens ordinans,” sa eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “gjør nadverdsmøtet til det helligste og viktigste møtet i Kirken.”¹

Herren har befalt at vi skal komme sammen og ta nadverden hver søndag (se L&P 20:75). Bærere av Det aronske prestedømme velsigner og deler ut brød og vann til forsamlingen, som tar nadverden til minne om Jesu Kristi legeme og blod. Når de gjør dette, lover de på nytt å etterleve paktene de inngikk med Gud da de ble døpt. De lover spesielt å alltid minnes Jesus Kristus, å påta seg hans navn og holde hans bud (se L&P 20:77).

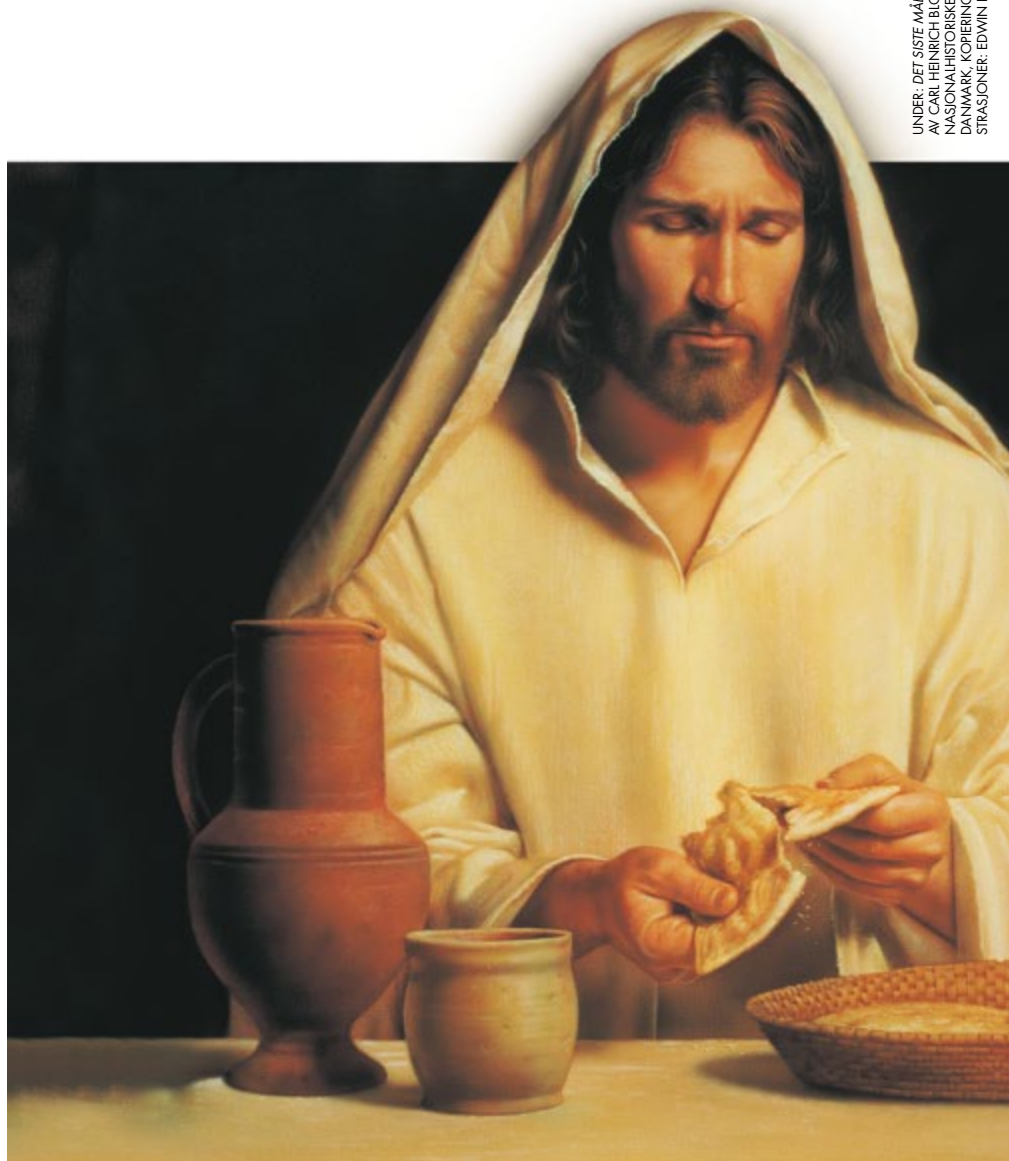
Riktig forberedelse til å ta nadverden omfatter å omvende seg, ønske å følge Frelseren og ha “et sønderknust hjerte og en angrende ånd” (3 Nephi 9:20). Nadverden er en ukentlig anledning til selvforydypelse og til å

forplikte seg på ny. Ærbødighet og bønn styrker opplevelsen. Personer som har begått alvorlig synd, skulle ikke ta nadverden før de har omvendt seg, innbefattet bekjennelse for biskopen eller grenspresidenten (se 3 Nephi 18:28–30).

Å ta verdig del i nadverden fører til store velsignelser, som tilgivelse for synd, Den hellige ånds veiledning og helliggjørelse – å bli gjort hellig – gjennom forsoningen. ■

NOTE

1. Dallin H. Oaks: “Nadverdsmøtet og nadverden”, *Liahona* nov. 2008, 17.

UNDER: DET SISTE MÅLTD, AV SIMON DEWEY. T.H.: DET SISTE MÅLTD, AV CARL HEINRICH BLOCH, GJENGITT MED TILLATELSE FRA DET NASJONALHISTORISKE MUSEUM I FREDERIKSBORG I HILLERØD, DANMARK. KOPIERING IKKE TILLATT. MÅLERI: DEL PARSON. FOTOLIUSTRASJONER: EDWIN REDRINO, ROBERT WINE OG CHRISTINA SMITH

For ytterligere informasjon, se 1 Korinterbrev 11:23–30; Lære og pakter 27:2.

1. Jesus Kristus innstiftet nadverden blant sine tolv apostler kvelden før han ble korsfestet (se Lukas 22:19–20).

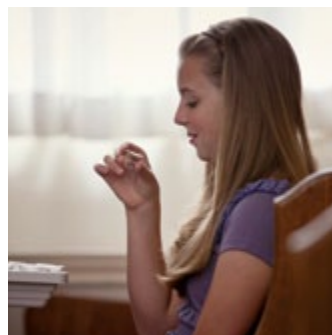
2. Etter sin oppstandelse innstiftet Frelseren nadverden i Amerika (se 3 Nephi 18:1-11).

3. Bærere av Det aronske prestedømme gjør i stand, velsigner og deler ut nadverden under ledelse av biskopen eller grenspresidenten.

4. Under nadverdsmøtet konsentrerer vi oss om å tilbe og avholder oss fra adferd som kan forstyrre andre.

5. Vi minnes Frelserens liv, eksempel, undervisning og forsoning når vi ærbødigtar del i nadverden.

“Vi erkjenner at vi alle begår feil. Vi har alle behov for å bekjenne og forsake våre synder og feiltrinn for vår himmelske Fader og andre vi måtte ha krenket. Sabbaten gir oss en verdifull anledning til å ofre disse – våre sakramenter – til Herren.”

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum: “Sabbaten og nadverden”, *Liahona*, mai 2011, 8.

SVAR PÅ SPØRSMÅL

Personer som ikke er kjent med våre søndagsmøter, undres kanskje på om personer med en annen tro kan være tilstede på våre gudstjenester og ta del i nadverden. Alle er velkomne til kirken sammen med oss. Nadverden er beregnet på å hjelpe medlemmer å fornye sine pakter, men hvis det å ta nadverden hjelper besøkende å tilbe Gud, er de velkomne til å ta del.

LÆR DIN plikt

Plikt minner oss om at vi er forvaltere for alt det vår Skaper har tiltrodd oss.

**Av eldste
Joseph B. Wirthlin
(1917–2008)**

i De tolv apostlers quorum

Joseph B. Wirthlin ble født 11. juni 1917 i Salt Lake City, Utah. Han ble oppholdt til De tolv apostlers quorum i 1986. Det følgende er et utdrag fra en tale han holdt under generalkonferansen 5. oktober 1980 som medlem av De syttis første quorum. Se hele teksten, på engelsk, i Ensign, nov. 1980, på ensign.lds.org.

De fleste av oss har ikke noe imot å gjøre det vi *bør* gjøre når det ikke går utover det vi *ønsker* å gjøre, men det kreves disiplin og modenhet å gjøre det vi *bør* gjøre enten vi har lyst eller ikke. Plikt er altfor ofte noe man forventer fra andre og ikke noe man selv gjør. Det folk tenker, tror og planlegger, er alt sammen svært viktig, men det de *gjør*, er det som betyr mest. Det er et kall om å legge bort selvviskhhet og å tenke på det som er best for alle.

Vi må alltid huske at plikt minner oss om at vi er forvaltere for alt det vår Skaper har tiltrodd oss. Når vi villig og trofast påtar oss forpliktelser, finner vi lykke. De som gjør lykke til det viktigste mål i livet, er dømt til å mislykkes, for lykke er snarere et biprodukt enn et mål i seg selv. Man finner lykke når man gjør sin plikt og vet at ens liv er i harmoni med Gud og hans bud.

Enhver vellykket mann og kvinne i verdens historie har visst hva som var deres plikt, og har hatt et sterkt ønske om å utføre den. Frelseren hadde en fullkommen pliktfølelse. Selv om det som ble krevd av ham, langt overgikk grensene for menneskenes evner, underkastet han seg sin Faders vilje og oppfylte sin guddommelige forpliktelse ved å sone for menneskehetens synder.

Joseph Smith var tro mot sitt kall og oppfylte sin plikt selv da han sto ansikt til ansikt med alvorlig forfølgelse og stort personlig offer. Han holdt ut og fullførte gjengivelsen av Jesu Kristi sanne evangelium.

President Spencer W. Kimball [1895–1985] har godtatt påbudet om å bringe evangeliet ut til verdens ender. Han utfører trofast sin plikt og er et strålende eksempel for oss alle i alt han gjør for å spre kjærlighetens evangelium. Resultatet er en verdensomspennende kirke og oppfyllelse av profetier om de siste dager.

Disse store menn kunne ha valgt en lettere vei enn den vei hvor plikten førte dem. Men de gjorde det ikke. Deres plikt ledet sannelig ikke alltid til personlig komfort eller flyktig bekvemmelighet. Deres plikt var ofte forbundet med stort offer og personlige vanskeligheter. Men ikke desto mindre valgte de plikt, og plikt utførte de.

Livet krever at vi utfører mange plikter – noen rutinemessige, andre mer meningsfulle og viktige. En vesentlig del av plikt er å være et godt eksempel og benytte enhver anledning

til å støtte andre langs denne oppoverbakken i livet. Dette kan gjøres med et oppmuntrende ord, en kompliment, et håndtrykk – ethvert tegn på omtanke. Og vi trenger å huske at når vi lærer vår plikt godt her, forbereder vi oss også til å utføre plikter i evigheten.

Den absolutte nødvendighet av å gjøre vår plikt hjemme, i Kirken, i vårt daglige arbeid og også for vårt kjære land ... blir levende og vakkert beskrevet av Mesteren, Jesus Kristus. Han sa:

“For det er ikke noe godt tre som bærer dårlig frukt. Heller

ikke bærer et dårlig tre god frukt.

For hvert tre kjennes på sin egen frukt. En sanker jo ikke fiken av tistler, heller ikke plukker en druer fra tornebusker.

Et godt menneske bærer frem det som godt er, av hjertets gode forråd. Og et ondt menneske bærer frem det onde av sitt onde forråd. For det hjertet flyter over av, det taler hans munn.

Men hvorfor kaller dere meg: Herre, Herre! – og gjør ikke det jeg sier?

Hver den som kommer til meg og hører mine ord og gjør etter dem – hvem han

En vesentlig del av plikt er å være et godt eksempel og benytte enhver anledning til å støtte andre langs denne oppoverbakken i livet.

er lik, vil jeg vise dere:

Han er lik en mann som bygde et hus, og som gravde dypt ned og la grunnmuren på fjell. Da flommen kom, brøt strømmen imot huset, men greide ikke å rukke det, for det var godt bygd.

Men den som hører og ikke gjør etter det, er lik en mann som bygde et hus på bare marken, uten grunnmur. Strømmen brøt imot huset, og det falt straks sammen, og dette husets fall var stort” (Lukas 6:43–49).

“Bli ikke trette av å gjøre godt” (L&p 64:33), mine brødre og søstre. Å være tro mot sine plikter er kjennetegnet på en sann Herrens disippel og på Guds barn. Vær plikttro i tjenesten. Hold tritt med oppgavene. Mislykkes ikke i deres viktigste oppgave, nemlig å holde deres annen prøvestand. Vær plikttro, for det vil føre dere til Gud.

Jeg bærer mitt sterke og oppriktige vitnesbyrd for dere om at dette er den eneste måten å oppnå lykke og hjelpe riket til å vokse og blomstre. ■

Store bokstaver og avsnittsinndeling er modernisert.

TV: FOTO: CRAIG DIMOND; TH., OVENFRA: FOTO: JED A. CLARK © IRI, JEFFREY ALLRED © DESERET NEWS; © DESERET NEWS OG CHRISTINA SMITH

THOMAS S. MONSON

Reagerer når plikten kaller

For lenge siden forpliktet president Thomas S. Monson seg til å utføre sin plikt når det gjaldt Herrens arbeid og følge Jesu Kristi eksempel.

Av Heidi S. Swinton

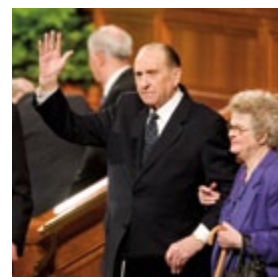
President Thomas S. Monson har mange ganger sagt: “Jeg liker ordet *plikt*.” Han betrakter det som “noe hellig”.¹ Han sa følgende om å utføre sin plikt som Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges 16. president: “Jeg vier mitt liv, min styrke – alt jeg har å gi – til tjeneste for [Herren] og til å lede hans kirkes anliggender i henhold til hans vilje og ved hans inspirasjon.”²

President Monson er kjent for sin tjeneste for andre og har gitt bort sine dresser og sko når han har vært på oppdrag utenlands, og har kommet hjem i slacks og tøfler. Han har gjort det til vane å besøke venner og bekjente som trenger oppmuntring. Han har velsignet utallige mennesker på sykehus og pleiehjem, har fulgt tilskyndelsen til å ta en telefon og har talt i så mange begravelser at de ikke kan telles. Han har hatt med seg middager, stekeklare kyllinger og bøker der han har skrevet en kjærlig hilsen. Hans daglige timeplan som

Kirkens president er full av møter og avtaler, men han tar seg alltid tid til enkeltmennesker – oftest én om gangen. I Kirkens historiske annaler vil han bli kjent for sin kjærlighet til mennesker og for at han ga uttrykk for denne kjærlighet ved å gi dem av sin tid.

Jesu Kristi eksempel på plikt

President Monsons handlinger drives av hans vitnesbyrd om vår Herre Jesus Kristus. Han sa: “Selv om han kom til jorden som Guds Sønn, tjente han ydmykt menneskene rundt seg. Han kom fra himmelen for å leve på jorden som et jordisk menneske og for å opprette Guds rike. Hans strålende evangelium forandret verdens tenkemåte.”³ Frelseren uttrykte sin pliktfølelse da han erklærte: “Jeg kom til verden for å gjøre min Faders vilje fordi min Fader sendte meg” (3 Nephi 27:13). Besluttsomt og med ømhet og vennlighet som følge av et evig perspektiv, gikk

Ovenfra: President Monson utstråler kjærlighet til folk mens han håndhilser på guttespeidere, tar imot en gave (sammen med sin hustru, Frances), veileder en ung pike med det første spadestikk og vinker til forsamlingen under en generalkonferanse (sammen med sin hustru).

Jesus Kristus underviste i synagogen og ved brønnen. Han velsignet små barn og oppvekket Jairus' datter fra de døde.

han “omkring og gjorde vel ... fordi Gud var med ham” (Apostlenes gjerninger 10:38).

President Monson bemerket at da pliktens kall kom til Jesus Kristus i Getsemane have, svarte han: “Far! Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi! Men ikke som jeg vil, bare som du vil” (Matteus 26:39). Frelseren kjente sin plikt og reagerte gang på gang på plikten til å veilede, oppbygge og oppmuntre alle sin Faders barn. President Monson sa om dette: “Frelseren var alltid i aktivitet – han underviste, vitnet og frelste andre. Dette er også vår plikt som medlemmer.”⁴

Han lærte å utføre sin plikt

President Monson vokste opp i sjettesyvende menighet i Temple View Utah stav. Der lærte han om sin plikt til å utføre sine prestedømsoppdrag under veiledning av kloke prestedømsledere, og han tilegnet seg kunnskap og et vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium fra inspirerte lærere.

I 1950, da han var 22, ble Thomas Spencer Monson oppholdt som biskop i sjettesyvende menighet. Han anvendte det han hadde lært om plikt, på dem som hadde undervist ham om dens betydning. Han var menighetens far, president for Det aronske prestedømme, forsørger for de fattige og trengende, fører av riktige opptegnelser og alminnelig dommer i Israel.

“Frelseren var alltid i aktivitet – han underviste, vitnet og frelste andre. Dette er også vår plikt som medlemmer.”

Hans plikter var mange, men han påtok seg dem med sin karakteristiske optimisme.

En av biskopens plikter var å sørge for abonnement for alle som var i det militære, på *Church News* og *Improvement Era* og skrive et personlig brev til hver enkelt hver måned. Siden

president Monson hadde tjenestegjort i marinen under 2. verdenskrig, visste han hvor viktig et brev hjemmefra var. Han hadde 23 medlemmer i menigheten som var i det militære, så han kalte en søster i menigheten til å ta seg av detaljene i forbindelse med utsendelsen av disse brevene. En kveld rakte han henne den månedlige bunken med 23 brev.

“Biskop, mister du aldri motet?” spurte hun. “Her ser jeg enda et brev til bror Bryson. Dette er det 17. brevet du har sendt til ham uten å få svar.”

“Vel, kanskje dette er riktig måned,” sa han. Det var det. Svaret fra bror Bryson lød: “Kjære biskop, jeg er ikke særlig flink til å skrive brev. Takk for *Church News* og tidsskriftene, men mest av alt takk for de personlige brevene. Jeg har slått inn på ny kurs. Jeg er blitt ordinert til prest i Det aronske prestedømme. Mitt hjerte fryder seg. Jeg er en lykkelig mann.”

I dette brevet så president Monson en praktisk anvendelse av ordtaket: “Gjør din plikt, det er best. La så Herren gjøre resten.” Mange år senere, da

han var tilstede ved en stavskonferanse, fortalte han om sin brevskrivning til soldatene. Etter møtet kom en ung mann frem til ham og spurte: "Biskop, husker du meg?"

Uten å nøle svarte president Monson: "Bror Bryson! Hvordan går det? Hva gjør du i Kirken?"

Den tidligere soldaten svarte med stor glede at han hadde det bra og var med i eldstenes quorumpresidentskap. "Igjen takk for din omtanke for meg og for de personlige brevene du sendte og som jeg verdsetter høyt."⁵

President Monson sa om slike hendelser: "Ofte er små tjenestegjeringer alt som skal til for å bygge opp og velsigne en annen. Det kan være et spørsmål om noens familie, noen få oppmuntrende ord, et oppriktig kompliment, en liten lapp for å takke, en kort telefonsamtale. Hvis vi er observante og bevisste, og

hvis vi handler i henhold til de tilskyndelsene som kommer til oss, kan vi utrette mye godt."⁶

Hvordan lære å utføre vår plikt

"Når vi i dag følger i [Jesu Kristi] fotspor, vil også vi få anledning til å være til velsignelse for andre," sa president Monson. "Jesus oppfordrer oss til å gi av oss selv: 'Se, Herren krever hjertet og et villig sinn.'⁷

Vår profets syn på plikt krever at man ser utover personlig ambisjon, suksess, bekvemmelighet eller fornøyelse for å se og reagere på noe bedre. "For å finne sann lykke," sa president Monson, "må vi søke den i et fokus utenfor oss selv. Ingen har lært meningen med livet før han har gitt slipp på sitt ego for å tjene sine medmennesker. Tjeneste for andre er som plikter – når vi utfører dem, opplever vi sann glede."⁸

Da president Monson ba alle hvis liv var blitt påvirket av stavs-presidenten, om å reise seg, begynte forsamlingen å reise seg inntil alle sto.

Han tror at vennskap gjør tjeneste for andre lett. “En venn er mer opptatt av å hjelpe mennesker enn å få anerkjennelse,” sa han. “En venn har omsorg. En venn elsker. En venn lytter. En venn anstrenger seg for å hjelpe.”⁹

For mange år siden var president Monson tilstede ved en stavskonferanse i Star Valley, Wyoming, USA. Han skulle reorganisere stavspresidentskapet. Men han gjorde mer enn å utføre sin plikt. Han beveget alle som var tilstede, med en enkel kjærlighetsgest da han avløste stavspresidenten, E. Francis Winters, som hadde virket i 23 år.

Den dagen stavskonferansen ble avholdt, fylte medlemmene bygningen. Det syntes som hver eneste en sa “en stille *takk* til denne edle lederen”, som tydeligvis hadde gjort sin plikt med helhjertet hengivenhet. Da president Monson reiste seg for å tale, fortalte han hvor lenge president Winters hadde presidert i staven og hadde vært “en fast støttepill for alle i dalen”. Deretter ble han tilskyndet til å gjøre noe han aldri har gjort hverken før eller siden. Han ba alle som hadde blitt påvirket av president Winters liv, om å reise seg. Resultatet var forbløffende. Alle i salen reiste seg.

Manges øyne var fylt av tårer, og president Monson sa til forsamlingen: “Denne store folkemengden gjenspeiler ikke bare hver enkelts følelser, men også Guds takknemlighet for et godt levet liv.”¹⁰

Vår profets vitnesbyrd om plikt

President Monson har gitt oss følgende oppmuntrende læresetninger om plikt:

“Uansett hvilket kall vi har, uansett frykt eller engstelse, så la oss be og så gå og utføre det, idet vi husker Mesterens, ja, vår Herre Jesu Kristi ord. Han lovet: ‘Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!’”¹¹

“Vi kan styrke hverandre, vi har evnen til å registrere dem som er forsømt. Når vi har øyne som ser, ører som hører og hjerter som vet og føler, kan vi rekke ut hånden og redde dem vi har ansvar for.”¹²

“Ofte er små
tjenestegjerner
alt som skal
til for å bygge
opp og velsigne
en annen.

“Ingen av oss lever alene – i vår by, vårt land eller vår verden. Det finnes ingen skillelinje mellom vår velstand og vår nabos fattigdom.”¹³

“Det er føtter å støtte, hender å gripe fatt i, sinn å oppmuntre, hjerter å inspirere og sjeler å frelse.”¹⁴

“Når vi møter vår Skaper, vil vi kanskje ikke bli spurt: ‘Hvor mange stillinger hadde du,’ men snarere: ‘Hvor mange mennesker hjalp du?’”¹⁵

“I vår hverdag oppdager vi tallrike muligheter til å følge Frelserens eksempel. Når vårt hjerte er på bølgelengde med hans læresetninger, oppdager vi hvor umiskjennelig nær hans guddommelige hjelp er. Det er nesten som om vi går Herrens ærend, og da oppdager vi at når vi går Herrens ærend, er vi berettiget til Herrens hjelp.”¹⁶

“Ved å lære av Ham, tro på Ham og følge Ham er det mulig å bli Ham lik. [Vårt] ansiktsuttrykk kan forandres, [vårt] hjerte kan bløtgjøres, [vårt] tempo kan økes, [vårt] perspektiv kan utvides. Livet blir som det burde bli.”¹⁷

I likhet med president Thomas S. Monson kan vi forplikte oss til å utføre vår plikt når det gjelder Herrens arbeid og følge Jesu Kristi eksempel. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Stumbling Blocks, Faith, and Miracles,” *Liahona*, juni 1996, 20; “Happy Birthday,” *Ensign*, mars 1995, 59.
2. Thomas S. Monson: “Lær av fortiden og gå fremover,” *Liahona*, mai 2008, 90.
3. Thomas S. Monson: “Brobyggeren,” *Liahona*, nov. 2003, 68.
4. Thomas S. Monson: “Arbeid ivrig,” *Liahona*, nov. 2004, 56.
5. Se Thomas S. Monson: “Gjør din plikt,” *Lys over Norge*, nr. 6 1986, 36-37.
6. Thomas S. Monson: “Tre mål til å veilede dere,” *Liahona*, nov. 2007, 120-21.
7. Thomas S. Monson: “Julens gaver,” *Liahona*, Dec. 2003, 2.
8. Thomas S. Monson: “The Lord’s Way,” *Ensign*, mai 1990, 93.
9. Thomas S. Monson: “Til unnsetning,” *Liahona*, juli 2001, 59.
10. Thomas S. Monson: “Ditt evige hjem,” *Liahona*, juli 2000, 70.
11. Thomas S. Monson: “De ber og de drar ut,” *Liahona*, juli 2002, 57.
12. Thomas S. Monson: “Kalt til å tjene,” *Liahona*, jan. 2001, 58.
13. Thomas S. Monson: “Søk et lykkelig liv,” *Lys over Norge*, aug. 1988, 6.
14. Thomas S. Monson: “Så sikker en grunnvoll” *Liahona*, nov. 2006, 68.
15. Thomas S. Monson: “Faces and Attitudes,” *New Era*, sept. 1977, 50.
16. Thomas S. Monson: “Vinduer,” *Lys over Norge*, jan. 1990, 63.
17. Thomas S. Monson: “Mesterens vei,” *Liahona*, jan. 2003, 4.

TJEN DEN ENE

Av Al VanLeeuwen

Da jeg begynte mitt første år på college, ble jeg snart venner med to andre nye studenter, en arbeidet på en ranch og den andre var bonde. Vi var en usannsynlig gruppe på tre – to jordnære landsens gutter fra det vestlige USA og en munnrapp bygutt fra østkysten. Etter at vi hadde tatt avgangsek-samen, reiste de tilbake til ranchen og gården, og jeg entret forretningsverdenen.

Årlige julekort og tilfeldige telefonsamtaler holdt oss oppdatert etter hvert som vårt liv utviklet seg. Da jeg var midt i 30-årene, hadde jeg vært speidertroppsfører to ganger. Senere, da jeg avsluttet min andre “omgang” som assisterende barnestueleder, var mine to venner medlemmer av biskopsråd. Etter som tiden gikk, falt jeg i den fellen å sammenligne mine kall med mine venners kall, og jeg begynte å føle meg uønsket og ignorert.

Da jeg var midt i 40-årene, ble mine tanker uroet i dagevis når andre ble kalt til lederskapsstillinger. Hver gang noen ble kalt til en lederskapsstilling i menighet eller stav, hvisket Satan til meg at jeg var uverdigg eller manglet nødvendig tro for slike kall. Intellektuelt kunne jeg bekjempe slike tanker ved bønn og studium, men fremdeles kjempet jeg med mitt selvbilde. Å være “bare en eldste” og dommer for ungdommens basketballkamper i en alder av 50, mens mine venner var medlemmer av stavspresidentskaper, var ikke det jeg hadde sett for meg at jeg ville gjøre i den alderen.

Så opplevde jeg noe som endret min forståelse av evangeliet. Jeg hjalp min hustru en søndag med hennes Primær-klasse, som var full av energiske syvåringer. Da Primærs

samlingsstund begynte, la jeg merke til at et av klassemedlemmene krøp sammen i stolen og tydeligvis ikke følte seg vel. Ånden hvisket til meg at hun trengte trøst, så jeg satte meg ved siden av henne og spurte stille om hva som var galt. Hun svarte ikke, men så virkelig ulykkelig ut, så jeg begynte å synge svakt til henne.

Primær-barna holdt på å lære en ny sang, og da vi sang “Hvis jeg lytter med mitt hjerte, hører jeg Hans røst”,¹ begynte jeg å føle at jeg ble fylt med utrolig kraftig lys og varme. Jeg følte meg innhyllet i evige kjærlighetsarmer. Jeg forsto at min himmelske Fader hadde hørt denne lille pikens bønn, og at jeg var der for å sørge for den trøst han ønsket å gi henne. Min åndelige forståelse ble åpnet, og jeg mottok et personlig vitnesbyrd om vår Frelsers kjærlighet til henne, til alle hans barn og til meg. Jeg visste at han stolte på at jeg ville hjelpe en som var i nød, og jeg var der han ønsket at jeg skulle være. Jeg lærte at vi er i hans hender når vi tjener den ene.

Jeg gleder meg over enhver anledning til å tjene, og jeg prøver å alltid være verdigg til å føle Åndens tilskyndelser og være der min himmelske Fader ønsker jeg skal være når ett av hans barn trenger hjelp. ■

NOTE

1. Sally DeFord: “Hvis jeg lytter med mitt hjerte”, 2011 Program for samlingsstunden, 28.

HVOR MANGE HJALP DU?

“Når vi møter vår Skaper, vil vi kanskje ikke bli spurt: ‘Hvor mange stillinger hadde du?’ men snarere: ‘Hvor mange mennesker hjalp du?’ I virkeligheten kan man aldri elske Herren før man tjener ham ved å tjene hans folk.”

President Thomas S. Monson: “Faces and Attitudes”, *New Era*, sept. 1977, 50.

London, England

Bangalore, India

En dag med

Av Kathryn H. Olson
Velferdstjeneste

Rengjøre bygninger, feie gulv, under-
vise elever, samle inn mat, hjelpe
innvandrere, besøke enker, luke
bed og male skoler. Dette er bare noen av de
mange tjenesteprosjekter som ble utført ifjor
av Kirkens medlemmer. De hadde reagert på
Det første presidentskaps oppfordring om å
benytte en dag til tjeneste for å minnes at det
var 75 år siden velferdsprogrammet ble iverk-
satt. Disse prosjektene har i stor grad påvirket
dem som tjente og dem som mottok tjenesten.
Mange lokalsamfunn rundt om i verden har
blitt forandret til det bedre.

London, England

Medlemmer av Kirken i London markerte
jubileet ved å bidra til å rydde i Tottenham,
en by som opplevde opptøyene i august 2011.
I en park arbeidet frivillige med å luke, lage
blomsterbed og fjerne søppel.

Medlemmer hjalp også til ved et barne-
sykehus, der de ryddet parkstier og gjorde
sykehusområdet mer tiltalende for barna og
deres familier. Charlotte Illera hjalp til med å
samordne prosjektet. "Det var virkelig hardt
arbeid, men det var virkelig også et gledesfylt
arbeid," sa hun. "Selv en liten ting som å feie
kan være veldig nyttig. Man trenger ikke ha
store ferdigheter. Ganske små ting kan utgjøre
en forskjell for andre."

Rudi Champagnie har fortalt om sitt syn
på den inspirasjon som førte til Det første
presidentskaps oppfordring til tjeneste: "Jeg
tror denne åpenbaringen var for å bringe oss
nærmere hverandre – å føre oss ut i samfun-
net, møte nye mennesker." Han fortsatte: "Å se
Kirken bli involvert i samfunnet er fantastisk.
Å være en del av det er enda mer spesielt. Det
har styrket mitt vitnesbyrd, og det har gitt meg
et ønske om å gjøre mer."

Bujumbura, Burundi

tjeneste

Hong Kong, Kina

Voksne ledere for de unge i Hong Kong Kina stav ba ungdomsrådet velge sitt eget tjenesteprojekt. Etter at de unge hadde undersøkt lokalsamfunnets behov, besluttet de å undervise barn fra familier med lav inntekt på et lokal skole. Omkring 125 ungdommer underviste mer enn 80 skolebarn om å utvikle talenter, lage sunn mat, holde familiesammenkomster og utvikle sant vennskap.

“Dette var ikke noe som øvet innflytelse bare én gang,” sa Anita Shum, Unge kvinners president i staven. “Det de unge har gjort for barna, kan ha en varig effekt.” Hun tilføyde at de unge nå har gode minner og erfaringer som vil velsigne dem for alltid.

Accra, Ghana

Medlemmer i Accra, Ghana, deltok i en dag med tjeneste ved å male skoler, feie gater og

rennesteiner, og rydde på områdene rundt sykehus og klinikker.

Emma Owusu Ansah fra Accra Ghana Christiansborg stav var med på å planlegge dagen med tjeneste. “Å komme sammen som medlemmer av Kirken forener oss og gjør et prinsipp som tjeneste lettere å adlyde,” sa hun. Etter avsluttet prosjekt samlet medlemmene seg for å dele sine vitnesbyrd. Søster Ansah bemerket: “Etter å ha lyttet til de forskjellige vitnesbyrdene innså jeg hvor mye vi går glipp av når vi ikke tjener andre.”

Da president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, kom med oppfordringen om å delta i en dag med tjeneste, talte han om den samlende effekt prosjektene ville få: “Et ... prinsipp i evangeliet som har vært en rettesnor for meg i velferdsarbeid, er den styrke og velsignelse som enhet gir. Når vi forener våre hender

Falls Church, Virginia, USA

NESTEKJÆRLIGHET

“Herren holder sitt løfte til dere hvis dere holder deres. Når dere tjener andre på hans vegne, lar han dere føle hans kjærlighet. Og etter hvert blir kjærligheten en del av deres natur. Dere vil få en bekrefteelse på Mormons løfte om at hvis dere vedvarer i tjeneste for andre, vil alt bli vel med dere.”

President Henry B. Eyring, første rådgiver i Det første presidentskap: “Et vitne”, *Liahona*, nov. 2011, 68.

for å hjelpe mennesker i nød, forener Herren våre hjerter.”¹

Córdoba, Argentina

Til tross for regnet en oktoberdag donerte 1601 siste-dagers-hellige fra fem staver i Córdoba, Argentina, tilsammen 10 234 timer med tjeneste på et pleiehjem. Medlemmer leverte klær, mat og hygienepakker som var samlet inn på forhånd. De gjorde også hagearbeid, malte vegger og benker og oppførte talentshow. Flere av søstrene utførte også hårstell, fot- og håndpleie som frivillige.

“Jeg vet at dette prosjektet var en hjelp ikke bare for dem men også for meg,” sa 14 år gamle Rocío B. etter prosjektet. “Jeg visste jeg gjorde det som var riktig og at min himmelske Fader var fornøyd med meg.”

São Paulo, Brasil

Medlemmer av São Paulo Brasil stav følte seg inspirert til å samle inn sukker, olje, ris og bønner og donere maten til to veldedige organisasjoner. Deretter ga de representanter fra disse organisasjonene opplæring i grunnleggende matlagring. Medlemmer meldte seg også frivillig til å gi opplæring innen

utdannelse, økonomi og sysselsetting til medlemmer i staven og lokalsamfunnet for å hjelpe dem å utvikle ferdigheter som er nødvendige for å konkurrere om tilgjengelige jobber.

“Lokalsamfunnet vi inviterte, var svært glad for Kirkens arbeid. Mange kjente oss ikke, men de dro bort med gode følelser,” sa Kátia Ribeiro, et medlem i staven. “Blant medlemmene hersket en ånd av enhet og tjeneste, og blant dem vi hjalp hersket en ånd av stor takknemlighet.”

Falls Church, Virginia, USA

Medlemmer i Falls Church, Virginia, USA, følte gleden ved å tjene sammen ved to herberger for hjemløse. Mens Adeana Alvarez skurte en vegg, sa hun til et annet medlem av menigheten: “Jeg har hatt en lei uke, og det føles godt å ta ut frustrasjonen på denne vegg! Vi trenger alle tjeneste en eller annen gang i livet, og det er godt å gjøre noe for andre.”

Et annet medlem av menigheten, Anne Sorensen, bemerket: “Det er en storartet måte å bli knyttet til ditt nærområde på. Nå føler jeg meg mer fortrolig med hva som foregår her. Hver gang jeg kjører forbi, vil jeg tenke på dem som er tilstede i klasser her, og håpe at det vi gjorde lar dem på en håndgripelig måte føle at de ikke er alene om det de gjør for å forbedre sitt liv.”

Tokorozawa, Japan

På en barneskole i Tokorozawa holdt medlemmer av Kirken et kurs om matlagring for 50 foreldre og lærere. På grunn av jordskjelvet i mars 2011 var folk her ivrige etter å lære hvordan de kan forberede seg til naturkatastrofer, spesielt hvordan de kan sette sammen et langtids-matvarelager.

“Til tross for det store jordskjelvet i Japan, hadde jeg ikke gjort noe for å være forberedt,”

sa en av deltakerne. "Jeg var glad jeg fikk lære dette. Jeg ønsker å finne et sted å lagre mat, og jeg ønsker å gjøre dette for å beskytte min kjære familie."

Akihito Suda, som er medlem av Musashino Japan stav, sa at Kristi lys strålte i lokalsamfunnet da medlemmer viste forberedelsene de hadde gjort i tilfelle en krisesituasjon skulle oppstå. "Kristus er verdens lys," sa han. "Hans læresetninger opplyser samfunnet."

Tallinn, Estonia

Medlemmer av Kirken i Tallinn brukte en dag til å utføre vedlikeholdsarbeid i boligene til fattige i lokalsamfunnet. Noen deltakere hugget ved og skuffet kull, mens andre rensset tepper, byttet gardiner og vasket vinduer og vegger.

Maila Chan dro sammen med familien sin for å besøke en eldre kvinne og hugge ved for henne. "Som mor er jeg så glad for at familien vår hadde en slik fin opplevelse," sa hun. "Det er stort at mens man tjener andre, glemmer man fullstendig sine egne problemer. Jeg vet at når vi tjener andre, tjener vi vår Gud."

Margit Timakov bemerket også: "Ved å legge til side mine egne oppgaver og gå helt inn for å hjelpe andre forsto jeg hvilken kraft offer virkelig har. Vi trenger ikke spørre hvorfor eller om vi kunne ha gjort noe annet. Vi bare strekker oss ut og hjelper. Vi hjelper fordi vi ønsker det. Vi hjelper fordi vi ønsker å følge Kristi eksempel."

Fruktene av deres arbeid

Vitnesbyrdene til disse som utførte tjeneste i sine lokalsamfunn rundt om i verden, lærer oss at ved tjeneste vokser vårt vitnesbyrd, og vi føler bedre for oss selv. President Eyring bekreftet at vi blir velsignet for vår tjeneste: "På vegne av Mesteren takker jeg dere for deres tjeneste for vår himmelske Faders barn. Han kjenner dere og ser deres innsats, flid og offer. Jeg ber om at han vil velsigne dere med å få se frukten av deres arbeid i form av glede blant dem dere har hjulpet, og dem dere har stått sammen med for å hjelpe på Herrens vegne."² ■

NOTER

1. Henry B. Eyring: "Anledninger til å gjøre godt", *Liahona*, mai 2011, 25.
2. Henry B. Eyring, *Liahona*, mai 2011, 26.

SVAR PÅ SPØRSMÅL

Når folk ser "Mor-mon Helping Hands" i lokalsamfunnet, kan noen kanskje lure på om Kirkens medlemmer bare hjelper siste-dagers-hellige eller også folk fra andre trossamfunn. Vi hjelper naturligvis alle. Vi streber etter å følge Frelserens eksempel på tjeneste, enten det er å rake løv i naboens hage eller sende og distribuere tonnevis av forsyninger etter at en naturkatastrofe har funnet sted. Vi prøver å hjelpe andre, uansett tro eller kultur.

ANERKJENNELSE I SAMFUNNET

Et av felleskjennetegnene på den verdensomspennende dagen med tjenesteprojekter var effekten de hadde på lokalsamfunnene. Mange forbigående stoppet opp og stilte deltakerne spørsmål om Kirken, og medlemmer bar sitt vitnesbyrd.

I mange deler av verden påskjønnet offentlige personer innsatsen fra Kirkens medlemmer. I et radiointervju om tjenestedagen oppfordret eksempelvis sjefen fra Kisanga kvarter ved Lubumbashi, Den demokratiske republikk Kongo, personer fra andre religioner å følge "de siste-dagers-helliges" eksempel med hensyn til å gjøre tjeneste i samfunnet.

Om den tjeneste som ble utført

av 300 medlemmer av Kirken i London-området, sa borgermesteren, Boris Johnson: "Nå, mer enn noen gang, er det fantastisk å se samfunnsinteresserte londonere – frivillige – som troppet opp i stort antall."

Guvernør Dannel Malloy i Connecticut, USA, og guvernør Robert McConnell i Virginia, USA, utga proklamasjoner til ære for tjenestedagene i sine delstater. Guvernør Malloy sa i sin proklamasjon: "Vi er takknemlige til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige for deres tjeneste for andre og [for deres] oppfordring til alle mennesker fra enhver religion og enhver bakgrunn om å slutte seg til dem idet de markerer sin årlige tjenestedag."

**Av eldste
Jeffrey R. Holland**

i De tolv apostlers quorum

Denne artikkelen er et utdrag fra en tale som ble holdt i Salt Lake City 10. mars 2011 for en gruppe nasjonale kristne ledere.

Venner, dere vet det jeg vet – at det i dagens verden er så mye synd og moralsk forfall som påvirker alle, spesielt de unge, og det synes å bli verre dag for dag. Dere og jeg har mange felles bekymringer når det gjelder spredningen av pornografi og fattigdom, overgrep og abort, ulovlig seksuell overtredelse (både heteroseksuell og homoseksuell), vold, slibrigheter, grusomme handlinger og fristelser, og alt er så synlig og nært som din datters mobiltelefon eller din sønns iPad.

Det er helt sikkert mulig for velvillige mennesker som elsker Gud og har påtatt seg Kristi navn, å stå sammen for Kristi sak og imot syndens krefter. I dette har vi all rett til å være tydelige og troende, for “er Gud for oss, hvem er da imot oss?” (Romerne 8:31).

Dere tjener og forkynner, underviser og arbeider med denne tillit, det gjør jeg også. Og når vi gjør dette, tror jeg vi også kan stole på det neste vers fra Romerbrevet: “Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn

STÅ SAMMEN

for Kristi sak

SVAR PÅ SPØRSMÅL

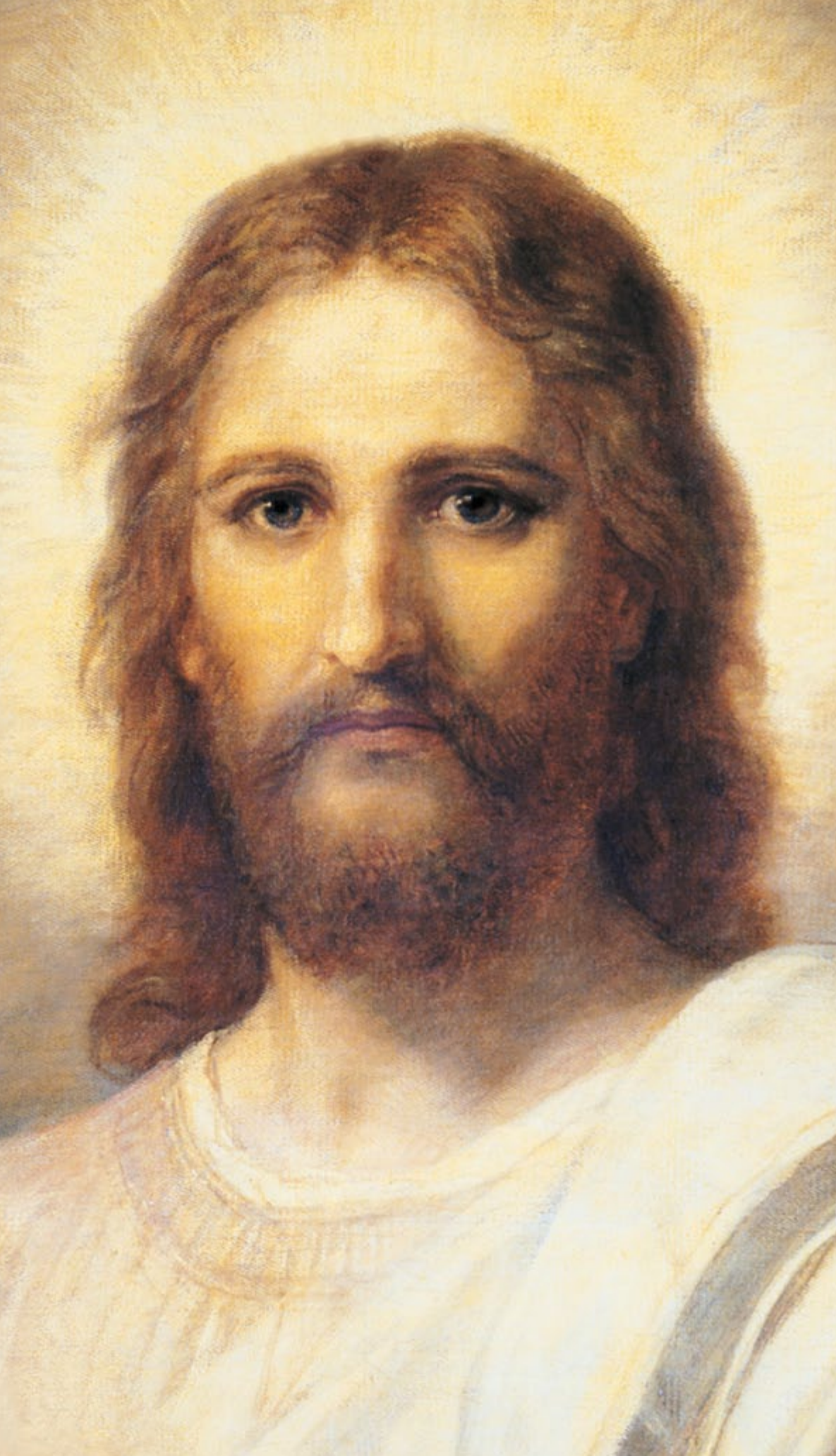
Er siste-dagers-hellige kristne? Naturligvis er vi det. Eldste Holland forklarer: “Vi tror på den historiske Jesus som vandret på de støvete veiene i Det hellige land, og erklærer at Han er den ene og samme Gud som Det gamle testaments guddommelige Jehova.”

å gi oss alle ting med ham?” Jeg tror virkelig at hvis vi alle over hele verden kan prøve hardere *ikke* å skille *hverandre* fra “Kristi kjærlighet”, vil vi vinne “mer enn seier ved ham som elsket oss” (Romerne 8:32, 35, 37).

Teologisk dialog

Evangelisk kristne og siste-dagers-hellige har ikke alltid møtt hverandre under fredelige forhold. Fra tidlig i det 19. århundre da Joseph Smith i sin ungdom mottok åpenbaring og modig sto frem og forkynte den, har våre meningsutvekslinger altfor ofte vært alt annet enn hjertelige.

Likevel, og merkelig nok – og jeg kan ikke annet enn tro at dette er en del av et guddommelig arrangement av begivenheter i disse urolige tider – har siste-dagers-hellige og evangeliske akademikere og kirkeledere blitt trukket mot hverandre siden sent på 1990-tallet i noe jeg tror har blitt en provoserende og konstruktiv teologisk dialog. Det har blitt gjort en oppriktig innsats for å forstå og bli forstått, et forsøk på å drive bort myter og feilfremstillinger på *begge* sider, et kjærlighetsarbeid der deltakerne har følt seg motivert og påvirket av en stille kraft sterkere og

Det er helt sikkert mulig for velvillige mennesker som elsker Gud og har påtatt seg Kristi navn, å stå sammen for Kristi sak og imot syndens krefter.

mer dyptgripende enn en typisk meningsutveksling om tro.

Den første av disse formelle dialogene fant sted våren 2000 ved Brigham Young universitet. Etter hvert som dialogen begynte å ta form, ble det tydelig at deltakerne søkte et eller annet paradigme, en modell, et referansepunkt. Skulle dette være konfrontasjoner, argumenter, debatter? Skulle de føre til en vinner eller taper? Hvor uforbeholdne og oppriktige ble de forventet å være? Noen siste-dagers-hellige undret: Betrakter de "andre karene" disse samtalene som våre "prøver" på å komme med på det kristne laget? Er det et storstilt forsøk på å "fikse" mormonismen, slik at den blir mer tradisjonelt kristen, mer akseptabel for skeptikere?

Noen av de evangelisk kristne undret på sin side: Er disse "andre karene" oppriktige, eller er dette bare en annen form for deres misjonsvirksomhet? Kan en person være nytestamentlig kristen og likevel ikke godkjenne senere trosbekjennelser som det meste av den tradisjonelle kristenheten godtok? Et spørsmål som stadig ble stilt på begge sider, var hvor meget "dårlig teologi" kan Guds nåde kompensere for? Etter kort tid ble disse sakene en del av selve dialogen, og i denne prosessen begynte det spente forholdet å forta seg.

Den innledende formelle situasjonen har veket for en langt mer elskverdig og uformell tone, et ekte bror- og søsterskap, med vennlighet i uenighet, respekt for andres meninger, og man føler ansvar for virkelig å forstå (om ikke nødvendigvis være enig i) personer med annen tro – ansvar for å representere sine læresetninger og sin praktisering nøyaktig og fatte andres på samme måte. Dialogene kom til å nyte godt av "forventet høflighet".¹

Fordi de siste-dagers-hellige har en helt annen hierarkisk og organisasjonsmessig

Vi er ivrige etter å gå sammen med våre kristne venner i en felles kristen innsats for å styrke familier og ekteskap, for å kreve mer god moral i media, sørge for humanitærhjelp under naturkatastrofer, gjøre noe med de fattiges alltid tilstedeværende kår og garantere religionsfrihet som lar oss alle snakke ut om saker som angår kristnes samvittighet.

oppbygning enn den store evangelisk kristne verden, har ingen offisiell representant for Kirken deltatt i disse samtalene, og det har heller ikke vært noen kirkelige overtoner i dem. I likhet med dere har vi ikke noe ønske om å kompromisere vår doktrinære særegenhet eller forspille den tro som gjør oss til dem vi er. Men vi ivrer for ikke å bli misforstått, ikke å bli anklaget for læresetninger vi ikke har, og for at vår troskap mot Kristus og hans evangelium ikke skal bli revet fra oss, for ikke å snakke om å bli betraktet som demoner.

Videre ser vi alltid etter felles grunn og felles samarbeidspartnere i det praktiske arbeidet i tjenesten. Vi er ivrige etter å gå sammen med våre kristne venner i en felles kristen innsats for å styrke familier og ekteskap, for å kreve mer god moral i media, sørge for humanitærhjelp under naturkatastrofer, gjøre noe med de fattiges alltid tilstedeværende kår og garantere religionsfrihet som lar oss alle snakke ut om saker som angår kristnes samvittighet med hensyn til vår tids sosiale saker. Med hensyn til det sistnevnte må den dagen aldri komme da du eller jeg eller noen annen ansvarlig geistlig i denne nasjon blir forbudt å forkynne fra sin prekestol den lære man hevder er sann. Men i lys av nylige sosialpolitiske hendelser og nåværende rettslige utfordringer på grunn av dem, spesielt med hensyn til ekteskapets hellighet, kan den dagen komme med mindre vi handler beslutsomt for å forhindre dette.²

Jo kraftigere og mer forenet den kristne røst er, dess mer sannsynlig er det at vi blir hørt den dagen med hensyn til disse saker. Med hensyn til dette skulle vi huske Frelserens advarsel når det gjelder et hus "som kommer i strid med seg selv" – et hus som oppdager at det ikke kan stå seg mot en mer forenet fiende som ofte har en uhellig agenda (se Lukas 11:17).

For mer informasjon om siste-dagers-hellige som kristne, se "About Mormons" under Frequently Asked Questions på Mormon.org; "Christianity: Following Jesus in Word and Deed" under News Releases på MormonNewsroom.org; og Gordon B. Hinckley, "A Prophet's Testimony," Ensign, May 1993, 93.

Den Kristus vi hedrer

Idet jeg bygger på litt av denne historien og ønsker at vi ikke er uenige der vi ikke trenger å være uenige, ønsker jeg å vitne for dere, våre venner, om den Kristus vi ærer og tilber i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi tror på den historiske Jesus som vandret på de støvete veiene i Det hellige land, og erklærer at Han er den ene og samme Gud som Det gamle testamentes guddommelige Jehova. Vi erklærer at Han både er helt og fullt Gud i sin guddommelighet og helt og fullt menneske i sin jordiske erfaring, Sønnen som var Gud og Gud som var en Sønn; at Han er, som det sies i Mormons bok, "den Evige Gud" (Mormons boks tittelblad).

Vi vitner om at han er ett med Faderen og Den hellige ånd, de tre er ett: Én i ånd, én i styrke, én i hensikt, én i røst, én i herlighet, én i vilje, én i godhet og én i nåde – én i enhver form og side av enhet *unntatt* deres adskilte fysiske legemliggjøring (se 3 Nephi 11:36). Vi vitner om at Kristus ble født av sin guddommelige Fader og en jomfrumor, at han fra han var 12 år var i sin sanne Faders tjeneste og levde et fullkomment, syndfritt liv og derved sørget for et mønster for alle som kommer til ham for å oppnå frelse.

Vi bærer vitnesbyrd om enhver preken han noensinne holdt, enhver bønn han noensinne ytret, ethvert mirakel han noensinne nedkalte fra himmelen, og enhver forløsende handling han noensinne utførte. Med hensyn

til det sistnevnte vitner vi om at han, da han fullførte den guddommelige plan for vår frelse, påtok seg alle verdens synder, sorger og sykdommer, idet han blødde fra hver pore i all denne kval, som ble innledet i Getsemane, og han døde på Golgatas kors som et stedfortredende offer for disse synder og syndere, inkludert enhver av oss.

Tidlig i Mormons bok så en nephittisk profet "at [Jesus] ble løftet opp på korset og ble drept for verdens synder" (1 Nephi 11:33). Senere bekreftet den samme Herre: "Se, jeg har gitt dere mitt evangelium, og dette er det evangelium som jeg har gitt dere – at jeg kom til verden for å gjøre min Faders vilje fordi min Fader sendte meg. Og min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset" (3 Nephi 27:13–14; se også L&p 76:40–42). Det er virkelig en Åndens gave "å vite ved Den Hellige Ånd at Jesus Kristus er Guds Sønn og at han ble korsfestet for verdens synder" (L&p 46:13).

Vi erklærer at han tre dager etter korsfestelsen oppsto fra graven i herlighet og udødelighet, oppstandelsens førstegrøde, og brøt derved dødens fysiske bånd og helvetes åndelige bånd, og sørget for en udødelig fremtid for både legeme og ånd, en fremtid som bare kan bli realisert i sin fulle herlighet og storhet ved å akseptere Ham og Hans navn som det eneste "navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved". Heller ikke er det eller kan det noensinne

Det er en Åndens gave "å vite ved Den Hellige Ånd at Jesus Kristus er Guds Sønn og at han ble korsfestet for verdens synder".

bli "frelse i noen annen" (Apostlenes gjerninger 4:12).

Vi erklærer at Han vil komme til jorden igjen, denne gangen i makt, majestet og herlighet, for å regjere som kongers Konge og herrers Herre. Dette er Kristus, som vi priser, og vi stoler absolutt og uforbeholdent på hans nåde, og han er våre "sjelers hyrde og tilsynsmann" (1 Peter 2:25).

Joseph Smith ble en gang spurt: "Hva er de fundamentale prinsipper i deres religion?" Han svarte: "De fundamentale prinsipper i vår religion er apostlenes og profetenes vitnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, ble begravet, oppsto på den tredje dag og fór opp til himmelen; og alt annet som henhører til vår religion, er bare supplement til dette."³

Som regel er siste-dagers-hellige kjent som et flittig folk, et folk som forstår verdien av arbeid. For oss er gode gjerninger, noe vi kan kalle "å være hengivne disipler", et ufeilbarlig mål på vår tros realitet. Sammen med Jakob, Jesu bror, tror vi at sann tro alltid kommer til uttrykk i trofasthet (se Johannes 2). Vi lærer at puritanerne var nærmere sannheten enn de innså da de forventet "gudelig vandel" (L&p 20:69) fra dem som var i pakten.

Frelse og evig liv gis vederlagsfritt (se 2 Nephi 2:4); ja, dette er de største av alle Guds gaver (se L&p 6:13; 14:7). Men vi lærer at man må forberede seg for å motta disse gaver ved å erklære og vise "tro på Herren Jesus Kristus"

(4. trosartikkel) – ved å stole på og være avhengig av "Den Hellige Messias' fortjeneste, barmhjertighet og nåde" (2 Nephi 2:8; se også 2 Nephi 31:19; Moroni 6:4). For oss inkluderer fruktene av denne tro omvendelse, det å motta evangeliets pakter og ordinanser (inkludert dåp) og et takknemlig hjerte som motiverer oss til å nekte oss selv all ugudelighet, å "hver dag ta [vårt] kors opp" (Lukas 9:23) og holde Hans bud – *alle* Hans bud (se Johannes 14:15). Vi gleder oss sammen med apostelen Paulus: "Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus" (1 Korinterbrev 15:57). Som en av profetene i Mormons bok skrev, i denne ånd "taler vi om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus ... så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder ... [og] kan se fremover til det liv som er i Kristus" (2 Nephi 25:26, 27).

Jeg håper at dette vitnesbyrd som jeg bærer for dere og for verden, hjelper dere å forstå noe av den ubeskrivelige kjærlighet vi har til verdens Frelser i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Et opprop til kristen samvittighet

Med tanke på vår felles hengivenhet for Herren Jesus Kristus og utfordringene vi møter i samfunnet, kan vi helt sikkert finne en måte hvorpå vi kan gå sammen om et nasjonalt – eller internasjonalt – opprop til kristen

samvittighet. For noen år siden skrev Tim LaHaye:

“Hvis religiøse amerikanere samarbeider når det gjelder våre felles bekymringer for moralen, kunne vi lykkes med å reetablere de offentlige moralnormer som våre forfedre mente ble garantert av [USAs] grunnlov ...

“... Alle vår nasjons religiøse borgere trenger å utvikle respekt for andre religiøse mennesker og deres tro. Vi trenger ikke godta deres tro, men vi kan respektere menneskene og innse at vi har mer til felles med hverandre enn vi noen gang vil ha med de verdslige i dette landet. Det er på tide at alle religiøst innstilte borgere forener seg mot vår felles fiende.”⁴

Det er helt sikkert risiko forbundet med å lære noe nytt om noen andre. Ny innsikt påvirker alltid gamle oppfatninger, og derfor er noen nye tanker, omarbeiding og omstrukturering uunngåelig. Når vi ser lenger enn til folks hudfarge, etnisk gruppe, sosial sirkel, kirke, synagoge, moské, trosbekjennelse og uttalelser om tro, og når vi prøver så godt vi kan å se hvem de er og hva de er – barn av den samme Gud – hender noe godt og verdifullt i oss, og derved blir vi trukket inn i en tettere forening med den Gud som er vår alles Fader.

Få ting er mer tiltrengt i denne anspente og urolige verden enn kristen overbevisning, kristen medfølelse og kristen forståelse. Joseph Smith sa i 1843, mindre enn et år før sin død: “Hvis jeg mener at menneskeheten tar feil, skal jeg så kjøre dem i senk? Nei. Jeg vil løfte dem opp og også gjøre det på deres egen måte, hvis jeg ikke kan overbevise dem om at min måte er bedre, og jeg vil ikke forsøke å tvinge noe menneske til å tro slik jeg gjør – bare ved resonnementets styrke – for sannheten vil selv finne veien frem. Tror dere

“Tror dere på Jesus Kristus og på frelsens evangelium som han åpenbarte?” spurte profeten Joseph Smith. “Det samme gjør jeg. De kristne skulle slutte med å kives og strides med hverandre og istedet dyrke enighetens og vennskapets prinsipper seg imellom, og det vil de gjøre før tusenårsriket kan bli innført og Kristus tar sitt rike i besittelse.”

på Jesus Kristus og på frelsens evangelium som han åpenbarte? Det samme gjør jeg. De kristne skulle slutte med å kives og strides med hverandre og istedet dyrke enighetens og vennskapets prinsipper seg imellom, og det vil de gjøre før tusenårsriket kan bli innført og Kristus tar sitt rike i besittelse.”⁵

Jeg avslutter med den kjærlighet til dere som ble uttrykt i avskjedshilsener fra to personer i våre Skrifter. Først denne av forfatteren av Hebreerbrevet i Det nye testamente:

“[Måtte] fredens Gud, han som i kraft av en evig pakts blod førte fårenes store hyrde, vår Herre Jesus, opp fra de døde,

... gjøre dere dyktige til alt godt, så dere kan gjøre hans vilje, ved at han virker i oss ved Jesus Kristus det som er godt i hans øyne. Ham tilhører æren i all evighet! Amen” (Hebreerbrevet 13:20–21).

Og dette fra Mormons bok, en far som skriver til sin sønn:

“Vær trofast i Kristus ... [og] måtte [Han] løfte deg opp, og måtte hans lidelser og død ... og hans barmhjertighet og langmodighet og håpet om hans herlighet og om evig liv for evig hvile i ditt sinn.

Og måtte den nåde som kommer fra Gud Faderen, hvis trone er høyt i himlene, og fra vår Herre Jesus Kristus, som sitter ved hans krafts høyre hånd inntil alle ting skal bli ham underlagt, være hos deg og med deg i all evighet. Amen” (Moroni 9:25–26). ■

NOTER

1. Et uttrykk som ble introdusert i Richard J. Mouw, *Uncommon Decency: Christian Civility in an Uncivil World* (1992).
2. Se Dallin H. Oaks, “Preserving Religious Freedom” (speech, Chapman University School of Law, Feb. 4, 2011), newsroom.lds.org/article/elder-oaks-religious-freedom-Chapman-University.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 50-51.
4. Tim LaHaye, *The Race for the 21st Century* (1986), 109.
5. Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:499.

Av eldste
Stanley G. Ellis
i De sytti

Naturkatastrofer

VI TRENGER IKKE
VÆRE REDDE

De siste dager vil være kjennetegnet ved mange katastrofer og oppblomstring av ondskap i verden. Mot disse truslene har Herren og hans profeter gitt oss rettleiding om hvordan vi kan være rettferdige og unngå åndelige fallgruber og ondskap. Men katastrofer – som tornadoer, jordskjelv og tsunamier – synes å herje tilfeldig og tilintetgjøre både rettferdige og urettferdige. Disse naturkatastrofene skremmer mange av oss. Men jeg har lært meg at vi ikke trenger være redde katastrofene. Når vi er grunnfestet i evangeliet og når vi er beredt, kan vi stå imot ethvert uvær.

Før uværet: Gjør forberedelse til en familieprioritet

I september 2005 var jeg områdesytti i området Nord-Amerika sydvest, som omfatter deler av USA som Houston i Texas. Vi fikk vite at orkanen Rita – den kraftigste syklonen i historien som noensinne var blitt observert i Mexicogolfen – var på vei rett mot oss. Jeg ble bedt om å overvåke Kirkens nødhjelp i området. Vi konfererte daglig med prestedømsledere, stavspremier,

Når vi søker vår himmelske Faders veiledning, vil Den hellige ånd hjelpe oss å forberede oss på, å tåle og komme oss igjen etter naturkatastrofer.

misjonspremier, representanter for Kirkens velferd og humanitærhjelp og med ledere for nødhjelp. Vi snakket om mye forskjellig – om biskopenes lagerhus var i orden, hvor folk kunne evakuere, og hvordan vi best kunne samordne gjenoppbyggingen etter uværet. Det var en velfungerende innsats fra Kirken og en inspirerende erfaring.

En av stavspremierene i området ble inspirert åtte eller ni måneder før uværet til å oppfordre stavens medlemmer til å forberede seg. Han ga uttrykk for at han ikke hevdet å være profet, men at Åndens til-

skyndelser hadde vært tydelige. Stavens medlemmer fulgte de grunnleggende fremgangsmåter for forberedelse som Kirken har foreslått. Da orkanen rammet, ble ingen medlemmer av staven drept. Fordi medlemmene hadde samlet et nødvendig lager og hadde en plan, var deres situasjon dessuten langt bedre enn den ellers kunne ha vært. De hadde viet Åndens advarsel oppmerksomhet.

En lignende situasjon opplevde min familie og jeg. Omkring tre måneder før orkanen, slo det oss at vi skulle

Ønsker du å snakke med dine barn om å gi og å motta trøst under katastrofer? Se de inspirerende vitnesbyrdene til to unge overlevende på side 60-61 i dette nummeret.

Forrige side: Arbeidere rydder i rotet i en leilighet som ble ødelagt under jordskjelvet på Haiti i januar 2010.

Folk evakuerer Houston, Texas, USA, før orkanen Rita treffer dem.

ha generatoren vår til service. Mange i området har små generatorer, slik at de, når uværet rammer og strømmen blir borte, kan ha strøm til å sikre maten i kjøleskap og fryserer. Da vi fikk vår generator kontrollert, oppdaget vi at den ikke fungerte. Vi fikk den reparert i god tid før uværet kom. Det endte med at vår familie, medlemmer av menigheten og naboer brukte vår generator etter at orkanen nådde oss. Å reparere den viste seg å være en stor velsignelse.

Dette prinsippet for forberedelse gjelder både enkeltpersoner og familier. Foreldre, dere kan påvirke deres familie sterkt ved å involvere deres barn i forberedelse og i familiebønner for å motta Herrens veiledning. Med andre ord, når familien overveier sin beredskap, skulle spørsmålet: "Hva bør vi gjøre?" være en viktig del av deres familiebønn.

Dere kan også snakke om disse emnene og utveksle ideer under familiens hjemmeaften. Deretter iverksetter dere disse planene.

Videre er det beste foreldre kan gjøre, å etterleve disse læresetningene. En eller annen sa en gang at verdinormer er noe man tilegner seg og ikke bare prater om. Jeg oppdaget at dette var sant. Når barn ser at deres foreldre søker og følger Åndens veiledning, vil de lære hvordan åpenbaringsprosessen virker.

Under uværet: Følg åpenbaringen du mottar for din familie

Da uværet nærmet seg, var et viktig spørsmål vi stilte oss om folk skulle forlate området. Ånden ledet meg til ikke å komme med en generell anbefaling for hele området, men heller be hver stavsleder, hvert biskopsråd og hver familie ved bønnens hjelp å overveie situasjonen og motta egen inspirasjon om hva de skulle gjøre. Etter som begivenhetene utviklet seg, ble det tydelig at Ånden visste hva som var best for hver enkelt familie.

Eksempelvis visste lederne i én stav at orkanen kom direkte i deres retning, og de rådet medlemmene til å evakuere. Stavs-presidenten og hans hustru evakuerte hjem til hans søster. Etterpå skiftet orkanen retning og styrte igjen direkte mot dem. De hadde evakuert rett inn i uværet!

Man kan spørre: "Hva slags inspirasjon var det?" Men overvei hva som hendte. Stavs-presidenten og hans hustru visste hvordan man forbereder seg på en orkan, noe hans søster ikke visste. De kunne hjelpe sine slektninger å gjøre seg klar til uværet, og da det

En frivillig fra "Mormon Helping Hands" sorterer skrotet i Joplin, Missouri, USA, etter en tornado i mai 2011.

inntraff, ble skadene minimale sammenlignet med hva de ellers ville ha blitt. Herren hadde veiledet dem til å gjøre det som var best.

Vår familie følte at vi ikke skulle evakuere. Så vi ble værende. Ikke bare klarte vi oss bra gjennom uværet, men vi var også i stand til å hjelpe andre i området. Noen av våre gifte barn følte at de skulle evakuere og gjorde det. Å gi akt på Ånden hjalp hver familie, menighet og stav.

Etter uværet: La evangeliet fjerne brodden

Noen ganger lider også gode mennesker under naturkatastrofer. Herren fjerner ikke lidelse – det er en del av planen. Et stavssenter i det midtre USA ble for eksempel nylig ødelagt av en tornado. Den tornadoen raserte også stavsprestens hjem. Han og hans familie mistet alle sine jordiske eiendeler. Men det er også alt de var: jordiske eiendeler. Tapet var bedrøvelig, men det var ikke en ødeleggende katastrofe for evigheten. Noen ganger er det vi mener er viktig, slett ikke viktig. Å innse dette er ikke nødvendigvis lett å akseptere, men det er sant, og når man forstår dette, blir man beroliget.

Det verste scenariet i en av disse naturkatastroferne er at noen kan bli drept. Det er svært sørgelig. Men fordi vi kjenner sannheten, vet vi at også et slikt tap er en del av

vår himmelske Faders plan. Vi vet hva livet virkelig er. Vi vet hvorfor vi er her og hvor vi skal hen. På grunn av dette evige perspektiv kan smerten lindres. Kunnskap om frelsesplanen fjerner dødens brodd (se 1 Korinterbrev 15:55).

For lenge siden visste ikke Sadrak, Mesak og Abed-Nego hva som ville skje da de ble kastet inn i den brennende ildovnen fordi de nektet å tilbe en falsk gud. De sa til kongen: "Vår Gud ... [vil] frelse oss... Men hvis ikke, ... [vil vi likevel ikke] dyrke dine guder" (Daniel 3:17–18).

På lignende vis var mange av den gjenopprettede kirkes pionerer villige til å forsøke å krysse Nord-Amerikas sletter midt på 1800-tallet, selv om de risikerte å dø underveis. Mormons bok beskriver gode mennesker som ble drept, og forklarer at de "er velsignet, for de er gått bort for å bo hos sin Gud." (Alma 24:22).

I hvert tilfelle møtte disse døden med tro. På grunn av den fred evangeliet gir, ble dødens brodd fjernet for dem. Selv om det er smertefullt å miste en man er glad i, og selv om de fleste av oss ville hate å dø fordi vi har så mye stort å leve for, er det et faktum at alle skal dø en gang. Når vi kjenner evangeliets plan, vet vi at døden ikke er verdens ende. Vi vil fortsette å leve, og familieforhold kan fortsette også etter at graven har tatt vårt jordiske legeme. I den store plan er ikke døden knusende for evig. Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum forkynte: "Vi lever for å dø, og vi dør for å få leve igjen. I et evig perspektiv dør man kun for tidlig hvis man ikke er beredt til å møte Gud."¹ Et evig perspektiv er en del av den fred evangeliet kan gi oss.

Herren kjenner oss. Herren elsker oss. Og Herren ønsker å hjelpe oss. Katastrofer vil inntreffe, men vi trenger ikke frykte dem. Hvis vi er villige til å bli veiledet og ber om hans hjelp, vil Herren gjennom Den hellige ånd hjelpe oss å forberede oss på, utholde og komme oss igjen etter enhver naturkatastrofe. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson: "Møt fremtiden med tro", *Liahona*, mai 2011, 34.

FINN TRO

ved jordens ender

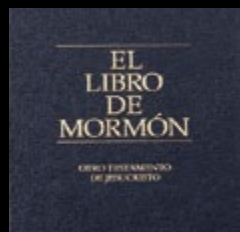
Av Michael R. Morris

Kirkens tidsskrifter

Les Éclaireurs Lighthouse reiser seg som en vaktpost fra sin plass på den kjølige holmen Beagle Channel. Les Éclaireurs, som er fransk for “speiderne” eller “de som opplyser”, sender ut en lysstråle hvert 10. sekund fra sin isolerte post.

Fem nautiske mil (9 km) nordover ligger Argentinas sydligste by, Ushuaia, ytterst i øyhavet Tierra del Fuego. 145 kilometer syd for byen ligger Cape Horn og bortenfor det det isbelagte Antarktis.

For dem som har tatt imot Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige her på det stedet som lokalbefolkningen kaller “jordens ende”, tjener Les Éclaireurs som metafor for det gjengitte evangelium. Som et fyrtårn er evangeliet en varde som har bragt dem fra verdens åndelige mørke og satt dem trygt ned på troens og fellesskapets bredder.

Gjennom Mormons bok “besvarte Gud den viktigste bønnen jeg noensinne har holdt”, sier Guillermo Leiva (over, i midten), som er grenspresident i Ushuaia. Over t.h.: Les Éclaireurs Lighthouse og fotografier av Ushuaia.

Jeg fant svar

Guillermo Javier Leiva minnes sin smertefulle skilsmisse i 2007. Han måtte finne seg ny leilighet og kunne ikke lenger gå hjem hver kveld til sin lille sønn, Julian. Han følte seg tom og alene.

“Jeg var svært ulykkelig,” sier han, “og i vonde stunder vendte jeg meg til Gud.”

Guillermo begynte å be om svar og hjelp. “Jeg sa: ”Fader, jeg er ikke verdig til at du kan komme inn i mitt hus, men et ord fra deg vil være tilstrekkelig til å helbrede meg.””

Svaret på den bønningen kom kort tid etterpå da to unge menn med hvite skjorter og slips stoppet for å snakke med ham da han lekte med sønnen utenfor den nye leiligheten sin.

“En av dem hilste på meg og spurte om jeg var troende,” minnes han. “Jeg svarte ja, men at jeg ikke

var den beste kristne. Han spurte deretter om jeg ville lese en bok hvis han ga den til meg. Jeg svarte ja.”

Da Guillermo begynte å lese versene i Alma 32 som misjonærene hadde merket for ham, sier han: “Jeg følte meg straks så glad som jeg ikke hadde vært på lang tid. Boken gikk rett i hjertet på meg. Jeg kunne ikke slutte å lese.”

Guillermo gikk ikke lenger i sin tidligere kirke, men han sa til misjonærene at han ikke hadde til hensikt å bli døpt igjen. Likevel satte han pris på deres besøk og leseoppdragene de ga ham i Mormons bok.

Mens han leste, sørget han sammen med Nephi da han forsto hvordan profeten hadde sørget “på grunn av de fristelser og synder som så lett får makt over meg” (2 Nephi 4:18). “Jeg visste at jeg også hadde syndet,” sier Guillermo, “og det var vondt å tenke på.”

Mens han leste, følte han at han ble reddet fra mørke

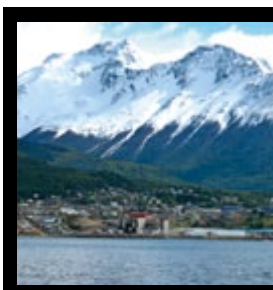

Ushuaia, Argentina, befinner seg kanskje ved jordens ende, men for dem som har mottatt evangeliet her, er det begynnelsen til et nytt liv.

og fortvilelse og bragt inn i “Guds herlighets lys” (Alma 19:6).

Og da han leste om dåpapakten som ble forklart ved Mormons vann, forsto han betydningen av dåp ved riktig prestedømsmyndighet. “Hvis jeg forsto at frøet var godt, hva hadde jeg så *imot* ‘å bli døpt i Herrens navn?’” (Mosiah 18:10), spurte han seg selv.

“Hver gang jeg leste, følte jeg fred og fant svar,” sier Guillermo. “Jeg forsto at Mormons bok var det Guds ord som jeg hadde bedt om.”

T.h.: For Amanda og Ricardo Robledo (med døtrene Bárbara og Irene) var det å lære at deres familie kunne være sammen for evig, den ypperste læresetning som hjalp dem å akseptere det gjengitte evangelium.

Da han ble døpt i mars 2009, opplevde han en åndelig gjenfødelse og et fornyet håp for fremtiden. “Dåpen var en anledning til å begynne på nytt,” sier Guillermo. “Jeg har forandret mitt liv. Jeg er svært lykkelig nå. Jeg vet at dette er Jesu Kristi sanne kirke og at Gud besvarer bønner, for han besvarte den viktigste bønn jeg noensinne har holdt.”

Vi trengte en kirke

Som barn hadde ikke Amanda Robledo noe åndelig middel for den fysiske smerten hun opplevde etter at moren døde. Og hennes mann, Ricardo, kunne ikke finne noen svar på sine alvorlige religiøse spørsmål etter at hans bror døde.

Ett av disse spørsmålene var: Finnes det en kirke på jorden som følger Jesu Kristi læresetninger? Deres søken etter den kirken og etter svar på sine spørsmål forberedte dem til syvende og sist til å akseptere det gjengitte evangelium.

Mens de søkte, var de tilstede i forskjellige kirkesamfunn og undersøkte forskjellige religiøse trosretninger. De lette etter en kirke som ikke bare rettet seg etter Kristi

læresetninger, men som også ville styrke deres familie.

“Dette var en vanskelig tid for familien,” minnes Amanda, “og vi visste vi trengte en kirke som kunne hjelpe oss.”

Tidlig på 1990-tallet flyttet ekteparet Robledos med sine fire barn fra Mendoza, nordvest i Argentina, til Ushuaia. Da de ble presentert for Kirken to år senere, merket de straks at det var noe annerledes både ved ånden og læresetningene som heltidsmisjonærene bragte.

Amanda visste lite om de siste-dagers-hellige. “Og det

jeg hadde hørt, var ikke godt,” sier hun. Men hun, Ricardo og deres barn likte det de lærte.

“Jeg følte Ånden når misjonærene underviste oss,” sier deres datter Bárbara, som var 11 år da. “Og jeg likte at de lærte oss at vi kunne be som familie.”

Ved å høre misjonærleksjonene, lese Mormons bok og gå i kirken, sier Ricardo, “fikk vi alle de svarene vi søkte – svar angående dåp, det førjordiske liv, Kristi guddommelighet, menneskets udødelighet, evangeliets ordinanser, ekteskap og familiens evige natur”.

Å lære at deres familie kunne være sammen for evig, var det gjengitte evangeliums ypperste læresetning for familien Robledo.

“I det øyeblikket ble jeg omvendt,” sier Ricardo, som ble døpt mindre enn tre uker etter den første diskusjonen, og som nå er annenrådgiver i distriktpresidentskapet. “Jeg sørget da jeg mistet en bror i en alder av 49 år, men jeg forsto at jeg kunne få ham tilbake ved å gjøre tempelarbeid for ham. Denne forsikringen ga meg fred og lykke.”

Ushuaia befinner seg kanskje ved jordens ende, men for dem som i likhet med Marcelino Tossen som har mottatt evangeliet her, "er det begynnelsen til alt".

Amanda, som ble døpt kort tid etterpå sammen med en av deres sønner, sier: "Jeg har ikke hatt noen mor siden jeg var liten. Jeg tenkte alltid at jeg hadde mistet henne, og dette voldt meg stor smerte. Men da misjonærene fortalte oss at en familie kan være sammen for evig, ble jeg virkelig grepet. Det er fantastisk å tenke på at jeg vil se henne igjen."

Etter at Ricardo og Amanda var blitt viet for all evighet i Buenos Aires Argentina tempel, ble deres barn beseglet til dem. Å bli beseglet som familie, utføre ordinansarbeid for mange avdøde familiemedlemmer og sende tre barn på heltidsmisjon har bragt Ricardo og Amando stor glede.

"En av de største velsignelser vi har mottatt som medlemmer av Kirken," sier Amanda, "er at våre barn er lydige mot Gud."

Begynnelsen til alt

Marcelino Tossen trodde på Gud, leste Bibelen og likte å snakke om religion, så da heltidsmisjonærene banket på døren til leiligheten hans en varm januardag i 1992, inviterte han dem inn. Denne avgjørelsen forandret livet hans.

"Eldste Zanni og eldste Halls arbeidet under Åndens veiledning," minnes Marcelino. Allerede før den første leksjonen var over, fortalte eldstene ham at han ville bli døpt inn i Kirken. De fortalte ham til og med hvilken dag han ville bli døpt.

"Jeg skal ikke bli døpt," protesterte Marcelino. "Jeg ønsker bare å snakke med dere."

Misjonærene ga ham en Mormons bok og ba ham lese noen vers og be om deres budskap den kvelden. Han gjorde dette, men følte ikke noe.

Men under en senere leksjon spurte eldste Zanni ham: "Er det i orden at vi ber, så du kan spørre vår himmelske Fader om det vi har lært deg, er sant?"

Marcelino sier at mens han ba, "begannte mitt hjerte å brenne sterkt. Noe lignende hadde aldri hendt meg før. Jeg kunne ikke engang fullføre bønnen og reiste meg fra mine knær."

Eldste Zanni spurte Marcelino om han hadde følte noe under bønnen sin. Da Marcelino svarte nei, sa misjonæren: "Jeg følte sterkt Ånden. Det er underlig at du ikke følte noe."

Marcelino sier at da han innrømmet hva han hadde følt, "leste eldstene fra Lære og pakter, og fortalte meg at når Herren ønsker at vi skal vite om noe er riktig, vil han sende sin fred eller få vårt hjerte til å brenne i oss [se L&p 6:23; 9:8]. Den dagen var et vendepunkt for meg."

Fra da av arbeidet Ånden med ham og vitnet om sannheten gjennom tallrike åndelige opplevelser. "Jeg fikk den brennende følelsen igjen når jeg var alene i leiligheten min," sier Marcelino. "Når jeg åpnet vinduet, pleide jeg å se eldstene i nærheten på et hjørne der de fortalte folk om Kirken. Jeg kunne føle når de var i nærheten, og jeg begynte å ta alvorlig det de lærte meg."

Marcelino ble ønsket varmt velkommen da han begynte å komme til kirken. Han ble døpt kort tid etterpå, 22. april – nøyaktig den dagen misjonærene hadde nevnt tre måneder tidligere. Etter ni år som president for Ushuaia distrikt, er han i dag annenrådgiver i presidentskapet for Buenos Aires nord misjon.

"Når vi leser at Herren vil 'sende [sitt] ord ut til jordens ender' [L&p 112:4], er det Ushuaia," sier president Tossen. "Ushuaia er jordens ende. Men for dem som i likhet med meg fant evangeliet her, er det begynnelsen til alt. Her vil du finne fyrtårnet ved verdens ende. Men her fant jeg tro og Herrens fyrtårn." ■

SE PÅ SISTE SIDE

Da jeg ble medlem av Kirken, var jeg ivrig etter å involvere meg i slekthistorisk arbeid. Jeg begynte å besøke lokale arkiver for å lete etter opplysninger om mine forfedre i offentlige optegnelser.

Jeg syntes arbeidet var givende, men det var ikke alltid lett. Den gamle håndskriften var ofte vanskelig å lese, og noen bøker var mugne, noe som forverret min astma. Jeg fortsatte likevel å forske så godt jeg kunne.

En dag lette jeg etter min bestefars fødselsdato. Jeg fant en bok på 1500 sider som kunne være nyttig. Men hva om den ikke hadde svaret jeg trengte? Jeg gruet meg for å se gjennom flere store, støvete bøker.

Jeg begynte å titte fort gjennom bokens innhold og håpet jeg skulle få øye på et kjent navn. Plutselig syntes jeg at jeg hørte noen si: "Siste side." Jeg så meg rundt, men det så ikke ut til at noen hadde snakket til meg. Jeg fortsatte og leste noen sider til. Så hørte jeg de samme ordene igjen: "Siste side." Noe nølende bestemte jeg meg for å se på den siste siden. Jeg fant det som vanligvis står der: Et sammendrag av barn som er født, og totalt antall sider. For sikkerhets skyld sjekket jeg siden foran, men fant ikke noe nyttig der. Så jeg bladde tilbake til siden jeg hadde holdt på å lese tidligere.

Min tanker ble snart avbrutt enda en gang av den milde, men vedvarende røsten: "Siste side!" Jeg bestemte meg for å prøve siste side igjen og lese den nå velkjente teksten flere ganger.

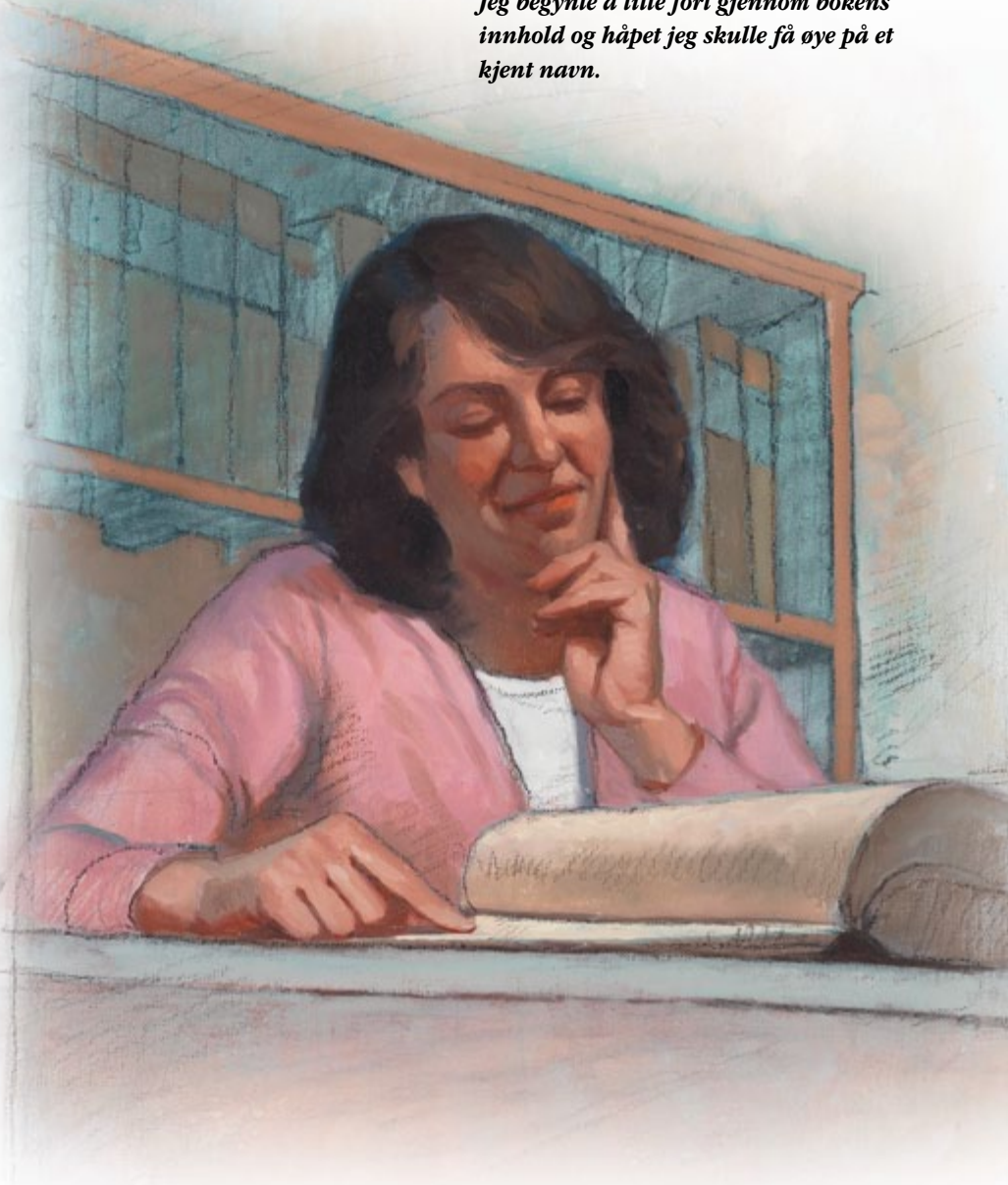
Da la jeg merke til noe jeg ikke hadde oppdaget tidligere: en ekstra side som var limt inn innenfor det bakerste omslaget. Da jeg leste det som var håndskrevet tvers over siden, så jeg navn på barn som var født i slutten av desember. Der oppdaget jeg min bestefars navn og så at det sto hvor og når han ble født

og døpt. Jeg var forbløffet, men fylt av takknemlighet for at jeg var blitt ledet til den informasjonen jeg trengte.

Slekthistorie kan til tider være utfordrende, men jeg vet at Gud leder og hjelper oss i vår innsats. ■

Natalia Shcherbakova, Ukraina, som fortalt til Pavlyna Ubyiko

Jeg begynte å titte fort gjennom bokens innhold og håpet jeg skulle få øye på et kjent navn.

JEG VALGTE DEN GODE DEL

Mens jeg gjorde forberedelser til min datters bryllup, var jeg så opptatt av bryllupsplaner at jeg sjelden tenkte på noe annet enn oppfølgings-listen min. En morgen tittet jeg på den lange listen med ting som skulle gjøres. Det gikk fremover, men fremdeles måtte jeg foreta noe grundig rengjøring. Jeg hadde utsatt å vaske persiennene på kjøkkenet, så jeg besluttet å ta meg av dette nå.

Jeg klatret opp på benken med kluter, børster og vaskemiddel, og så at det ville bli en møysommelig jobb. Mens jeg arbeidet, gikk mine tanker til historien om Marta og Maria, søstrene som hadde ønsket Frelseren velkommen hjem til seg. Mens Marta “var travelt opptatt med alt som skulle stelles i stand”, satte Maria “seg ved Jesu føtter og lyttet til hans ord”. Marta ba Jesus si til hennes søster at hun skulle hjelpe til, men Frelseren svarte at “Maria har valgt den gode del” (se Lukas 10:38–42).

“I dag må jeg bare være Marta,” tenkte jeg. Sannheten var at jeg hadde vært Marta i flere uker, og gjort meg “strev og uro” med materielle ting og bryllupsforberedelser.

Tankene vandret igjen, og jeg prøvde å huske når persiennene sist var blitt vasket så grundig. Jeg tenkte på de to pikene som var kommet for å hjelpe meg å bli klar til en samling hjemme hos meg to år tidligere. Sammen hadde de vasket kjøkkenet mitt fra gulv til tak, inkludert persiennene. Dette fikk meg til å tenke på deres mor, en gammel venn jeg ikke hadde

Jeg grep telefonen og slo nummeret til en gammel venn jeg ikke hadde snakket med på mange år, og planla å fortelle henne om min datters bryllup.

snakket med på mange år.

I samme øyeblikk grep jeg telefonen og slo hennes nummer for å fortelle henne om min datters bryllup. Jeg ventet ikke at hun ville ta telefonen, for hun underviste på skolen, men tilfeldigvis kom jeg til å ringe i hennes planleggingstid. Vi brukte den neste timen til å le, gråte og prate. Hun hadde nylig vært gjennom en vanskelig skilsmisse og hadde følt seg alene og forlatt. Mens vi snakket sammen, ble vi oppløftet og trøstet.

Jeg forundret meg over hvordan Herren kunne arbeide gjennom meg selv mens jeg gjorde noe så hverdagslig som å vaske persiennene.

Det forundret meg enda mer at han kjenner og elsker hver enkelt så godt at han sender hjelp i samme time og stund vi trenger den.

Den kvelden smilte jeg da jeg satte en hake på listen min ved siden av “vaske kjøkkenpersiennene”. Selv om jeg følte meg tilfreds ved å ha gjort jobben, følte jeg enda større takknemlighet ved å vite at jeg hadde vært et redskap i Herrens hender. Han hadde vist meg hvordan jeg kunne være en Maria som valgte “den gode del” også mens jeg var en Marta som hadde gjort meg “strev og uro” med mine gjøremål. ■

Jeanette Mahaffey, Missouri, USA

RIKTIG SKRIFTSTED TIL RIKTIG TID

Da jeg var assisterende fengselsprest i Maricopa County fengsel i Arizona, USA, pleide jeg å besøke varetektsfanger som ba om besøk av en siste-dagers-hellig fengselsprest, for å lese et skriftsted og holde bønn sammen med dem. En gang anmodet en ung kvinne om dette.

Jeg gikk til hennes område i fengselet, som var bak flere låste dører. Mottakelsesrommet hadde to kafeteriabord med benk på hver side og en kontorpult med en vakt. Jeg ga vakten besøkslappen, gled inn på en av benkene og ventet på den unge kvinnen.

Jeg reiste meg da hun kom inn, hilste på henne og ga tegn til at vi kunne sette oss ved bordet. Hun så bedrøvet ut, var ustelt og var på nippet til å felle tårer. Mens hun fortalte om sin situasjon, overveiet jeg hvilket skriftsted jeg skulle dele med henne. Jeg lyttet oppmerksomt til hennes problemer, og da hun fortalte om vanskelighetene hun hadde hatt med tvangshandlinger og dårlige valg, kom jeg til å tenke på det riktige skriftstedet som kunne hjelpe henne: Mosiah 3:19.

Jeg åpnet Mormons bok og fant Mosiah 3:19, skjøv den mot henne og ba henne lese. Hun syntes litt misfornøyd til å begynne med og begynte å lese fort med monoton stemme som ga uttrykk for at hun var irritert over å bli bedt om å lese et skriftsted. Da hun hadde lest den første setningen, "For det naturlige menneske er en fiende av Gud", avbrøt jeg for å

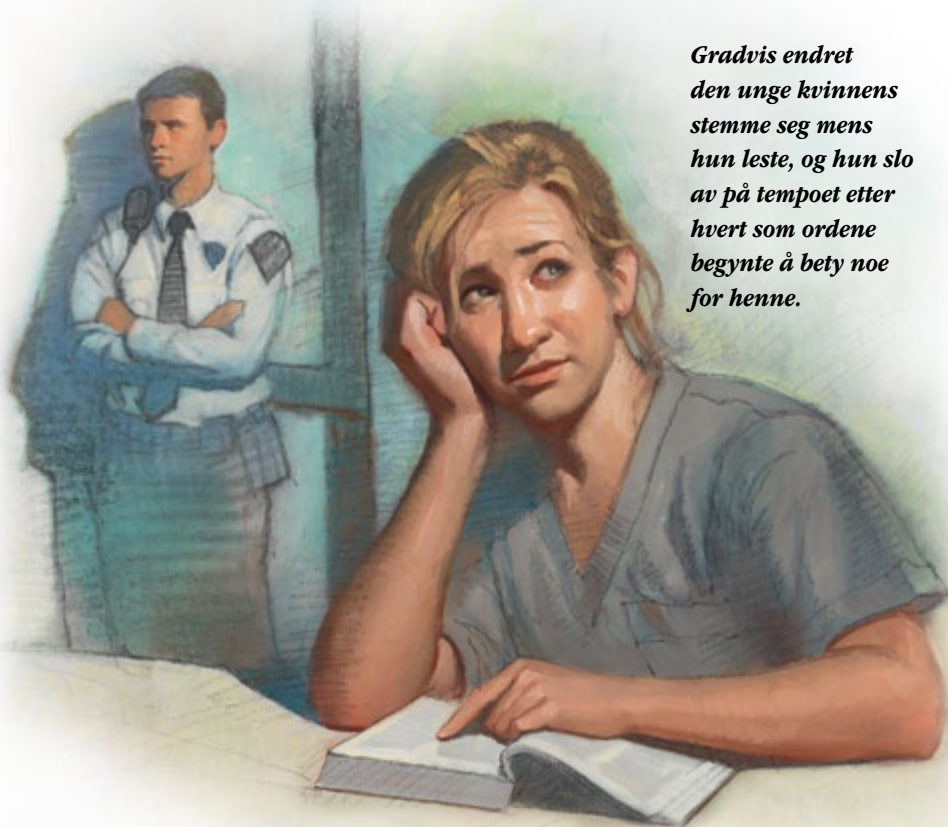
forklare betydningen av "det naturlige menneske". Da hun forsto, fortsatte hun å lese. Gradvis endret stemmen hennes seg, og hun leste saktere etter hvert som ordene begynte å bety noe for henne.

Da hun begynte å lese listen over et barns egenskaper som "en hellig" har, saktet hun farten enda mer. Jeg forsto at hun absorberte betydningen av hver egenskap som ble nevnt i verset. Da hun leste "lydig, saktmodig, ydmyk, tålmodig", begynte jeg å føle Ånden omringe oss. Da hun leste ordene "full av kjærlighet, villig til å bøye seg", var jeg vitne til en forandring i henne. Ansiktet hennes lyste opp og holdningen, stemmen og den generelle adferden syntes

å bli påvirket av Ånden. Jeg kunne se at hun fattet håp da Ånden lærte henne hva disse ordene betydde for henne og hvordan hun kunne gjøre forandringene som ble beskrevet i skriftstedet.

Jeg holdt en bønn og tok deretter varmt den unge kvinnens hånd. Jeg var åndelig oppløftet da jeg forlot fengselet. Jeg hadde aldri tidligere sett en så plutselig, mektig og fantastisk virkning av Skriftene. Jeg var godt kjent med Mosiah 3:19 fordi jeg ofte har støtt på det når jeg har lest i Skriftene, men jeg hadde aldri tidligere forstått hvilken dyptgripende virkning det kunne ha på et menneske. ■

Allen Hunsaker, Arizona, USA

Gradvis endret den unge kvinnens stemme seg mens hun leste, og hun slo av på tempoet etter hvert som ordene begynte å bety noe for henne.

DU HAR IKKE FASTET

I 1998 frydet jeg meg over å være lung mor. Men jeg fikk panikk en dag da jeg oppdaget at min seks måneder gamle sønn kom med pipende lyder når han pustet og ikke kunne svelge noe. Legen stilte straks diagnosen bronkiolitt, en hevelse i de minste luftrørene i lungene vanligvis forårsaket av en virusinfeksjon. Han foreskrev både medisiner og fysioterapi.

Besøkene hos fysioterapeuten var en prøvelse både for min sønn og meg. Min sønn likte ikke å bli beveget i alle retninger, og jeg var bekymret for at terapien påførte ham smerter. Men jeg fattet mot da terapeuten forklarte nytten av terapien.

Tross medisinsk behandling og terapi ble ikke situasjonen bedre for min sønn. Han spiste lite, og pipelyden vedvarte. Legen foreskrev ytterligere 5 behandlinger med fysioterapi i tillegg til de 10 vi allerede hadde gjennomgått.

Mens jeg ventet under den 13. behandlingen, leste jeg en artikkel som var oppslått på legekantoret. Den hadde overskriften "Bronkiolitt dreper". Mens jeg leste, gikk det opp for meg at min sønn kunne dø. Det følte som hjertet mitt satt i en skru-stikke. Etter behandlingen fortalte terapeuten meg at min sønns tilstand ikke var blitt bedre. Jeg vet ikke hvordan jeg kom meg sikkert hjem, for tårer gjorde synet mitt uklart.

Jeg ringte min mann og begynte deretter å be. Jeg sa til min himmelske

Fader at hvis det var hans vilje å ta min sønn, måtte han gi meg styrke til å klare det.

Etter bønnene spurte jeg meg selv hva vi kunne gjøre i tillegg til bønnene våre og prestedømsvelsignelsen vår sønn hadde mottatt. Jeg kastet et blikk på bokhyllen og så et nummer av *Liahona* (*L'Étoile* på den tiden). Jeg åpnet det vilkårlig, lette etter hjelp og fant en artikkel som het "Jeg fastet for min baby". Jeg hørte tydelig en røst som sa: "Du har ikke fastet for barnet ditt."

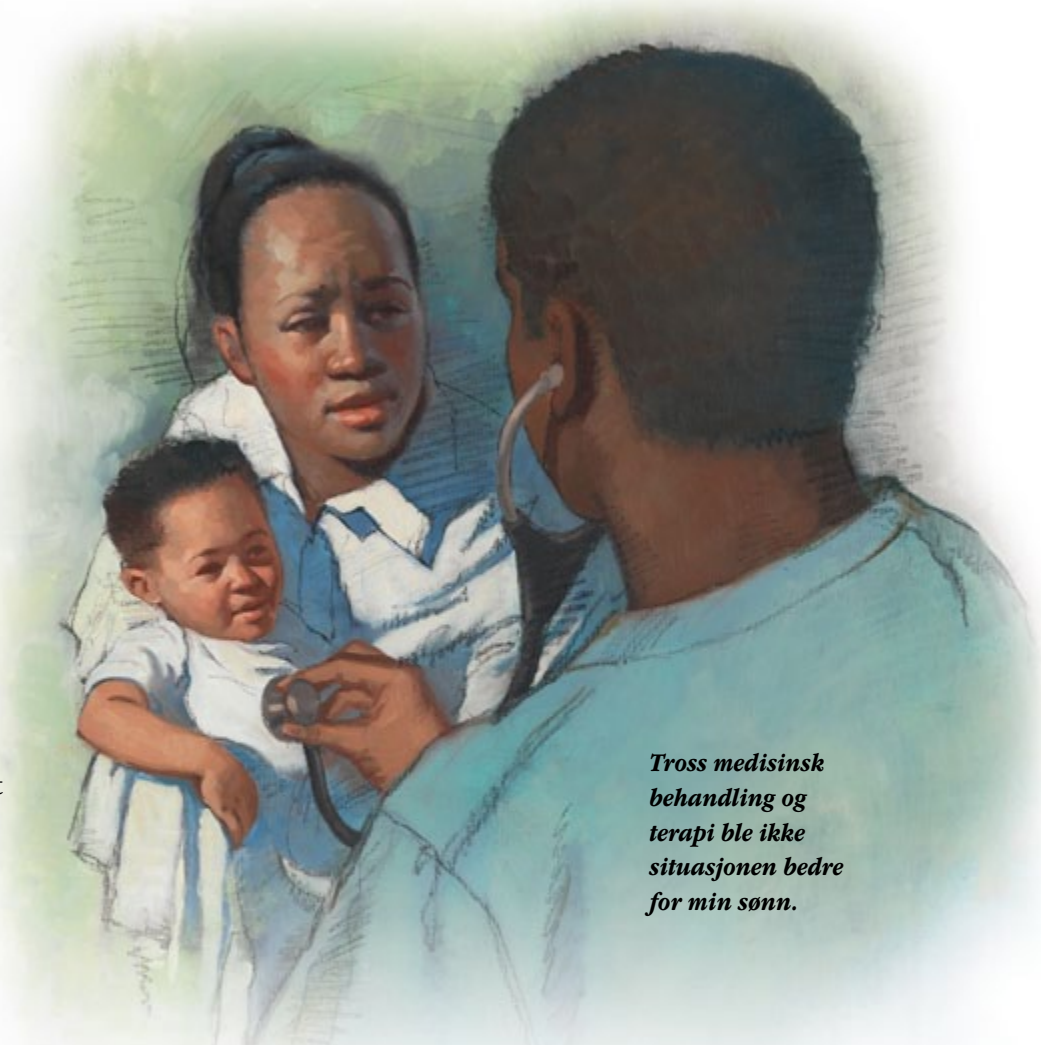
Det hadde jeg ikke, så jeg begynte straks å faste for ham. Neste dag da vi var hos fysioterapeuten, fastet jeg fremdeles. Etter å ha undersøkt sønnen min, så terapeuten forbauset ut.

"Sønnen din er bra," sa han. "Jeg forstår det ikke, men han trenger ikke mer behandling."

Jeg greide ikke å holde gleden tilbake. Da vi kom hjem, knelte jeg ned og takket Gud for hans barmhjertighet og kjærlighet. Jeg ringte min mann for å fortelle ham den gode nyheten. Deretter avsluttet jeg fasten i fred, uten å tvile på Herrens inngripen.

Min sønn ble helbredet takket være tro, bønn, prestedømsvelsignelser og faste. Jeg nærer ingen tvil om at min himmelske Fader elsker meg og at han også elsker min sønn. Jeg er sikker på at han vil fortsette å hjelpe oss å overvinne våre vanskeligheter. ■

Ketty Constant, Guadeloupe

Tross medisinsk behandling og terapi ble ikke situasjonen bedre for min sønn.

Av biskop
Gérald Caussé

Førsterådgiver i Det
presiderende biskopsråd

Bevar troen I EN VERDEN I FORVIRRING

For å styrke vårt vitnesbyrd og beskytte oss mot å feile må vi stadig nære og styrke vår tro.

Jeg ble født i det sydvestlige Frankrike av “gode foreldre” (1 Nephi 1:1) som helt fra jeg var liten, hjalp meg å utvikle tro på Jesus Kristus og et vitnesbyrd om det gjengitte evangelium. På skolen var det derimot mange av mine lærere som uttrykte tvil om enhver religiøs tro, de var til og med fiendtlig innstilt. Ved mange tilfeller hørte jeg Korihors læresetninger fra disse som foraktet min tro:

“Se, de er deres fedres tåpelige tradisjoner. Hvordan kan dere vite at de er sanne?”

“... Se, dere kan ikke vite noe som dere ikke ser” (Alma 30:14–15).

Da jeg var 17, begynte jeg å ta filosofi på videregående skole. En dag sa læreren til klassen: “Det er sikkert ingen her som tror at Adam virkelig eksisterte!” Deretter kikket han utover rommet med et inkvisitorisk blikk, klar til å slå ned på den som våget å innrømme en slik tro. Jeg satt som forstenet! Men mitt

ønske om å være lojal mot min tro var enda sterkere. Jeg så meg rundt og oppdaget at jeg var den eneste av disse 40 elevene som rakte opp hånden. Læreren, som ble overrumplet, forandret emne.

Alle medlemmer av Kirken møter på et eller annet tidspunkt i livet øyeblikk som setter vitnesbyrdets oppriktighet og styrke på prøve. Å stå tappert imot disse prøvelsene på vår tro hjelper oss å stå støtt i en verden som faller mer og mer ned i stor forvirring. Denne forvirring kommer til uttrykk i flommen av budskap som omgir oss. Med Internettets komme, for eksempel, invaderer et uhindret

skred av motstridende meninger og informasjon vår hverdag. Disse motstridende opplysningene kan bli forvirrende og paralyserende.

Hvordan kan vi skille mellom sannhet og villfarelse? Hvordan kan vi unngå å bli som dem som “holdes borte fra sannheten bare fordi de ikke vet hvor de kan finne den.”? (L&P 123:12).

Det er opp til oss om vi vil forbli trofaste i vårt vitnesbyrd. Når jeg tenker på min fortid, innser jeg at grunnen til at min personlige reise lyktes, avhang av noen få enkle prinsipper som holdt meg på riktig kurs. Disse prinsippene gjorde at jeg utviklet

Kristi disipler hungrer og tørster hver dag etter åndelig kunnskap. Denne personlige praksis gjør at vi følger Joseph Smiths eksempel.

meg åndelig tross “den mørke tåken” (1 Nephi 12:17) og snarene som omgir oss alle.

Søk sannheten kontinuerlig

Til dem som hevder at “dere kan ikke vite” (Alma 30:15), har Herren sagt: “Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det bli lukket opp for dere” (Matteus 7:7). Det er et fantastisk løfte.

Kristi disipler hungrer og tørster hver dag etter åndelig kunnskap. Denne personlige praksis er fundert på studium, overveielse og daglig bønn. Dette får oss til å følge Joseph Smiths eksempel, han som kom “til den konklusjon at [han] enten måtte forbli i mørke og forvirring, eller ... be til Gud” (Joseph Smith – Historie 1:13).

Å studere Guds ord beskytter oss mot innflytelsen fra falske læresetninger. Herren sa: “For til den som mottar, vil jeg gi mer, og de som sier: Vi har nok, skal også fratas det de har” (2 Nephi 28:30).

Akseptert ubesvarte spørsmål

I vår søken etter sannhet kan vi bli fristet til å ønske å forstå alt straks. Men Guds intelligens er så uendelig at “det er umulig for mennesket å finne ut alle hans veier” (Jakobs bok 4:8). Vi må akseptere å leve en tid uten svar på alle våre spørsmål. I likhet med Nephi anerkjenner vi trofast at Gud “elsker sine barn, men [vi] forstår ikke hva alle ting betyr” (1 Nephi 11:17).

Men Herren gir oss likevel den kunnskap som er nødvendig for vår frelse og opphøyelse. Han lover: “Hva som helst dere ber Faderen om i mitt navn, skal bli gitt dere hvis det er tjenlig for dere” (L&p 88:64). Vi mottar disse svarene litt etter litt, “linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da” (2 Nephi 28:30), avhengig av våre behov og vår kapasitet til å forstå.

Det er opp til oss å skjelne mellom spørsmål som virkelig er vesentlige for vår evige fremgang, og slike som følger intellektuell nysgjerrighet, behov for bevis eller ønske om personlig tilfredsstillelse.

Søk Åndens vitnesbyrd

Vi kan alle oppleve stunder med personlig tvil. Slik tvil blir sjelden mildnet ved å søke etter rasjonelle forklaringer. Eksempelvis kan noen vitenskapelige eller arkeologiske oppdagelser forsterke vårt vitnesbyrd om

Vi må ha gjerninger. Vi kan ikke håpe å motta personlig åpenbaring med mindre vi ter oss som trofaste Jesu Kristi disipler.

Skriftene, men åndelig kunnskap kan ikke bevises ved logiske eller fysiske funn.

Kunnskap om sannheten er basert på Åndens vitnesbyrd. Apostelen Paulus sa: “Ikke noen [vet] hva som bor i Gud, uten [ved] Guds Ånd” (1 Korin-terbrev 2:11).

Vi har blitt forsikret om at “Ånden taler sannheten og lyver ikke” (Jakobs bok 4:13). Ånden kan virke enda sterkere på oss enn våre fysiske sanser. Jesus sa til apostelen Peter, som nettopp hadde erklært sin tro: “Salig er du, Simon, Jonas’ sønn! For det er ikke kjøtt og blod som har åpenbart dette for deg, men min Far i himmelen” (Matteus 16:17). Når alt kommer til alt – hvor mange av Kristi samtidige var det ikke som ikke forsto hvem han var, til tross for at de så ham med sine egne øyne!

Søk profeters og apostlers ord

Jeg hadde nylig en samtale med en leder i en annen kirke. Han ønsket å finne ut om vi var en kristen kirke eller ikke, og foreslo å organisere en debatt mellom doktrinære eksperter fra våre to religioner.

Men styrken og sannheten i Kristi lære hviler ikke på utfallet av eksperters debatt, men på hans utvalgte disiplers hellige vitnesbyrd. Profeten Joseph Smith erklærte: “De grunnleggende prinsipper i vår religion er

vitnesbyrdet om apostlene og profetene, om Jesus Kristus, at han døde, ble begravet og oppsto den tredje dag og fór opp til himmelen.”¹

I løpet av frafallets mange lange århundrer manglet ikke verden eksperter, men den *hadde* tapt vitnesbyrdet om Kristus. Resultatet var at menneskers fornuft erstattet styrken i guddommelig åpenbaring.

Når vi har det vanskelig, må vår første innskytelse være å søke Skriftene og levende profeters ord. Deres skrifter er ledestjerner som ikke kan bedra oss: “Derfor gransker vi profetene, og vi har mange åpenbaringer og profetiens ånd. Og når vi har alle disse vitnesbyrd, får vi et håp, og vår tro blir urokkelig” (Jakobs bok 4:6).

Gi næring til din tro

Vi mottar ikke “noe vitnesbyrd før [vår] tro er prøvd” (Ether 12:6). Tro har kraft til å åpne for kunnskap om evige sannheter. I sin fylde blir kunnskap en absolutt og fullkommen visshet. Moroni skrev om Jareds bror: “På grunn av denne mannens kunnskap kunne han ikke holdes utenfor sløret... og han trodde ikke lenger, for han visste og tvilte ikke” (Ether 3:19).

For å styrke vårt vitnesbyrd og beskytte oss mot å feile må vi derfor stadig gi næring til og styrke vår tro. Først må vi ha et rent hjerte og stor

ydmykhet. Jakob advarte Nephis folk mot stoltheten til dem som “når de er lærde, tror ... at de er vise og lytter ikke til Guds råd, for de setter det til side og innbiller seg at de vet alt best selv” (2 Nephi 9:28).

Det neste er at vi må gjøre noe. Apostelen Jakob forkynte at “troen virket sammen med ... gjerninger, og at troen ble fullkommen ved gjerningene” (Jakobs brev 2:22). Vi kan ikke håpe å motta personlig åpenbaring med mindre vi ter oss som trofaste Kristi disipler. Å respektere paktene vi har inngått med Gud, kvalifiserer oss til å ha Den hellige ånd som vår ledsager, og denne opplyser vår intelligens og får vår ånd til å utfolde seg.

Jeg bærer vitnesbyrd om at disse prinsippene er sanne. Jeg vet av erfaring at når vi anvender dem i vårt liv, sikrer de at vi er beskyttet i en forvirret og desorientert verden. De inneholder et strålende løfte: “Og fordi dere har pleiet ordet og gitt det næring med deres flid og med tro og med tålmodighet så det kan slå rot i dere, se, da skal dere snart høste frukten av det, en frukt som er meget dyrebar, ... Og dere skal nyte av denne frukten helt til dere er mett – så dere ikke hungrer, heller ikke skal dere tørste” (Alma 32:42). ■

NOTE

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 50-51.

“Jeg har blitt henfallen til pornografi. Det ødelegger livet mitt. Hva kan jeg gjøre for å komme ut av avhengigheten?”

Pornografi er et utbredt og alvorlig problem. Den skader ånden og infiserer sinnet med urene tanker. Den ødelegger dine forhold. Å se på pornografi gjør at du taper Den hellige ånds ledsagelse.

Å overvinne avhengigheten er ikke lett, men det er enkelt – bestem nå å slutte å se på eller tenke på pornografi. Snakk straks med biskopen eller grenspresidenten. Vær ikke forlegen for å snakke med ham. Han kan hjelpe deg å omvende deg, slik at Frelserens forsoning kan rense dine tanker og din ånd. “Ved dette kan dere vite om et menneske omvender seg fra sine synder – se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem” (L&p 58:43).

Gjør alt du kan for å unngå pornografi i fremtiden. Dette kan innebære å kvitte seg med mobiltelefonen og Internett-tilgangen, unntatt på offentlige steder der det er installert sterke Internett-filtre.

Fokuser på bønn, skriftstudium, tjeneste og andre oppløftende aktiviteter. Herren forkynte: “Avstå fra ... alle deres kjødelige lyster” og “la alltid dine tanker være prydet med dyd” (L&p 88:121; 121:45). Med oppriktig omvendelse og Frelserens og hans utvalgte tjeneres hjelp *kan* du overvinne denne avhengigheten.

Les i Skriftene

Be om styrke. Enos ba en hel dag og tryglet Herren om at hans synder måtte bli tilgitt, og takket være hans tro følte han stor fred, og skyldfølelsen forsvant. Les Skriftene for å ha Den hellige ånd hos deg, for når du blir ledsaget av ham, vil du ikke tenke på eller gjøre det som er urent. Les Salme 24:3–5 (om å holde seg ren). Vær i aktivitet: driv idrett, gå ut og ha sunn moro, og ikke la deg bli påvirket av antatte venner. Når

fristelsen melder seg, må du være bestemt og avvise den. Husk at vår himmelske Fader vet alt du tenker og gjør.

Ana G., 17 år, Zulia, Venezuela

Gi aldri opp

Pornografi ødela livet mitt, men jeg har endelig overvunnet avhengigheten etter stor lidelse. Omvendelsesprosessen vil bli lang og hard, men be oppriktig hver dag om Herrens hjelp gjennom denne prøvelsen. Tenk aldri at du er uverdigg til å omvende deg, for forsoningen gjelder alle. Husk også at hver gang du blir fristet, prøver Satan å få deg til å synde igjen. Men det er alltid du som velger om du vil gi etter eller ignorere fristelsen. Gi aldri deg selv eller Herren opp, for han vil ikke gi deg noen prøvelse som du ikke kan klare (se 1 Nephi 3:7).

En ung kvinne fra Victoria, Australia

Snakk med biskopen

Gå og snakk med biskopen så snart som mulig. Det er vanskelig å ta dette første skrittet, men du må snakke med ham for å omvende deg. Han vil ikke gjøre narr av deg eller føle avsky for deg. Han bryr seg om deg og ønsker bare det beste for deg. Jesus Kristus led for dine synder så du kan føle deg fri igjen fra den knusende skyldfølelsen og tungsinnet du har båret på så lenge (se Alma 5:9). Det er ikke for sent å forandre

seg. Du kan føle sann glede igjen. Be Gud gi deg mot til å omvende deg.

Taylor P., 18 år, North Carolina, USA

Syng en salme

Pornografi er ikke av Gud. Omvendelsesprosessen er lang og smertefull, men den er mulig!

Du må ha et ønske om å forandre deg, forstå syndens alvor og fremfor alt søke vår himmelske Faders hjelp. For å unngå å falle i fristelse har jeg et bilde av Jesus Kristus ved siden av datamaskinen min. Han er alltid der og ser meg! Hver gang pornografiske bilder eller musikk melder seg i mitt sinn, synger jeg en salme, og snart er denne ondskapen glemt.

Natália Q., 18 år, São Paulo, Brasil

Be

Bønnens kraft er ubeskrivelig. Den gir oss styrke til å stå imot motgang og komme seirende gjennom den (se L&p 10:5). Hvis du søker vår himmelske Fader i bønn, vil han gi deg styrke til å fri deg selv fra fristelse. Når du leser i Skriftene hver dag, vil du bli enda mer styrket. Hvis du stoler på Herren og ikke på din egen styrke, vil han befri deg fra lenkene som binder deg. Det er gjennom forsoningen du kan bli helbredet.

Gian G., 18 år, Rivera, Uruguay

Bekjenn

Jeg har hatt dette problemet. Det plager meg fremdeles. Først og fremst må du slutte å se på pornografi. Vend deg til din himmelske Fader. Jeg følte at han tilga meg da jeg trodde at jeg ikke kunne bli tilgitt. Og da trodde jeg at

det var greit. Jeg ønsket ikke at noen skulle vite om det. Jeg var så skamfull. Men dette er noe du må fortelle biskopen. Jeg prøvde å ikke gjøre det. Men gang på gang hørte jeg ordene: "Hvis du har et problem med pornografi, må du gå til biskopen." En dag, mens jeg hadde intervju for å få tempelambefaling, falt det ut av meg. Og det følte så godt etterpå. Jeg følte meg fri. En byrde var løftet bort. Etterpå fortalte jeg det til mine foreldre. De ble bedrøvet, men aksepterte det. Vær ikke redd for å fortelle om det.

En ung kvinne fra Tennessee, USA

Fortell det til noen

Jeg var fanget av pornografi i lang tid. Det var først med mine foreldres støtte og biskopens hjelp at jeg til slutt ble fri. Færre Internett-privilegier eller noen få uker uten å delta i nadverden er en liten pris å betale for gleden over å være ren. Profesjonelle rådgivere kan også hjelpe og vil ikke dømmе deg. De er også et redskap Herren har gitt oss.

En ung mann fra California, USA

HVORDAN VOKTE SEG MOT FRISTELSE

"Begynn med å ta avstand fra personer, materiale og omstendigheter som vil skade dere ...

Vit at personer som er bundet med avhengighetens lenker, ofte trenger mer hjelp enn selvhjelp, og det kan også gjelde dere. Søk denne hjelpen, og ta imot den. Snakk med biskopen. Følg hans råd ...

I tillegg til filtre på datamaskiner og en lås på våre følelser, må vi huske at den eneste virkelige kontrollen i livet er selvkontroll. Utøv større kontroll også der dere beveger dere i grenseland. Hvis et TV-program er usømmelig, slå det av ...

Søk Herrens ånd, og vær der den er. Sørg for at dette også inkluderer deres eget hjem, og at dere kan styre hva slags kunst, musikk og litteratur dere har der."

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum: "Ingen plass for min sjels fiende," *Liahona*, mai 2010, 45–46.

NESTE SPØRSMÅL

"Hvordan kan jeg 'stå på hellige steder' når det er så mye vanhellig rundt meg, f.eks. på skolen?"

Send ditt svar innen 15. september 2012, på liahona.lds.org, som e-post til liahona@ldschurch.org eller som vanlig post til:

Liahona, Questions & Answers 9/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post aksepteres) til å trykke ditt svar og foto.

Av eldste
Tad R. Callister
i De syttis presidentskap

Hvordan kan jeg **VITE** at jeg er **TILGITT?**

Da jeg var misjonspresident, stilte misjonærer meg ofte følgende to spørsmål: (1) Hvordan kan jeg vite at jeg er tilgitt for mine synder? Og (2) Hvorfor føler jeg fortsatt skyld hvis jeg er tilgitt?

Når jeg ble stilt disse spørsmålene, svarte jeg vanligvis: "Hvis du føler Ånden – når du ber, leser Skriftene, underviser, bærer vitnesbyrd eller en hvilken som helst annen tid – da vitner dette for deg at du har blitt tilgitt eller, alternativt, at renselsesprosessen finner sted, for Ånden kan ikke oppholde seg i et vanhelig tabernakel" (se Alma 7:21). I de fleste tilfeller tar renselsesprosessen tid, for det tar tid å forandre vårt hjerte, men i mellomtiden kan vi gå frem med tillit til at Gud godtar vår fremgang, slik det tilkjennegis ved hans Ånds nærvær.

Noen mennesker er strengere med seg selv enn Herren er. Naturligvis

må vi omvende oss for å være berettiget til forsoningens rensende og tilgivende krefter, men når vi først har omvendt oss, finnes det ikke noe slikt som en uren omvendt person i Guds rike. Det er ikke noe sort merke på vår høyre ankel med teksten "synd i 2008" eller brun flekk bak vårt venstre øre der det står "overtredelse i 2010". Herren forklarte den omfattende rensende kraft av forsoningen da han sa: "Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som sne" (Jesaja 1:18). Det er Jesu Kristi forsonings mirakel.

Ved noen anledninger tror jeg at våre synder er rensset før skyldfølelsen blir borte. Hvorfor er det slik? På grunn av Guds nåde er kanskje minnet om denne skylden en advarsel, et åndelig "stoppskilt" som varsler når vi står overfor lignende fristelser: "Ikke gå ned den veien. Du vet hvor smertefullt det kan bli."

Kanskje dette er ment som en beskyttelse, ikke en straff, for dem som er i omvendelsesprosessen.

Vil vår skyldfølelse noensinne bli borte? Herrens løfte om dette er sikkert. Herren sa til de rettferdige at tiden ville komme da det ikke skal "være mer ... sorg, og ikke skrik, og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort" (Johannes' åpenbaring 21:4; uthevelse tilføyet).

Jeg vet ikke om vi vil glemme våre synder, men tiden kommer da de som omvender seg, ikke lenger vil bli plaget av sine synder. Slik var det med Enos, hvis "skyld [ble] tatt bort" (Enos 1:6), og de omvendte lamanitter, som vitnet at Herren hadde "tatt skylden bort fra våre hjerter" (Alma 24:10), og med Alma, som forklarte: "[Jeg] kunne ... ikke lenger huske mine smerter" (Alma 36:19; uthevelse tilføyd). Det er ingen tvil om at de alle husket sine

**Vil vår skyldfølelse
noensinne bli borte?
Herrens løfte om dette
er sikkert. Herren sa
til de rettferdige at
tiden ville komme da
det ikke skal "være
mer ... sorg, og ikke
skrik, og ikke pine
skal være mer".**

Jo mer vi lærer om forsoningen og utøver tro på Kristi helbredende krefter, desto større blir vår evne til å bli tilgitt og til å tilgi oss selv.

synder, men på et eller annet vis ble de ikke lenger plaget av dem. Forsoningens altomfattende krefter helbredet mirakuløst ethvert sår og beroliget enhver samvittighet med “Guds fred, som overgår all forstand” (Filipperne 4:7).

Det synes å være to betingelser som vil befri oss fra all skyld og smerte. Den første er vår urokkelige tro på Jesus Kristus og hans forsoning. Da Enos spurte hvordan hans skyld ble “tatt bort” (se Enos 1:6–7), svarte Herren: “På grunn av din tro på Kristus” (Enos 1:8). Jo mer vi lærer om forsoningen og utøver tro på Kristi helbredende krefter, jo større blir derfor vår evne til å bli tilgitt og til å tilgi oss selv. Den andre er å utvikle en karakter som ikke har “lyst til å gjøre ondt mer, men til stadig å gjøre godt” (Mosiah 5:2). Når det skjer, ser vi ikke lenger oss selv i vår “kjødelige tilstand” (Mosiah 4:2), men som Guds åndelige sønner og døtre. Vi innser at vi er en annen person enn den som syndet. Scrooge, den berømte figuren i Charles Dickens’ *En julefortelling*, hadde forvandlet seg i den grad at han med rette kunne erklære: “Jeg er ikke den mannen jeg var.”¹

Når vi omvender oss, blir vi en annen enn den vi var. Å forstå vår nye identitet, sammen med vår tro på Kristi rensende krefter, hjelper oss å nå det punkt der vi kan si som Alma

sa: “Jeg [kunne] ikke lenger huske mine smerter, ja, jeg ble ikke lenger opprevet ved tanken på mine synder.” (Alma 36:19). Følgelig kan vi finne trøst i den sannhet at Gud til syvende og sist vil dømme oss etter det vi har blitt, ikke etter det vi var.

Apostelen Paulus ga noen nyttige råd til alle oss som har syndet, men som ønsker å omvende oss. Han sa at vi skulle glemme “det som ligger bak og [strekke oss] ut etter det som er foran” (Filipperne 3:14). Vi skulle med andre ord legge fortiden bak oss og streve fremover, idet vi stoler på Guds forløsende kraft. En slik innsats fra oss viser tro. Videre ga Paulus oss dette råd: “Salig er den som ikke dømmer seg selv” (Romerbrevet 14:22).

Inntil den siste skyldens dråpe er fjernet, kan vi i mellomtiden, hvis vi føler Herrens ånd, gå fremover med tillit til at vi har blitt rensset eller at renselsesprosessen utfører sitt guddommelige mirakel for oss. Løftet er sikkert – hvis vi gjør vårt beste for å omvende oss, vil vi bli rensset for våre synder, og vår skyldfølelse vil til slutt bli tatt bort, for Frelserens forsoning innebar ikke bare at han gjorde opp for våre synder, men også vår skyldfølelse. Da vil vi ha fullkommen fred med oss selv og med Gud. ■

NOTE

1. Charles Dickens, *A Christmas Carol in Prose* (1843), 150.

Vår verden

HVORFOR PRØVELSER?

Hver gang vi undres hvorfor vi har problemer også når vi holder budene og etterlever evangeliet, må vi ikke glemme at vi kom til denne jord for å bli prøvet. Når vi overvinner prøvelsene og viser vår himmelske Fader gjennom våre valg at vi elsker ham, vil han velsigne oss slik at Herrens ånd vil lede oss innen våre familier.

Kahellyn V. (under),
Venezuela

PLIKT OVERFOR GUD

Jeg har arbeidet med å fullføre min Plikt overfor Gud-belønning, både da jeg bodde i Venezuela og da jeg flyttet til Kina sammen med familien.

Programmet Plikt overfor Gud er virkelig inspirert. En ung mann kan lære strålende ting som han kan anvende gjennom resten av livet, ved å fullføre målene i programmet. Han vil lære åndelige, timelige og fysiske ting og mye mer.

Det er vel verdt å gå inn for å fullføre disse målene. Jeg har lært å bli et bedre menneske, jeg har fått et sterkere vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, og jeg har forberedt meg bedre til å motta Det melkisedekske prestedømme og til å reise på misjon. Det er tilfredsstillende å vite at jeg vil kunne være et godt eksempel for mine fremtidige barn en dag.

Jonathan A., Kina

MITT FAVORITTSKRIFTSTED

1 Nephi 3:7

Dette skriftstedet styrker min tro fordi Nephi viser gjennom prøvelser at han fremdeles er lydlig og gjør det Herren ønsker han skal gjøre. Og vår himmelske Fader velsigner ham for det.

Kaila T. (over), Filippinene

FINN ET PERSONLIG VITNESBYRD

Jeg ble født inn i Kirken, og jeg hadde ikke noe sterkt vitnesbyrd før jeg begynte å lese Skriftene av et oppriktig hjerte. Istedenfor bare å lese ordene på papiret søkte jeg grundig etter meningen. Jeg leste 3 Nephi 11:3, og satte meg selv i folkets sted. Dette verset og de følgende gjorde dypt inntrykk på meg. Fra da av fortsatte jeg å lese i Skriftene, og jeg ba oppriktig, og mitt vitnesbyrd vokste.

Ryan R., Washington, USA

PERSONLIG FREMGANG

Den 27. februar 2011 mottok jeg Unge kvinners anerkjennelse. Jeg er glad for at jeg fullførte programmet Personlig fremgang, at jeg holdt meg ren og at jeg kan bære min medaljong med stolthet. Jeg vet at Unge kvinners organisasjon hjelper oss å gjøre fremgang og forberede oss til ekteskap i det hellige tempel. Jeg er min himmelske Fader takknemlig for denne organisasjonen. Ved å gjøre meg fortjent til medaljongen har jeg fullført ett av mine mål, og jeg vet at jeg kan fortsette å gjøre mye godt for Herrens verk.

Katherine M., Venezuela

Et OFFER, men en GLEDE

Mitt ønske om å reise på misjon gikk nesten tapt fordi jeg likte så godt å tjene penger.

Av Edward M. Akosah

Da jeg var seks år gammel, møtte min mor misjonærene og ble medlem av Kirken i Ghana i Afrika. Min far hadde forlatt henne, og hun satt igjen med fem barn, men Kirkens læresetninger bidro til at familien var sterk. Vi var glad i hverandre og hadde fred i hjemmet. Jeg elsket å gå i kirken sammen med mor, og jeg likte å være i Primær-klasser og senere i Seminar.

Som ung mann ble jeg kalt til menighetsmisjonær, og jeg gledet meg over å undervise sammen med misjonærene. Jeg så også at noen av våre unge menn i menigheten reiste på misjon. Når de kom tilbake, hadde de forandret seg. De var mer lærde og modne, både fysisk og åndelig.

Min eldre bror reiste også på misjon. Da han kom tilbake, så jeg at hans adferd på mange måter var forbedret. Jeg spurte stadig meg selv: "Hva er det ved en misjon som gjør at alle disse forandrer seg og utvikler seg så sterkt?" Jeg ble begeistret ved tanken på å reise på misjon.

Etter videregående skole arbeidet jeg for å spare penger til misjon. Snart gikk mitt ønske om å reise på misjon tapt fordi jeg likte så godt å tjene penger. Det ville ha vært et offer å reise på misjon, for pengene jeg tjente bidro til å forsørge min familie. Hver gang jeg begynte å fylle ut misjonspapirene, tenkte jeg på pengene jeg ville gi avkall på, og jeg la bort papirene og fortsatte å arbeide.

Etter hvert som mine venner reiste på misjon, fikk jeg dårlig samvittighet, for jeg visste at jeg også burde gjøre meg klar til å reise. Dette fikk meg til å granske meg selv. Jeg tenkte: "Å oppholde profeten og mine ledere

er ikke bare å rekke opp høyre hånd. Det er å gjøre det de sier og adlyde vår himmelske Faders bud."

Nå var tiden inne til å reise på misjon, så jeg leverte mine misjonspapirer til biskopen. Det var den nest lykkeligste dagen i mitt liv. Den lykkeligste dagen var da biskopen ba meg inn på sitt kontor og ga meg en hvit konvolutt med mitt misjonskall til Nigeria Ibadan misjon. Mitt hjerte svulmet av glede.

På opplæringscenteret for misjonærer ble jeg bedre kjent med evangeliets læresetninger og lærte mye fantastisk. Jeg fikk også muligheten til å motta min begavelse i templet. Jeg er så takknemlig for min avgjørelse om å reise på misjon, og jeg har aldri angret på den. Jeg har også utviklet meg åndelig på misjonen. Jeg tror det er fordi jeg hjelper mennesker å motta de samme evangeliets velsignelser som har bragt meg og min familie så stor lykke. ■

JEG SER MEG SELV I TEMPLET

En pen gutt på jobben ba meg ut, men han var ikke medlem av Kirken, og jeg hadde som mål å gifte meg i templet.

Av Adriane Franca Leao

Som ung pike drømte jeg om å være en del av en evig familie. Jeg var 12 år gammel da min familie ble beseglet i São Paulo Brasil tempel. Jeg husker klart at jeg knelte sammen med familien ved alteret i templet og ble beseglet med mine søsken til våre foreldre for tid og all evighet. Jeg visste da at det var en slik familie jeg ønsket meg. Jeg satte et bilde av São Paulo tempel ved siden av sengen og så på det hver kveld. Jeg fornyet min forpliktelse til ikke å ha noe mindre enn en evig familie.

Noen år senere arbeidet jeg i den kommersielle avdelingen av et stort firma. En dag presenterte sjefen meg for en ny ansatt. Han var en høy, ung mann med store, blå øyne, et trygt smil og svært motebevisst.

Jeg kunne nesten ikke tro det da han senere begynte å flørte med meg. Jeg følte meg som verdens lykkeligste! Første gang vi gikk ut sammen ble jeg begeistret over å få vite at han var trommeslager i et band som hadde noe suksess. Jeg oppdaget også at han røykte og

drakk, men jeg tenkte at siden han ikke var medlem av Kirken, var det ikke galt for ham.

Etter at jeg kom hjem den kvelden, var tankene mine helt oppslukt av den flotte, unge mannen. Men da jeg knelte for å be, så jeg bildet mitt av templet, og en underlig følelse meldte seg. Jeg ignorerte den og sovnet.

Da vi gikk ut sammen neste dag, fikk jeg en dårlig følelse fordi han drakk og røykte. Jeg skammet meg over å sitte ved et bord med drinker, selv om jeg ikke hadde rørt noen av dem. Jeg var først begeistret og deretter frustrert da han prøvde å kysse

meg. Jeg kjente lukten av sigaretter og alkohol hos ham, og da ble kysset bare et forsøk.

Jeg knelte ved sengen min for å be den kvelden og så på bildet av templet. Jeg tenkte at denne unge mannen ikke var den slags person som kunne ta meg med til templet for å innlede et evig ekteskap.

Jeg la meg, men sovnet ikke før jeg glad hadde tenkt på mitt mål om å gifte meg med en verdig ung mann som jeg kunne etablere en evig familie sammen med.

Selv om trommeslageren fremdeles var tiltrekkende, imponerte ikke hans romantiske utseende meg mer. Jeg visste hva slags ekteskap jeg ønsket.

Et år senere ble jeg viet i São Paulo tempel til en verdig prestedømsbærer som jeg elsker. Det var verdt å vente på en trofast ung mann som sammen med meg kunne motta denne strålende velsignelse fra Herren. ■

For å kjøpe ditt eget bilde av templet, kan du på nettet gå til store.lds.org. Klikk på "Music, Media, and Art" og deretter på "Temple Pictures".

Til styrke for ungdom ET ANKERFESTE I DAG

David L. Beck
Unge menns
generalpresident

Elaine S. Dalton
Unge kvinners
generalpresident

Det første presidentskap skrev at normene i Til styrke for ungdom "vil hjelpe deg med de viktige valgene du tar nå og kommer til å ta i fremtiden."¹ Da en ny utgave av heftet ble utgitt, tilbragte Kirkens tidsskrifter en liten stund sammen med Unge kvinners president Elaine S. Dalton og Unge menns president David L. Beck i samtale om det reviderte heftet.

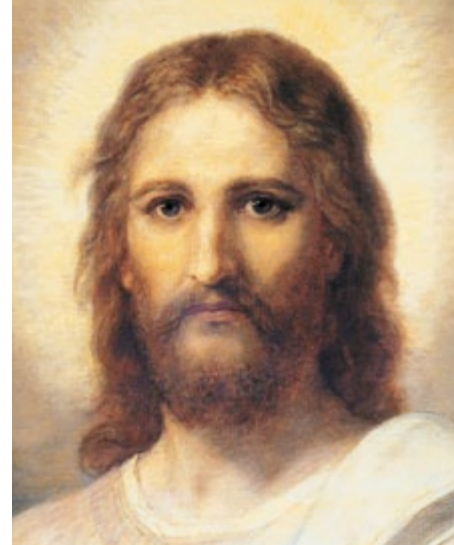
Hvorfor kommer en ny utgave av *Til styrke for ungdom* nå?

Bror Beck: Herrens normer har ikke blitt forandret, men djevelens angrep på disse normene har økt i hyppighet og intensitet. *Til styrke*

for ungdom har blitt oppdatert for å hjelpe de unge å stå imot disse angrepene.

Søster Dalton: Profeter fortsetter å tale svært tydelig og klart til de unge, og vi ønsker at deres aktuelle ord skal være tilgjengelige. De unge trenger å bli fast forankret når det gjelder å følge profeten, så nyere læresetninger har blitt integrert i dette heftet.

Bror Beck: Som president Thomas S. Monson har minnet oss om, vokser dagens unge opp i en tid da avstanden mellom Herrens normer og verdens normer blir stadig større.² Fristelser blir sterkere,

kvinnens personlige fremgang inneholder også flere gode ideer. I avsnittene “Lev verdig” i *Plikt overfor Gud* blir eksempelvis unge menn oppfordret til å studere normene i *Til styrke for ungdom*, utarbeide en plan for å følge dem og deretter dele sine erfaringer med andre. Ved å gjøre dette styrker de ikke bare sitt eget vitnesbyrd, men de styrker også andre.

Søster Dalton: En annen interessant øvelse for de unge vil være å gå gjennom *Til styrke for ungdom* og sette ring rundt Ånden hver gang den nevnes. Å etterleve disse normene vil gjøre dem i stand til alltid å bli ledsaget av Den hellige ånd.

og syndig adferd blir mer sosialt akseptert. Den inspirerte rettleidingen i denne nye brosjyren viser vår himmelske Faders kjærlighet til ungdommen. Han ønsker at hver enkelt ungdom skal glede seg over velsignelsene ved å etterleve evangeliet, og har gitt dem normer som skal hjelpe dem. Han har et viktig arbeid de skal utrette. Normene i *Til styrke for ungdom* bidrar til at de blir verdige til å utføre hans verk.

med en annen ny del: “Fysisk og følelsesmessig sunnhet”. Man må ha god fysisk helse og ta vare på kroppen, men man trenger også å være påpasselig med sin følelsesmessige helse.

Bror Beck: Det har også blitt lagt ytterligere vekt på å følge Ånden og leve verdig til å komme til templet.

Hvordan kan man gjøre *Til styrke for ungdom* til en del av sitt liv?

Søster Dalton: Jeg ønsker at de skal se på velsignelsene som er nevnt i brosjyren, og tenke over hvordan disse velsignelsene vil lede dem til sine mål. Jeg tror virkelig at denne generasjonen forbereder jorden til Frelserens annet komme. Jeg vil sterkt oppfordre de unge til å huske at de ønsker å stå tillitsfullt i hans nærhet når han kommer igjen.

Bror Beck: Heftene *Jeg oppfyller min plikt overfor Gud og Unge*

Hva har blitt oppdatert i denne utgaven?

Søster Dalton: “Arbeid og selvhjelpenhet” har blitt tilføyd. Mange unge bruker så mye tid på ny teknologi – sosialt nettverk, Internett-surfing, videospill – slik at de aldri lærer ordentlig å arbeide. Dette er grunn til bekymring, for når en ungdom reiser på misjon, er han eller hun noen ganger ikke forberedt på det anstrengende fysiske og åndelige arbeidet. Dette passer bra sammen

I en tid da de unge tar svært viktige avgjørelser i livet, trenger de denne ledsager.

Bror Beck: Jeg betrakter også denne trykksaken som en storartet ressurs til å dele evangeliet. Vi kan bruke den til å hjelpe våre venner å forstå hvorfor vi lever slik vi gjør. De unge kan også bruke den til å forbedre leksjoner til familiens hjemmefaften, til taler på nadverdsmøtet eller leksjoner i klasser i Kirken – eller rett og slett til å finne svar på spørsmål om Herrens normer. Når de unge gjør alt dette, vil *Til styrke for ungdom* gjøre dypt inntrykk på dem og bli en del av dem.

Hva ville du si til dem som mener det er vanskelig å holde disse normene i dagens verden?

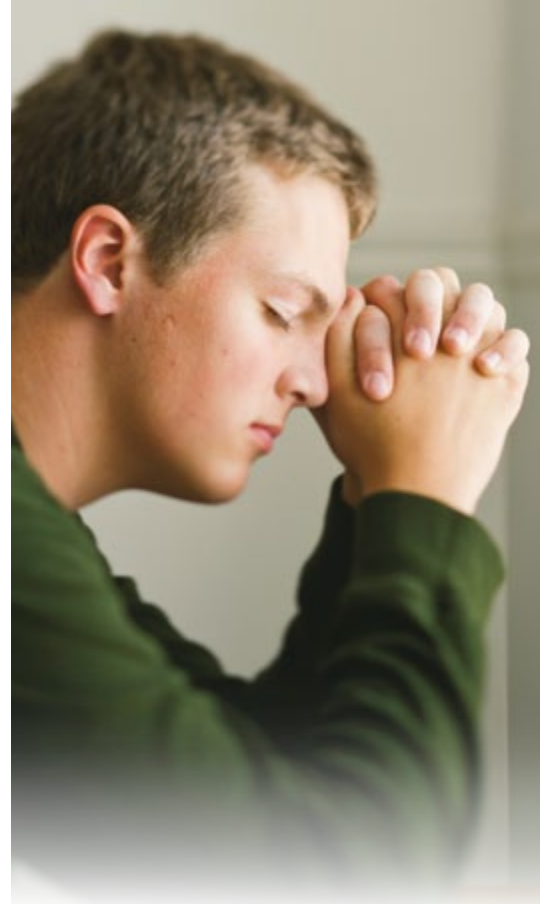
Søster Dalton: Jeg ville si: “Du har rett, det er vanskelig.” Men jeg ville minne dem på at det er langt vanskeligere når man *ikke* holder normene. Synd gjør livet komplisert og fører til at du må hanskes med ting du ikke ønsker. Jeg ville si at å etterleve normene i *Til styrke for ungdom* er en nøkkel til lykke, og alle ønsker å være lykkelige.

Bror Beck: Ikke noe av det denne verden har å tilby, kan sammenlignes med Den hellige ånds beroligende innflytelse, med den tilfredsstillende det er å vite at vår himmelske Fader er fornøyd med deg, eller med kraften i tempelpakter. Dette er de velsignelser som loves dem som adlyder Herrens normer.

Søster Dalton: Mange unge kvinner sier: “Jeg har gjort noe galt, så jeg kan ikke komme til kirken mer.” Så begynner de å oppføre seg dårligere. Men jeg ville si: “Du *kan* omvende deg. Du kan forandre deg, og gjør det nå. Dette er dagen. Dette er ditt øyeblikk.”

Hvilket råd ville du gi unge som ikke får mye støtte hjemme når det gjelder å etterleve disse normene?

Bror Beck: Jeg tror Herren plasserer enhver av oss der vi kan gjøre mest mulig godt med de åndelige gaver han har gitt oss. Gi ikke opp om din familie ikke føler samme

forpliktelse som deg til å etterleve Herrens normer. Fortsett å leve slik du vet du bør, for du vet aldri hvem i din familie som legger merke til deg og i stillhet henter styrke fra ditt eksempel.

Søster Dalton: Husk dessuten alltid hvem *du* er. Du ble holdt tilbake for å være på jorden nå fordi du har et sterkt vitnesbyrd om Frelseren. Det viste du i den førjordiske verden. Som bror Beck nevnte, kan det at du etterlever normene til syvende og sist velsigne din familie. Inngå ikke noe kompromiss. Ikke gi opp. Når vi etterlever disse normene, kan vi være et lys. Vi kan reflektere Frelserens lys.

Hvilke velsignelser vil de unge motta når de etterlever normene?

Bror Beck: Herren har lovet mange fantastiske velsignelser til dem som er trofaste mot normene han har fastsatt. Noen mottas straks: å bli ledsaget av

Den hellige ånd, god samvittighet og sterkere tro og selvtillit. Hver gang vi adlyder et bud, styrkes vår evne til å adlyde.

Søster Dalton: Verden sier: “Prøv alt. Fordi du er ung nå, kan du eksperimentere.” Det som skjer når man følger det budskapet, er som en trakt som er vid øverst, men blir temmelig trang nederst. Handlefriheten din blir begrenset av disse avgjørelsene. Eksperimentering kan føre til avhengighet. Et øyeblikks spenning kan føre

til svangerskap utenfor ekteskap eller til forandring av din plan for livet. Men hvis du vil holde deg på riktig vei – vende trakten opp ned – og adlyde Herrens normer, vil hele verden åpne seg for deg og utvder seg videre etter hvert som du holder budene. Istedenfor å være bundet av dine feil har du frihet til å leve det livet som vil gjøre deg lykkelig.

Bror Beck: Verden trenger unge mennesker som forstår verdien av disse velsignelsene og hvordan man gjør seg verdig til dem. Det er mange blant deres venner og jevnaldrende som ser etter alternativer til verdens veier, og som ønsker sanne prinsipper å bygge livet på. Alt de trenger er deres eksempel og vitnesbyrd.

Er det noe annet du gjerne ville si til de unge?

Søster Dalton: Budskapet som jeg vil gi de unge, er at omvendelse ikke er en dårlig ting. Det er en velsignelse. Frelseren ga oss mulighet til å omvende oss. Ikke vent. Vi kan forandre oss, og det vil hjelpe oss å etterleve normene. Én dydig ung mann eller ung kvinne som blir ledet av Ånden, kan forandre verden. Du kan være den ene.

Bror Beck: Vi er glad i dere, og vi fryder oss over hvor gode dere er. Det er spennende og inspirerende for oss å være vitne til deres trofasthet. Hvis du føler deg alene, skal du huske at det er tusenvis av unge som deg rundt om i verden som går inn for å holde Herrens normer. Husk også at Den hellige ånd kan være din stadige ledsager. Lev verdig til hans nærvær, følg hans tilskyndelser, og la ham trøste deg når du trenger det. Vår himmelske Fader elsker deg og har tillit til deg. Han har store ting i vente for deg. ■

NOTER

1. *Til styrke for ungdom* (2011), ii.
2. Se Thomas S. Monson: “Våg å stå alene”, *Liahona*, nov. 2011, 60.

HVORDAN KAN JEG FORKLARE MINE VENNER HVORFOR VÅRE NORMER IKKE ER RESTRIKTIVE?

Du kan bruke sammenligningen med trakten som søster Dalton nevner. Å prøve det som verden foreslår, vil begrense din fremtid på grunn av negative konsekvenser. Vi vender trakter opp ned, og da vil det å følge normer og bud åpne mange anledninger for oss nå og i fremtiden.

Normer hjelper oss:

- Å bli ledsaget av Den hellige ånd, spesielt til å ta viktige valg.
- Å oppleve lykke og frihet istedenfor de varige konsekvenser av avhengighet eller synd.
- Å være verdige til templets velsignelser og evig liv, som er vårt høyeste mål.

Min mors EKSEMPEL

Av Erin Barker

Jeg slengte tallerkenen inn i oppvaskmaskinen og gråt av frustrasjon.

“Erin, du kan gå i det bassengselskapet,” sa min far. “Du kan ta deg litt fri.”

“Det er ikke det!” skrek jeg idet jeg stormet ut av rommet.

Det var ikke på grunn av Adrianes selskap jeg var opprørt. Min mor og min yngste søster, Abby, hadde lungebetennelse. Far og jeg hadde tatt oss av dem hele den siste uken og prøvd å få husstellet til å fungere normalt. Det innebar å lage mat, gjøre rent, handle mat, vaske klær og kjøre mine to andre søstre rundt omkring.

Alt dette dempet mine bekymringer og min frykt. Jeg var bekymret for familien og nervøs ved tanken på å reise fra dem snart for å studere. Derfor holdt jeg meg opptatt og prøvde å ignorere frykten. Jeg hadde til og med tenkt å holde meg borte fra

Adrianes selskap, men jeg var trett og tanken på en sorgløs kveld og å være sammen med venner ved bassenget gjorde at følelsene tok

overhånd. Jeg eksploderte og lot det gå ut over faren min.

Jeg gråt en stund på rommet mitt. Jeg fikk dårlig samvittighet og gikk ovenpå for å se om mor eller Abby trengte noe. Jeg oppdaget at mor ga min febersyke søster medisin. Mor var knapt i stand til å puste og hadde vært sengeliggende i dagevis. Far og jeg ba henne innstendig om å gå til sengs igjen. Vi sa at vi kunne ta oss av Abby. Hun ville ikke høre.

“Jeg har det bra. Dere to må få dere litt søvn,” sa hun. “Abby trenger meg.”

Jeg prøvde å la være å gråte da jeg så mor trøste min 10 år gamle søster. Hun undersøkte temperaturen hennes, hjalp henne i seng og krabbet oppi etter henne og holdt rundt hennes skjelvende kropp. Abby sluttet å jamre og roet seg ved mors beskyttende omsorg.

Mor var sykere enn hun noen gang hadde vært. Sykdommen gjorde at hun ble sendt på sykehus i flere dager. Midt i sin prøvelse glemte hun likevel seg selv. Istedenfor å klage over sin egen sykdom fant hun en måte å lette sin datters lidelse på.

Jeg hadde planlagt å være martyr den kvelden ved å være hjemme for å hjelpe. I stedet ble jeg skamfull på grunn av utbruddet mitt og følte meg ydmyket ved min mors handling. Da jeg så på henne, visste jeg at hun ville gjøre alt for å hjelpe mine søstre og meg.

Jeg følte hennes kjærlighet den kvelden og ønsket å følge hennes eksempel. Jeg besluttet å vise dem jeg er glad i at jeg vil være der når de trenger meg, uansett hvilket personlig offer det måtte kreve. ■

*Eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum
deler noen tanker med
oss om dette emnet.*

Kvinner er viktige i Kirken!

Kvinner er døtre av vår himmelske Fader, som elsker dem.

Gud plasserte de guddommelige egenskaper styrke, dyd og kjærlighet i kvinner.

En hustru er likestilt med sin mann. Hustru og mann arbeider side ved side for å dekke familiens behov.

Kirkens kvinner i dag er sterke og trofaste.

Mye av det vi utretter i Kirken, skyldes kvinners uselviske tjeneste.

Kvinner i Kirken er fantastiske! ■

Fra "Kirkens kvinner er fantastiske!" Liahona, mai 2011, 18-21.

Bønner, takkekort og naturkatastrofer

Av Marissa Widdison

Kirkens tidsskrifter

Selv om disse to pikene snakker forskjellige språk og bor mer enn 9 600 kilometer fra hverandre, har de noe spesielt felles: Begge fant ut hvordan de kunne beholde en positiv innstilling da naturkatastrofer skjedde i deres hjembyer. Ta en titt på de sanne historiene til Honoka O. fra Japan og Maggie W. fra Missouri, USA. Hva hjalp dem å være trofaste og optimistiske i triste og skremmende tider?

Honoka

Jeg heter Honoka, og jeg bor i Chiba Prefecture, Japan. Jeg liker å leke, hoppe tau og tegne. Min drøm er å bli illustratør en dag.

Maggie

Hallo! Jeg er Maggie fra Joplin, Missouri. En kveld så mor på nyhetene at et uvær var underveis, og vi gikk alle ned i kjelleren. Den kraftige, pipende vinden skremte meg. Jeg var redd for vennene mine og dyrene våre. Etter uværet var jeg takknemlig for at det gikk bra med familien min og at huset vårt ikke ble mye skadet.

Honoka

Min favoritthistorie i Skriftene er Lehis drøm (se 1 Nephi 8). Jeg synes Primær er veldig viktig, for jeg kan lære mye om Gud og Jesus. Jeg liker nadverdsmøtet, for jeg

kan føle at jeg blir ren når jeg tar nadverden, og det gjør meg så glad.

Jeg var på skolen da det kom et kraftig jordskjelv. Min første tanke var: "Dette er skremmende!" og "Jeg lurer på om familien min klarer

seg bra". Jeg ba inni meg om at de måtte være i sikkerhet og at folks liv måtte bli spart. Senere fant jeg ut at ingen av mine venner var blitt

skadet. Den gangen følte jeg at Gud hadde beskyttet oss. Jeg vet at Gud og Jesus lever.

Maggie

Mange andre boliger og forretninger ble ødelagt av tornadoen som rammet byen. Jeg syntes synd på dem som mistet sine kjære. Mine foreldre og min eldre bror og søster bestemte seg for å hjelpe til

med å rydde i byen. Det fikk meg til å

tenke på skriftstedet "Når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste" (Mosiah 2:17).

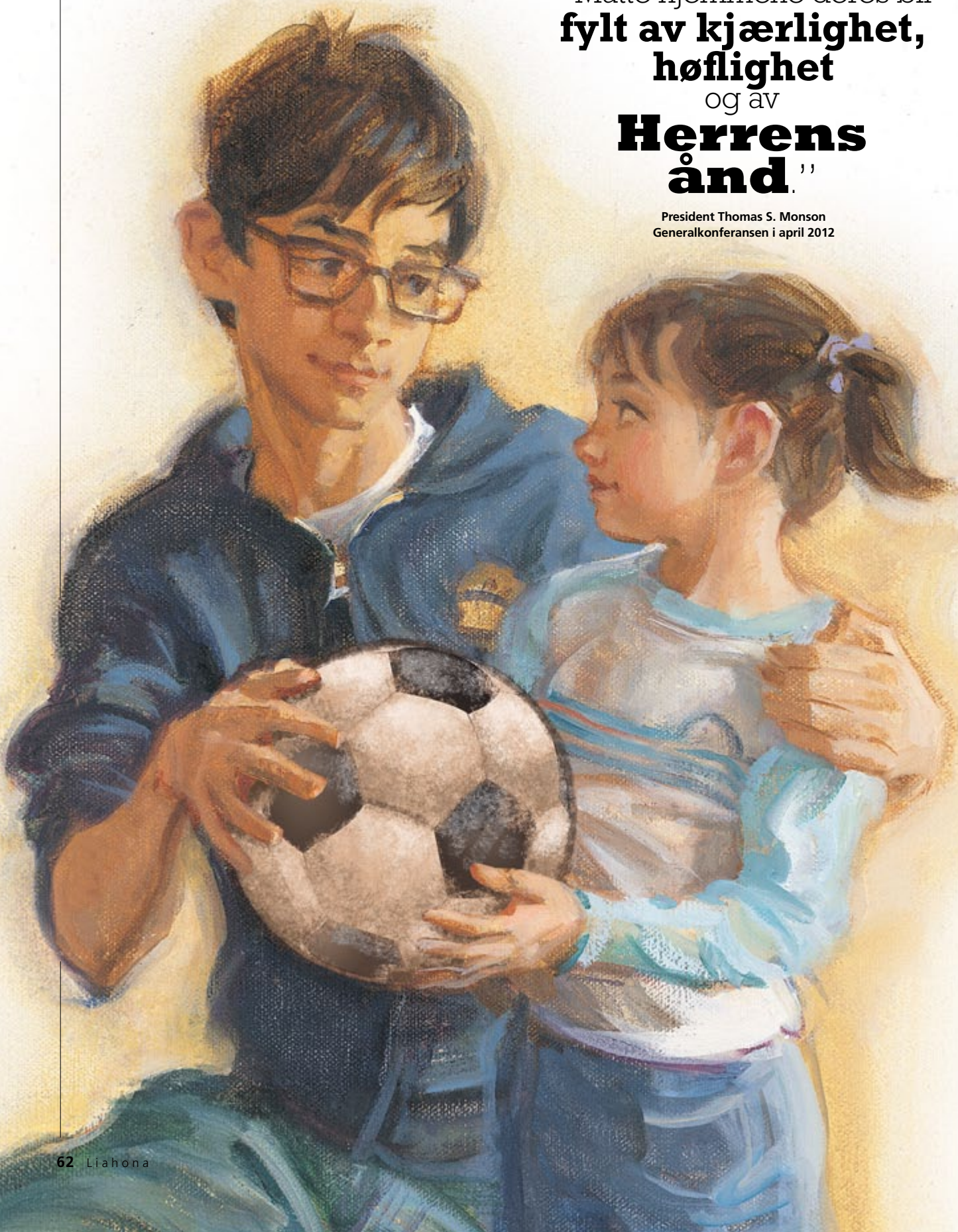
Jeg ønsket også å hjelpe til med å rydde, men mor sa at det ikke var trygt for et barn. Da følte jeg at Den hellige ånd ga meg en god idé til å gjøre folk glade. Jeg laget 20 takkekort til frivillige. Jeg brukte mye tid på å gjøre hvert kort spesielt, slik at folk kunne føle Ånden og vite at de var svært viktige for byen vår.

Jeg lærte at selv om det er noen ting du ikke kan gjøre for å hjelpe til, kan du alltid finne på andre måter å hjelpe på. Vår himmelske Fader vil velsigne deg når du tjener ham og dine medmennesker.

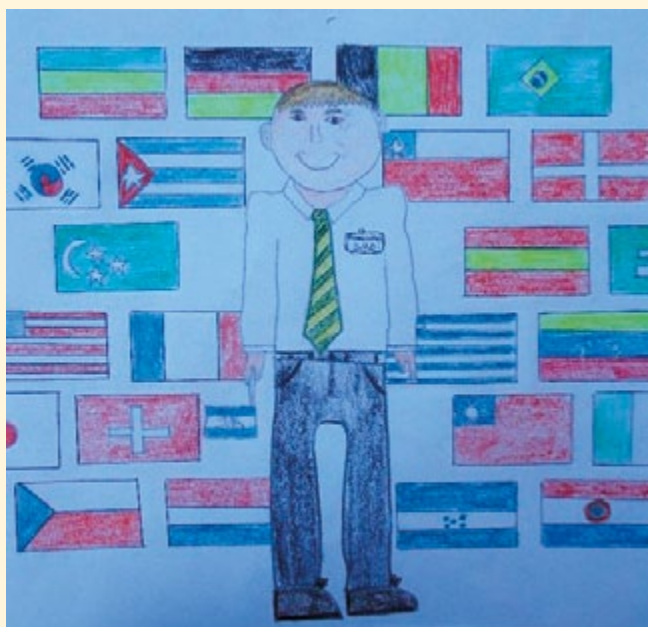
“Måtte hjemmene deres bli
**fylt av kjærlighet,
høflighet**
og av
**Herrens
ånd.**”

President Thomas S. Monson
Generalkonferansen i april 2012

Jay R., 5 år, fra Indonesia, er veldig glad i familien sin. Hans foreldre har lært ham å være glad i andre. Han har mange venner, og han liker å dele alt med dem. Han elsker Herrens skaperverk, slik som planter og dyr. Han liker virkelig insekter og også edderkopper, fordi de lager sine egne spindellev. Han er takknemlig for alt Herren har skapt for ham.

Lucas L., 9 år, Argentina

UTVIKLE TRO PÅ GUD

Heftet *Tro på Gud* har hjulpet meg å bli flinkere til å holde vår himmelske Faders bud. Jeg oppfordrer alle barn til å fullføre heftet og utvikle sine talenter ved å tjene i Kirken. Jeg satte meg et mål og spilte fiolin i en duett sammen med min bror i kirken. Jeg har en bror som er på misjon – han er et godt eksempel for meg, og det er alle i familien min!

Charlotte de B., 10 år, Frankrike

Rebeca B., 4 år, fra Brasil, elsker å gå i kirken. Hun ønsker alltid å synge "Jeg er Guds kjære barn" og "I all evighet" under familiens hjemmeeften hver uke, og hun kan alle ordene. Da hun var bare tre år og noen måneder gammel, kunne hun allerede de tre første trosartiklene. Hun omtaler søndagen som Herrens dag og er en velsignelse for familien sin.

Timothy K., 3 år, Ukraina

Send tegning, foto eller historie til Vår side på liahona.lds.org, via e-post til liahona@ldschurch.org med "Our Page" i emnelinjen; eller med vanlig post til:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Hvert bidrag må inneholde barnets fulle navn, kjønn og alder (må være 3 til 11 år gammelt), pluss mors eller fars navn, menighet eller gren, stav eller distrikt, og mors eller fars skriftlige tillatelse (e-post aksepteres) til å bruke barnets foto og bidrag. Bidrag kan bli redigert med hensyn til klarhet eller lengde.

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Jeg velger å fylle mitt liv med det som innbyr Ånden

I Bibelen kan vi lese en fantastisk historie om Sadrak, Mesak og Abed-Nego. Kong Nebukadnesar kastet disse tre vennene inn i en brennende ildovn fordi de nektet å tilbe et gudebilde han hadde laget. De tre israelittene fortalte kongen at de bare ville tilbe Gud. Fordi de unge mennene var trofaste, befridde Gud dem fra ovnen og reddet deres liv. (Se Daniel 3.) Denne historien handler om å stole på Gud og være trofast og modig. Den handler også om gode venner som hjelper hverandre å velge det rette.

Sammen valgte Sadrak, Mesak og Abed-Nego å holde sitt løfte om bare å tilbe Gud. De valgte å ha tro på at Gud ville redde dem. De valgte å ikke frykte kongen, men stole på Gud. President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, sa: "Vi vil alle trenge sanne venner til å være glad i oss, lytte til oss, vise oss veien og bære vitnesbyrd for oss om sannheten" ("Sanne venner", *Liahona*, juli 2002, 32).

Husk at gode venner vil utgjøre en forskjell for deg ved å hjelpe deg å velge det rette. Se etter slike venner som Sadrak, Mesak og Abed-Nego, og vær en slik venn som de var! ■

Sang og skriftsted

- "Jeg prøver å ligne Jesus", *Barnas sangbok*, 40-41.
- 13. trosartikkel

Bare du

Her er noen forslag til hvordan du kan være en god venn:

- I slutten av en uke skriver du i dagboken din hva du har gjort for å være en god venn for en annen.
- Tenk på hva du kan gjøre for å vise dine venner at du er glad i dem.
- Skriv ned hvordan du og dine venner kan styrke deres tro på Gud.
- Fortell mor eller far eller en Primær-leder hva du gjør for å være en god venn.

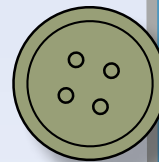
Du hjalp en pike da hun slo seg på lekeplassen. Flytt en plass frem.

Du lot en ny elev dele buss-setet med deg. Flytt en plass frem.

VDR-spill: Vennskap

Spill dette spillet for å lære mer om hvordan du kan være en god venn. Du trenger en bønne eller knapp til hver spiller og små papirlapper hvor det står skrevet "1", "2" eller "3". Legg disse lappene i en pose eller konvolutt.

For å spille velger en person en lapp og flytter sin bønne eller knapp så mange ruter. Les det som står i ruten, og følg instruksjonene. Spillet er ikke over før alle har kommet frem som en god venn!

En pike mistet matbrettet sitt, men du hjalp henne ikke å ta det opp. Flytt en plass tilbake.

Du delte maten din med en gutt som ikke hadde noe mat. Flytt en plass frem.

Du lot en annen få være med på leken i friminuttet. Flytt en plass frem.

Familien din besøkte en ny nabo. Flytt en plass frem.

MÅL

Du hjalp en yngre bror med oppgavene. Flytt en plass frem.

Du lo av en gutt som ser annerledes ut. Flytt en plass tilbake.

Du fortalte en venn om evangeliet. Flytt en plass frem.

Du ga andre mot til å ta riktige valg. Flytt en plass frem.

Du ertet vennen din og såret henne. Flytt en plass tilbake.

Lær å tjene andre

Av Heidi S. Swinton

Thomas Spencer Monson ble oppkalt etter sin morfar Thomas Condie. Den unge Tommy lærte mye av sin bestefar, som bodde bare noen hus unna. Det han husker best, er hvordan vi kan tjene andre.

En dag da Tommy var omkring åtte år gammel, satt han og bestefaren i hagegyngen foran huset. En eldre mann fra England bodde i samme gate. Han het Robert Dicks, men de fleste naboene kalte ham bare "Gamle Bob". Han var enke-mann og fattig.

Gamle Bob kommer over til dem og satte seg på husken sammen med Tommy og bestefaren. Han fortalte at det lille murhuset der han bodde skulle rives. Han hadde ikke familie, ingen penger og ikke noe sted å flytte til.

Tommy lurte på hvordan bestefaren

ville reagere på den triste historien. Bestefaren stakk hånden i lommen og trakk frem en liten lærpung. Han tok ut en nøkkel og la den i Gamle

Bobs hånd. "Herr Dicks," sa han mildt, "du kan flytte sakene dine inn i det tomme huset mitt ved siden av. Det skal ikke koste deg en øre, og du kan bo der så lenge du vil. Og husk, ingen skal noen gang jage deg ut igjen." Gamle Bobs øyne ble fylt av tårer.

Tommys mor lærte ham også å være glad i andre og tjene dem. Hver søndag før familien Monson spiste middag, gjorde Tommys mor i stand en tallerken med kjøtt, poteter og saus til Gamle Bob. Noen ganger innbefattet dette også Tommys mors berømte lagkake med lag av rosa, grønn og hvit kake og sjokoladeglasur. Det var Tommys jobb å levere middagen til Gamle Bob.

Til å begynne med forsto ikke Tommy hvorfor han ikke kunne spise først og deretter gå med tallerkenen. Men han klaget aldri. Han løp hurtig

ORD FRA PRESIDENT MONSON

“Jeg tror at vi viser kjærlighet ved måten vi lever på, ved hvordan vi arbeider og velsigner andre. Når vi tjener andre, viser vi dem at vi er glad i dem, og vi viser også Jesus Kristus at vi elsker ham” (“Fra venn til venn”, *Liahona*, nov. 1997, Spesielt for barn, 6).

ned til Gamle Bobs hus og bar forsiktig den fulle tallerkenen. Deretter ventet han ivrig mens Gamle Bob langsomt kom til døren.

Så byttet de to tallerkener – Bobs rene tallerken fra søndagen før og Tommys tallerken breiddfull av mat. Deretter pleide Bob rekke frem en mynt som betaling for vennligheten.

Tommys svar var alltid det samme: “Jeg kan ikke ta imot pengene. Mor kom til å gi meg juling.”

Den gamle herremannen pleide klappe Tommys blonde hår og si: “Gutten min, du har en fantastisk mor. Hils henne og si takk.” Når Tommy fortalte sin mor om komplimenten fra Gamle Bob, ble øynene hennes blanke av tårer.

Å vise nestekjærlighet, gi uselvisk til andre, sette andre først og være en god venn og god nabo var viktig i familien Monsons hjem. Dette har blitt kjennetegnet på president Monsons liv. ■

HVORDAN LIGNER DU PRESIDENT MONSON?

Hva har du felles med profeten? Nedenfor er en liste over ting som beskriver president Monson som ung. Sett merke i ruten ved siden av det som dere har felles.

☐ Han hadde en eldre søster.	☐ Han likte hjemmelaget iskrem.
☐ Han var barn nummer to i familien.	☐ Han hadde bibliotekkort.
☐ Han ble født på en søndag.	☐ Han likte å leke med søskenbarna sine.
☐ Han var den eldste bror i familien.	☐ Han likte å være sammen med sin bestefar.
☐ Han hadde et kallenavn (se nedenfor).	☐ Han bodde ved siden av togspor.
☐ Han hadde fem søsken.	☐ Han gikk ærend for sin mor.
☐ Hans far laget ofte frokost til ham.	☐ Han ble døpt da han var åtte år gammel.
☐ Han fikk et vitnesbyrd om evangeliet da han var ung.	☐ Han likte å fiske.

NAVN OG KALLENAVN

Sett president Monsons navn og kallenavn sammen med situasjonen da de ble brukt.

SITUASJON	NAVN ELLER KALLENAVN
1. Det folk kalte ham i kirken og på skolen da han var ung.	a. Pappa
2. Det Kirkens medlemmer kaller ham i dag.	b. Nervøse Willy
3. Det hans barnabarn kaller ham.	c. Tom eller Tommy
4. Det hans barn kaller ham.	d. Thomas Spencer Monson
5. Et kallenavn hans mor ga ham fordi han likte å ha det travelt med mange ting istedenfor å hvile.	e. President Monson
6. Hans fulle navn, som ble brukt da han ble døpt.	f. Bestefar

Har du et kallenavn som beskriver noe spesielt ved deg?

Svar: 1. c; 2. e; 3. f; 4. a; 5. b; 6. d.

Leute's HJEM

Av Adam C. Olson

Kirkens tidsskrifter

Hver kveld samles Leutes familie i sin tradisjonelle samoanske *fale*, en ovalformet hytte på pæler. Den er ca. 4,5 meter lang og 3 meter bred og har ingen vegger, men noen ganger henger de opp lakener for å skjerme seg mot innsyn.

Leute, som er 10 år, og familie-medlemmene sitter i en sirkel på gulvet og har familiens skriftstudium. De synger salmer og drøfter familiesaker før de legger seg.

Denne stunden de har sammen hver kveld, kalles *sā*, som betyr "hellig". Det er en stund de fleste familier på Samoa tilbringer sammen.

Profeter har lært oss at våre hjem skulle være hellige slik templet er. Uansett hvordan huset vårt ser ut, er det noe vi kan gjøre for å innby Den hellige ånd til vårt hjem og gjøre det til et vakkert, lykkelig og fredelige sted der vi lærer. ■

Etter at Leute har rullet ut sovematten sin og hengt opp moskitonettet, holder hun sin personlige bønn.

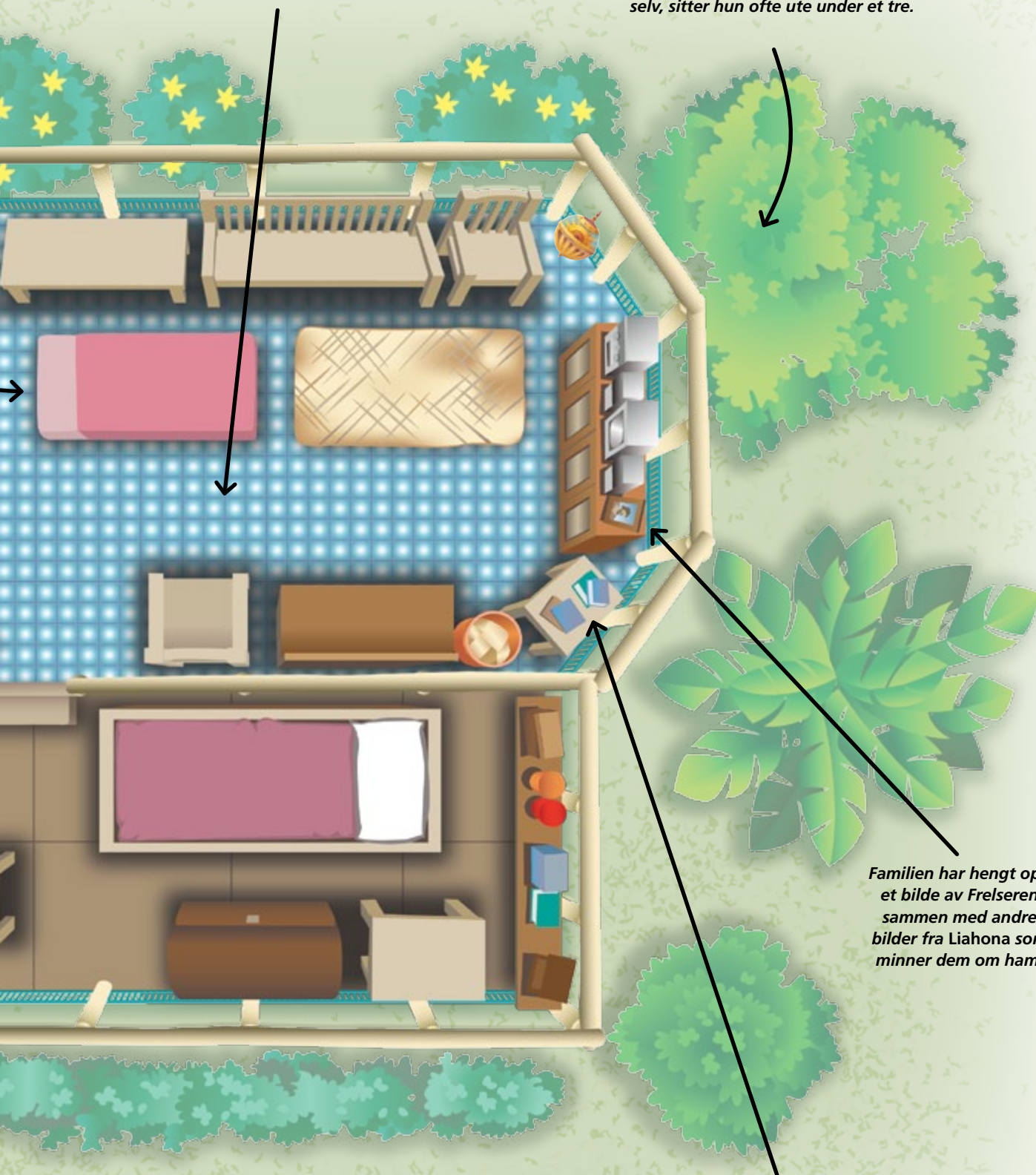
Ofte samles familien i Leutes besteforeldres fale for å ha familiens hjemmeaften.

ILLUSTRASJON: STEVEN KEELE. FOTO: ADAM C. OLSON

Familien samles i familiens fale til familiebønn, skriftlesning og familieråd nesten hver kveld.

Når Leute har lyst til å studere Skriftene selv, sitter hun ofte ute under et tre.

Måltidene er viktige samlingsstunder for familien. Familien lager mat over åpen ild eller bruker varme steiner i en ovn på bakken som kalles umu kuka.

Familien har hengt opp et bilde av Frelseren sammen med andre bilder fra Liahona som minner dem om ham.

Familien oppbevarer Skriftene, leksjonsbøkene og Liahona på et bord.

Tjeneste for vår himmelske Fader

Av Jane McBride Choate

Basert på en sann historie

1.

Kevin så på da hans eldre bror og søster gjorde seg klar til å dra til templet for å utføre dåp for de døde. Kevin ønsket også å være med.

2.

Pappa, kan jeg få være med?

Du er ikke gammel nok ennå, men jeg er glad for at du har lyst til å bli med. Når du fyller 12, kan du også dra dit.

3.

Kevin hjalp søsteren å pakke bagen.

Deretter hjalp han broren å velge et slips.

4.

De dro, og Kevin ble værende hjemme sammen med mamma og lillesøsteren, Erin.

5.

Da Erin gråt, ga Kevin
henne en kosebamse.

6.

Jeg vet av vår
himmelske Fader er glad
for den måten du tjener
ham på i dag.

Men
jeg dro ikke til
templet.

7.

Nei, men du
har hjulpet din bror og
søster med å gjøre seg
klar. Og du hjelper meg å
passe på Erin.

8.

Når du hjelper
andre, tjener du vår
himmelske Fader.

Morsom tjeneste

Se nøye etter, så vil du se at ikke alle disse bildene av tjeneste er like. Kan du finne de to som er like?

Gjør din plikt

President Thomas S. Monson lærer oss at det er viktig å gjøre vår plikt. Kan du se de fem ulikhetene på disse to bildene? Hvilket barn har gjort sin plikt?

Nytt fra Kirken

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Nye områdeledere utpekt

Det første presidentskap har kunngjort følgende endringer i områdepresidentskaper med virkning fra 1. august 2012. Alle medlemmer av områdepresidentskapene er medlem av De syttis første eller annet quorum. ■

De syttis presidentskap

Ronald A. Rasband
Bistår alle områder

Walter F. González
1. Nord-Amerika sydøst

L. Whitney Clayton
2. Utah nord
3. Utah Salt Lake City
4. Utah syd

Donald L. Hallstrom
5. Nord-Amerika nordøst

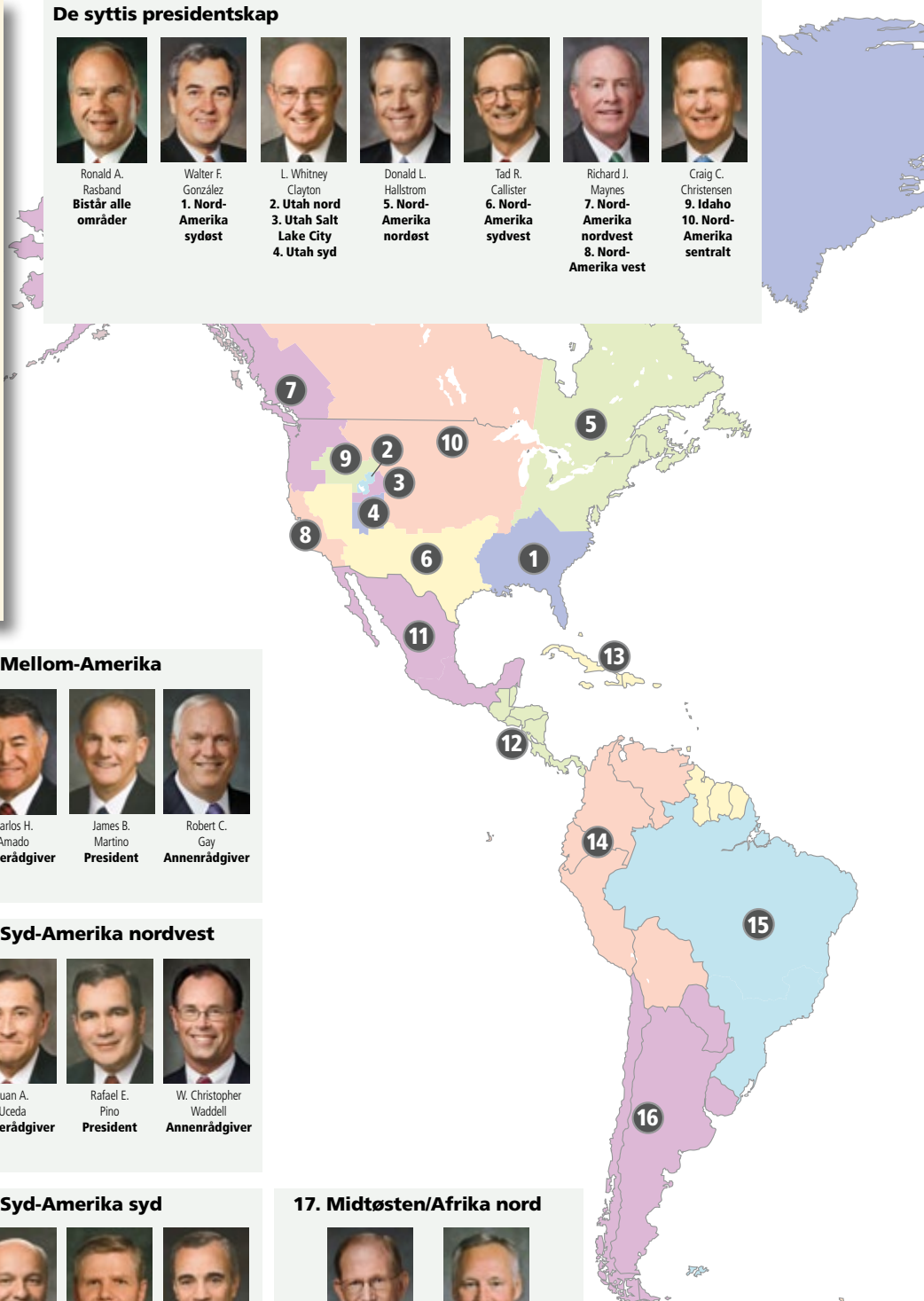
Tad R. Callister
6. Nord-Amerika sydvest

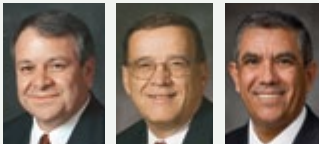
Richard J. Maynes
7. Nord-Amerika nordvest
8. Nord-Amerika vest

Craig C. Christensen
9. Idaho
10. Nord-Amerika sentralt

11. Mexiko

Benjamin De Hoyos **Førsterådgiver**
Daniel L. Johnson **President**
José L. Alonso **Annenrådgiver**

12. Mellom-Amerika

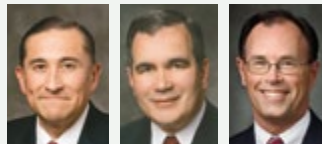
Carlos H. Amado **Førsterådgiver**
James B. Martino **President**
Robert C. Gay **Annenrådgiver**

13. Karibien

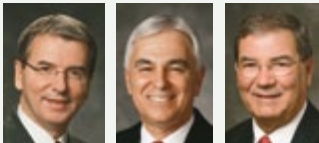
J. Devn Comish **Førsterådgiver**
Wilford W. Andersen **President**
Claudio D. Zivic **Annenrådgiver**

14. Syd-Amerika nordvest

Juan A. Uceda **Førsterådgiver**
Rafael E. Pino **President**
W. Christopher Waddell **Annenrådgiver**

15. Brasil

Carlos A. Godoy **Førsterådgiver**
Claudio R. M. Costa **President**
Jairo Mazzagardi **Annenrådgiver**

16. Syd-Amerika syd

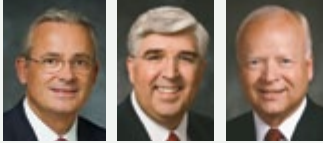
Jorge F. Zeballos **Førsterådgiver**
Mervyn B. Arnold **President**
Francisco J. Viñas **Annenrådgiver**

17. Midtøsten/Afrika nord

Bruce D. Porter
Bruce A. Carlson
Administreres fra Kirkens hovedkvarter

18. Europa

Patrick Kearon **Førsterådgiver**
José A. Teixeira **President**
Kent F. Richards **Annenrådgiver**

19. Europa øst

Randall K. Bennett **Førsterådgiver**
Larry R. Lawrence **President**
Per G. Malm **Annenrådgiver**

20. Asia

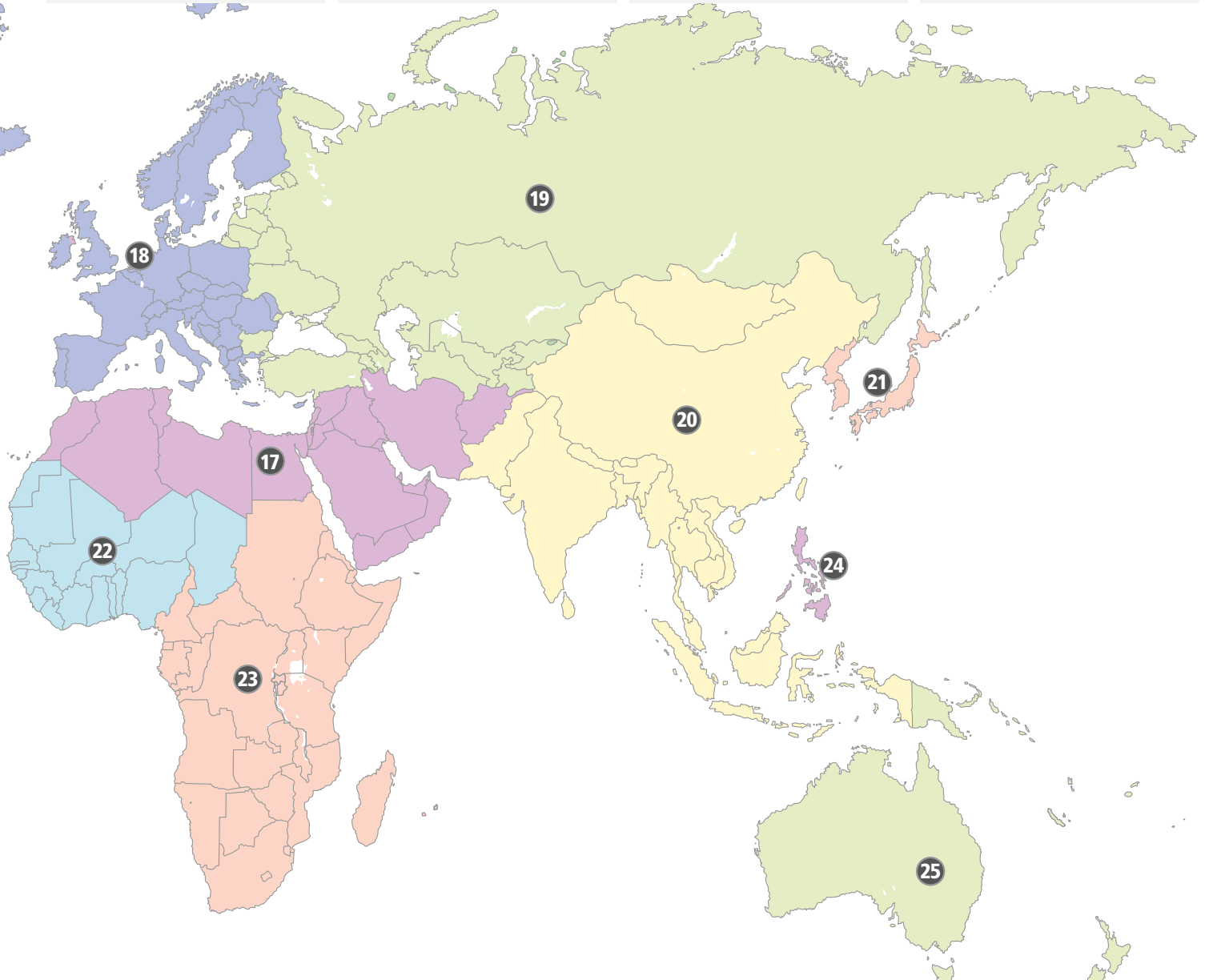

Gerrit W. Gong **Førsterådgiver**
Kent D. Watson **President**
Larry Y. Wilson **Annenrådgiver**

21. Asia nord

Kazuhiko Yamashita **Førsterådgiver**
Michael T. Ringwood **President**
Koichi Aoyagi **Annenrådgiver**

22. Afrika vest

Joseph W. Sitati **Førsterådgiver**
John B. Dickson **President**
LeGrand R. Curtis jr. **Annenrådgiver**

23. Afrika sydøst

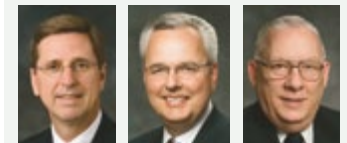
Ulisses Soares **Førsterådgiver**
Dale G. Renlund **President**
Carl B. Cook **Annenrådgiver**

24. Filippinene

Brent H. Nielson **Førsterådgiver**
Michael John U. Teh **President**
Ian S. Ardern **Annenrådgiver**

25. Stillehavet

Kevin W. Pearson **Førsterådgiver**
James J. Hamula **President**
F. Michael Watson **Annenrådgiver**

Liahona nå på forenklet kinesisk

Kinesiskspråklige kan nå motta *Liahona* på forenklet kinesisk.

Seks *Liahona*-numre – de to konferansenumrene (mai og november) og fire vanlige numre (januar, april, juli og oktober) – vil bli utgitt på forenklet kinesisk hvert år. Januar- og april 2012-numrene ble kun publisert på nettet. Mai-nummeret var det første som var tilgjengelig på trykk.

For informasjon om å kjøpe enkeltutgaver av bladet eller abonnere, vennligst kontakt distribusjonstjenesten eller gå inn på store.lds.org.

Kirkens tidsskrifter fremhever normene i *Til styrke for ungdom*

Fra og med denne måneden har Kirkens tidsskrifter en serie artikler som synliggjør de normer som er skissert i det nylig oppdaterte heftet *Til styrke for ungdom*. Serien vil bli trykt i *New Era* og ungdomssidene i *Liahona* i flere måneder fremover (bortsett fra konferansenumrene). Hver artikkel vil fokusere på en ny norm og vil bli forfattet av et medlem av Unge menns eller Unge kvinners generalpresidentskap eller et medlem av De sytti.

Kinesiskspråklige i ulike deler av verden kan nå lese *Liahona* på forenklet kinesisk.

En ensiders artikkel for voksne om hvordan foreldre kan lære månedens norm til sine barn, vil bli inkludert i *Liahona* og *Ensign*, og i tilfeller hvor emnene i *Til styrke for ungdom* samsvarer med emner i *Mine evangeliennormer* for Primær-barn, vil det også være en artikkel for barn i *Liahona* og *Friend*.

App for kartotekføring for FamilySearch er nå tilgjengelig

Appen for iPhone- og iPad-brukere hjelper nå enkeltpersoner å bevare og dele

dyrebare genealogiske opp-tegninger fra hele verden på mobile enheter.

Appen, som ble lansert omtrent samtidig som USAs folketelling fra 1940 ble tilgjengelig for kartotekføring, er tilgjengelig for nedlasting fra Apple App Store (IOS-enheter) eller Google Play (Android-versjon).

Appen, som er tilgjengelig på engelsk og spansk, lar brukerne vise bildeklipp – et navn, et sted eller en annen relevant opplysning – fra håndskrevne historiske dokumenter som fødselsattester, vielsesattester eller folketellinger. Enkelt personer transkriberer (kartotekfører) ganske enkelt det de ser, og FamilySearch-systemet legger dataene inn i samlingen av fritt tilgjengelige slektshistoriske opptegninger på familysearch.org. ■

Den nye appen for kartotekføring for FamilySearch vil gjøre det mulig for flere enkeltpersoner å bidra til slektsforskning i liten eller stor skala.

KOMMENTARER

Han fortsetter å åpenbare sine hemmeligheter

Da jeg var rundt 13 år gammel, bodde jeg sammen med min bestemor. En dag fant jeg noen bortgjemte blader og begynte å lese dem. De inneholdt historier fra folk over hele verden, som fortalte om mirakler som hadde skjedd i deres liv. Disse bladene var *Liahona*. Min tante, som var medlem av Kirken, hadde lagt igjen bladene i min bestemors hus.

Historiene fascinerte meg, og jeg følte at det var noe spesielt som fortalte meg at de var sanne. Et år senere ble jeg døpt, og siden den gang har jeg hatt mitt eget abonnement. Bladet har vært en veileder og en velsignelse. For meg viser det tydelig at Gud elsker oss og fortsetter å åpenbare sine hemmeligheter for sine tjenere profetene (se Amos 3:7).

Lucilino Mendonça, Kapp Verde

Timelig og åndelig hjelp

Jeg elsker å lese *Liahona* – det hjelper meg både timelig og åndelig. Det styrker min tro, forbedrer mine talenter og evner, og renser mitt sinn og tanker gjennom oppbyggende råd fra medlemmer av Kirken og våre levende profeter.

Derek Balolong, Filippinene

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet. ■

IDEER TIL FAMILIENS HJEMMEAFTEN

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her følger noen eksempler.

“Naturkatastrofer – vi trenger ikke være redde”, side 30: Les artikkelen på forhånd, be og grunn på hva familien kan gjøre for å bli bedre forberedt på naturkatastrofer i deres område. Bruk så familiens hjemmeaften til å sette planen ut i livet, slik eldste Ellis antyder. Dere kan velge å sette sammen beredskapspakker, fyller opp matvarelageret eller snakke om hvordan dere kan være åndelig forberedt. Understrek eldste Ellis’ betryggende budskap om at “når vi er beredt, kan vi stå imot ethvert uvær”.

“Bevar troen i en verden i forvirring”, side 42: Vurder å dele biskop Caussés klasseromserfaring i begynnelsen av artikkelen. Spør så familiens medlemmer hva de ville ha gjort i samme situasjon.

Du kan gjerne gjennomgå prinsippene biskop Caussé følger for å stå fast i sitt vitnesbyrd.

“Hvordan kan jeg vite at jeg er tilgitt?” side 46: Begynn med å spørre familiemedlemmene: “Når dere har omvendt dere, hvordan kan dere vite når dere har blitt tilgitt?” Du kan deretter lese eldste Callisters svar i andre avsnitt av artikkelen. Del flere deler av artikkelen slik det passer best for din familie.

“Lær å tjene andre”, side 66: Les historien om president Monsons barndom for familien. Deretter kan dere gjerne gjøre korresponderende aktiviteter med små barn i familien. Avslutt med å bære vitnesbyrd om at Thomas S. Monson er den levende profet. ■

En perfekt familiens hjemmeaften

Jeg hadde alltid drømt om å ha familiens hjemmeaftener som de jeg så på Kirkens bilder. Min mann og jeg adopterte en nydelig liten jente, men hun ønsket ikke å være med. Så vi innså at vi måtte gjøre noen endringer i våre familiens hjemmeaftener for å nå frem til henne.

Jeg er så takknemlig for ideer til familiens hjemmeaften som publiseres i *Liahona*. Nå er vår datter den første til å ønske å holde familiens hjemmeaften, og hun skulle ønske vi hadde det hver dag.

En av våre favorittleksjoner handlet om hvordan Den hellige ånd kan veilede oss. Vi ba vår datter gå inn på rommet sitt. Etter at vi hadde talt til tre, kunne hun komme tilbake til stuen og prøve å finne et bilde av Frelseren. Når hun nærmet seg, sa vi at hun var varm, og når hun var langt borte, sa vi at hun var kald. Hun ble så glad da hun fant bildet. Det var fantastisk å se henne forstå viktigheten av å være lydlig og følge Ånden for å være nær vår Frelser.

Vi avsluttet med å lese Lære og pakter 11:12. Ved å sette vår “lit til den Ånd som leder til å gjøre godt”, har vi opplevd at familiens hjemmeaften har vært en velsignelse. ■

Moema Lima Salles Broedel, Brasil

SVAR PÅ SPØRSMÅL OM VÅR TRO

Av Michael Otterson

Administrerende direktør, avdeling for informasjon og samfunnskontakt

Jeg hadde vært medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige bare noen få dager da jeg i en uformell samtale mellom en gruppe venner kom inn på min omvendelse til evangeliet.

Noen syntes det var spennende, til og med fascinerende. Noen få var likegyldige. En ung kvinne på min alder nektet helt enkelt og kompromissløst å tro at jeg var kristen.

Det var min første smak av å prøve å forklare min tro for dem som ikke delte den. Jeg husker jeg følte meg ytterst frustrert da jeg prøvde å trenge inn i et sinn som var så fullstendig lukket at intet resonnement kunne lirke det opp.

Etter hvert som Kirken vokser vil den bli undersøkt stadig grundigere, i likhet med ethvert større trossamfunn, og dette vil føre til mange flere samtaler ansikt til ansikt eller på nettet mellom våre medlemmer og deres familier, venner og bekjente som ikke deler vår tro.

Å være oppmerksom på noen grunnleggende prinsipper kan hjelpe medlemmer å svare på spørsmål eller kommentarer med større selvtillit.

Etterlev din religion

En av de store fordelene som trofaste medlemmer av Kirken har, er at vår tro oppfordrer oss til å "etterleve vår religion". Det gir en følelse av autentisitet når venner og bekjente ser sammenhengen mellom hva man sier og hva man gjør.

Hvis en siste-dagers-helligs liv er hans eller hennes beste preken, da skulle også våre samtaler være åpne, ekte og engasjerte i en ånd av vennlighet, selv om folk stiller upassende spørsmål eller inntar en kynisk holdning. Våre påstander om å være etterfølgere av Jesus Kristus er mest overbevisende når våre handlinger er i harmoni med vår tro. Når vi svarer på spørsmål eller til og med kritikk, vil vi til tider måtte være ganske tykkhudet. Vi kan også trenge humoristisk sans.

Under en eksamensfest for avgangstudentene ved BYU-Hawaii sa eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum: "Hvis dere etterlever evangeliets prinsipper [istedenfor] bare å studere dem, vil denne spesielle kombinasjonen av kunnskap hjelpe dere å være trygge og beredt til å undervise om det dere vet er sant – i enhver omgivelse."

Sett det i sammenheng

Når vi svarer på spørsmål eller kommentarer om vår tro, er det viktig å etablere en viss sammenheng fra begynnelsen av.

Istedenfor bare å svare på en rekke tilfeldige spørsmål, kan det være nyttig først å bruke 30 sekunder til å danne et grunnlag. Det kan være så enkelt som å forklare at vi tror på Jesus Kristus som vår Frelser og aksepterer Bibelens lære om hans fødsel, liv, tjeneste, korsfestelse og oppstandelse. Vi tror også at den kristne verden gikk bort fra de sannheter Jesus forkynte i Bibelen, og at den kirke han grunnla, trengte å bli gjenopprettet.

Å fremlegge Kirkens grunnleggende trosoppfatninger på denne måten sørger for et referansepunkt når diskusjonen går over til andre grunnsetninger i evangeliet.

Vis mønsteret

Når medlemmer lytter til spørsmål, kan de skille ut evangeliets prinsipp i kjernen av spørsmålet og koble svaret tilbake til Frelseren.

For eksempel, hvorfor sender vi misjonærer til kristne land? Fordi Jesus på sin tid sendte sine sendebud to og

Å dele personlige erfaringer med andre kan være en mer effektiv måte å besvare spørsmål på enn å resitere innøvde svar.

to “ut i all verden”. Vi gjør det samme i dag. Hvorfor er vi imot samboerskap før ekteskapet? Fordi Jesus og hans apostler forkynte om ekteskapets helighet og alt som følger med det.

Vi trenger ikke kompliserte og sofistikerte sekulære argumenter når de prinsippene vi forsøker å etterleve, kommer fra Guds Sønn.

Fortell om personlige erfaringer

Å svare på våre venners spørsmål handler ikke om å resitere innøvde

svar. Å fortelle om virkelige, personlige opplevelser kan innby Ånden til å vitne og bære budskapet inn i lytterens hjerte.

En av de største hindringene for å dele vår tro er at vi er redde for at vi ikke har svarene. Få mennesker i andre kirkesamfunn er eksperter på sin egen historie eller doktrine, og studier viser til sammenligning at siste-dagers-hellige er utrolig godt utdannet i sin egen tro.

INTERNETT-RESSURSER

Kirken har opprettet Internett-ressurser som medlemmer kan finne nyttige å dele med dem som har spørsmål.

Mormon.org

Mormon.org/Jesus Christ

Mormonnewsroom.lds.org

LDS.org

Liahona.LDS.org

Når du svarer på spørsmål fra venner, vær deg selv. Den du er, er ofte grunnen til at de stilte deg spørsmålet.

Når noen stiller et spørsmål om Kirkens lære eller historie som vi ikke vet svaret på, er det greit å si: "Jeg vet ikke." Men vi kan alle fortelle om personlige erfaringer for å forklare hva vi føler for vår tro.

Hvis vi formidler våre egne erfaringer med bønn eller faste, eller det å kommunisere effektivt med våre familier, er det ingen som kan bestride disse erfaringene. De er våre, og ingen forstår dem bedre enn vi gjør.

Vær oppmerksom på hvem tilhørerne er

Enkelte vil ikke kontakte et medlem med spørsmål fordi de frykter å bli fanget i en halvtimes forelesning. Hvis de stiller et tilfeldig spørsmål, skulle du ta hensyn til deres

interesser, komfort og nivå av forståelse. Å signalisere vår følsomhet i utgangspunktet kan virke beroligende for dem som er nysgjerrige.

Forstå at den samme samtalen ikke kommer til å fungere for alle på grunn av ulik bakgrunn – religiøs, sekulær, eller andre forhold.

Fortelle hva vi tror på

Medlemmer av Kirken har en enestående mulighet til å være en kraft for det gode ved å bidra til å oppklare misforståelser om hva vi ikke er, og øke andres forståelse av hvem vi er og hva vi tror på.

Etter hvert som folk lærer mer om siste-dagers-helliges tro, kan de se noen tydelige forskjeller og likevel finne en eller annen uventet felles plattform å bygge bedre relasjoner på. ■

Nyttige tips

Anta det beste

Det kan være ubehagelig når noen stiller inngående spørsmål om vår tro. Men for det meste er folk bare nysgjerrige. Innta ikke forsvarsposisjon.

Hør godt etter

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum har sagt at dømmekraftens gave fungerer best når vi lytter. For virkelig å forstå spørsmålet og intensjonen kan du stille klargjørende spørsmål og være forberedt på å lytte like mye som du snakker.

Respekter handlefriheten

Alle mennesker har gudgitt handlefrihet. Med andre ord kan vi invitere eller overtale – men vi skulle ikke presse eller tvinge.

Unngå kirkesjargong

Unngå siste-dagers-hellig terminologi eller sjargong som kan virke fremmed, som f.eks "gren", "familiens hjemmeaften" eller "Visdomsordet". Hvis du bruker disse termene, bør du forklare dem uten å vente til du blir spurt.

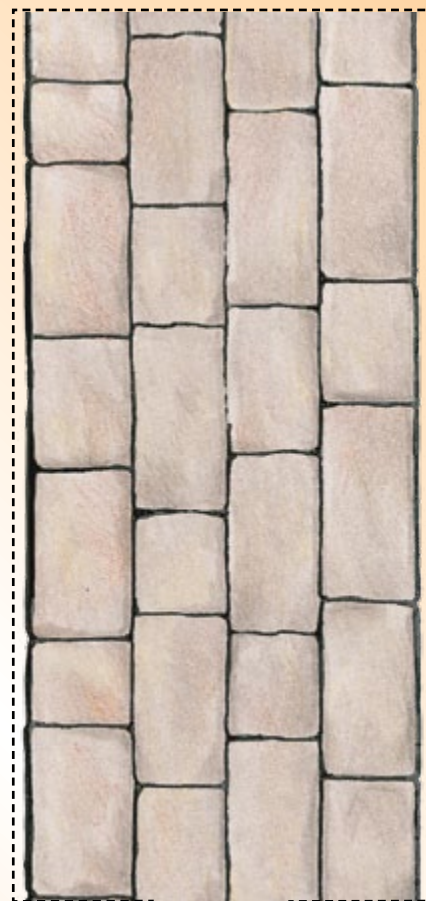
Bruk Kirkens fulle navn

Når det er mulig, bør du bruke Kirkens fulle navn minst én gang, og tidlig i samtalen. Det er kraft forbundet med Kirkens navn, så forklar det. Det sier mye om hvem vi er.

I år vil mange nummer av *Liahona* inneholde et sett figurer som forestiller personer i Mormons bok. For å gjøre dem stødige og lette å bruke, kan du klippe dem ut og lime eller tape dem på tykt papir, små papirposer eller tynne pinner. Oppbevar hvert sett i en konvolutt eller pose, sammen med en merkelapp hvor det står hvor man finner historien i Skriftene som hører sammen med figurene.

Samuel

Lamanitten Samuel
Helaman 13–14, 16

“I vår hverdag,” sier president Thomas S. Monson, “oppdager vi tallrike muligheter til å følge Frelserens eksempel. Når vårt hjerte er i harmoni med hans læresetninger, oppdager vi en umiskjennelig nærhet til hans guddommelige hjelp. Det er nesten som vi er i Herrens tjeneste.” President Monson er selv et eksempel på en som søker guddommelig hjelp i sitt daglige liv og besvarer anmodningen om å tjene. Se “Thomas S. Monson: Reager når plikten kaller”, side 14.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE